

ຫ້າກສູດການຮຽນການສອນກິລາ

ຟລ່ບ໌

ສະຫະພັນກິລາຟລ່ບ໌ສາກົນ 2015

SCHOOL CURRICULUM

INTERNATIONAL FLOORBALL FEDERATION 2015

Translate by:

Mr. Somchay SENEPHIMAMACHACK

SCHOOL CURRICULUM

INTERNATIONAL FLOORBALL FEDERATION 2015

ໂລກຫຼັກໜ່ວຍ, ບານຫຼັກລູກ-ຟລໍ ບໍ່

ຫຼັກສູດການຮຽນການສອນກິລາຟລໍ ບໍ່ຂອງສະຫະພັນກິລາຟລໍບໍ່ສາກົນ (IFF)

1. ການນຳສະເໜີ

ສະຫະພັນກິລາຟລໍບໍ່ສາກົນ (IFF) ໄດ້ ຮີບໂຮມພ້ອມກັນສ້າງຄູ່ມືແບບການຮຽນ- ການສອນນີ້ຂຶ້ນມາ ເພື່ອຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການພັດທະນານັກກິລາຟລໍບໍ່ໃນລະດັບ ໂຮງຮຽນ. ຈຸດປະສົງຫຼັກຂອງຫຼັກສູດນີ້ແມ່ນເພື່ອຢາກຈະໃຫ້ທັງສອງຝ່າຍຄື: ສະຫະພັນກິລາຟລໍບໍ່ ແຫ່ງຊາດ ແລະ ໂຮງຮຽນໃນທ້ອງຖິ່ນໄດ້ເຂົ້າໃຈຫຼາຍຂຶ້ນໃນການໃຫ້ການສຶດສອນເພື່ອສາມາດເປັນແນວທາງໃນການແນະນຳວິທີການໃຫ້ນັກກິລາທີ່ເປັນກິລາໃໝ່ ແລະ ເພື່ອສາມາດປັບປຸງ ແລະ ພັດທະນາໃຫ້ເປັນຫຼັກສູດທີ່ເໝາະສົມກັບໂຮງຮຽນຂອງຕົນ.

ກິລາຟລໍບໍ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງວ່ອງໄວໃນທົ່ວໂລກ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນໃນຂອບເຂດໂຮງຮຽນ ສະນັ້ນຈຶ່ງມີຄວາມຕ້ອງການຫຼັກສູດທີ່ສົມບູນເພື່ອມອບໃຫ້ກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໄດ້ນຳໄປ ໃຊ້ເພື່ອສາມາດຕອບສະໜອງ ແລະ ຍົກລະດັບທີ່ດີໃນລະບົບການສຶດສອນຂອງໂຮງຮຽນ.

ຫຼັກສູດການຮຽນ-ການສອນສະບັບນີ້ ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ເປັນເຄື່ອງມືທີ່ມີ 2 ລັກສະນະທີ່ແຕກ ຕ່າງກັນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ອາຈານ ຫຼື ຄູ່ເຝິກໃນການສຶດສອນ. ການລົງປະຕິບັດຕົວຈິງກໍ່ຈະມີທັງຮູບ ແບບພາບປະກອບທີ່ສາມາດເຄື່ອນໄຫວໄດ້, ເຊິ່ງມັນຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການເຄື່ອນ ທີ່ໃນການຫຼິ້ນກິລາຟລໍບໍ່ນີ້. ດັ່ງນັ້ນອາຈານ ແລະ ຄູ່ເຝິກຈະສາມາດສອນໃຫ້ຖືກຕາມຕົວຈິງໄດ້ ເຖິງ ແມ່ນວ່າຜູ້ສຶດສອນຈະບໍ່ໄດ້ຮູ້ກິລາຟລໍບໍ່ຫຼາຍກໍ່ຕາມ ເຮົາກໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປເບິ່ງໃນເວັບໄຊເພີ່ມເຕີມ ທີ່ມີຊື່ວ່າ: XF Ball ລື່ງ www.XFBall.com. ແລະ www.floorballcentre.com. ເພື່ອຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ສາມາດເຂົ້າໃຈຮູບແບບການເຝິກແອບທີ່ລະອຽດຈະແຈ້ງ ແຕ່ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່ມີອິ ນເຕີເນັດກໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ຫຼັກສູດນີ້ໄດ້.

2. ຟລໍບໍ່

ກິລາຟລໍບໍ່ເປັນກິລາທີ່ມີຄວາມໄວ ເຊິ່ງການຫຼິ້ນແບບ ເປັນທາງການແມ່ນໃຊ້ນັກກິລາໃນສະໜາມ ຈຳນວນ 5 ຄົນ ບວກນັກຮັບອີກ 1 ຄົນໃນແຕ່ລະຂ້າງ. ກິລາຟລໍບໍ່ນີ້ມັນຄ້າຍຄືກັບກິລາຟລໍບໍ່ອື່ນທີ່ມີສອງ ກ້ຳຄືກັນກັບກິລາຮ້ອກກີ້ນ້ຳແຂງ ແລະ ບານບ້ວງ. ເຊິ່ງກິລາຟລໍບໍ່ແມ່ນຈະໃຊ້ໄມ້ໃນການຫຼິ້ນ ເຊິ່ງ ໄມ້ນີ້ເຮັດຈາກຢາກຟລໍບໍ່ແຂງເຊິ່ງປະກອບມີ: ໃບຂອງໄມ້, ດ້າມຈັບ ແລະ ລູກບານຢາກທີ່ມີປ່ອງ. ຟລໍ

ບໍ່ເປັນກິລາທີ່ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍໃນລັກສະນະທຳທາງ ແລະ ມີການບ່ຽນແປງສະຖານະການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນແຕ່ລະວິນາທີ, ກິລາຊະນິດນີ້ສາມາດຫຼິ້ນໄດ້ໃນທຸກຂະໜາດຂອງສະໜາມ.

ພຽງແຕ່ຕ້ອງແບ່ງຈຳນວນຂອງນັກກິລາເພື່ອໃຫ້ສາມາດຫຼິ້ນໄດ້ຕາມຄວາມເໝາະສົມຂອງຂະໜາດພື້ນທີ່ເດີນ. ຝລ່ບໍ່ເປັນກິລາທີ່ມີການຫຼິ້ນແລ້ວຫຼາຍກວ່າ 75 ປະເທດໃນທົ່ວໂລກ ແລະ ມີທ່າທີ່ວ່າຈະກາຍເປັນກິລາທີ່ໄດ້ຮັບ

ຄວາມນິຍົມໃນໂງ່ນນີ້ໂດຍອີງຕາມຈຳນວນຂອງປະເທດ, ຝລ່ບໍ່ ເປັນກິລາຊະນິດໜຶ່ງທີ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວຂອງທີມໄວທີ່ສຸດ, ເປັນກິລາທີ່ມີມາດຕະຖານສູງ, ຕ້ອງມີການໃຊ້ທັກສະຫຼາຍ, ຄວາມໄວ ແລະ ການປະສານງານ. ເປັນກິລາທີ່ມີຄວາມເໝາະສົມກັບທຸກອາຍຸ ແລະ ທັກສະຄວາມສາມາດໃນແຕ່ລະລະດັບ, ນີ້ຈຶ່ງເປັນເຫດຜົນທີ່ເຮັດໃຫ້ກິລາຊະນິດນີ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງວ່ອງໄວໃນຂອບເຂດໂຮງຮຽນ. ເຊິ່ງຈຸດປະສົງຫຼັກຂອງກິລາຊະນິດນີ້ ແມ່ນການຍິ່ງປະຕູໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະຫຼາຍໄດ້ ໃນຂະນະດຽວກັນກໍຕ້ອງມີການປ້ອງກັນການຍິ່ງປະຕູຂອງຄູ່ແຂ່ງເຊັ່ນດຽວກັນ. ຄວາມອາດສາມາດຂອງນັກກິລາແມ່ນບົ່ງ ບອກເຖິງກົນລະຍຸດຂອງທີມ ແຕ່ໃນກໍລະນີທີ່ທີມອາດຈະມີຄວາມສາມາດໜ້ອຍ, ເຊິ່ງກົນລະຍຸດທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການຫຼິ້ນກິລານີ້ຄື: ການຫຼິ້ນແບບບໍ່ມີກົນລະຍຸດ ພຽງແຕ່ເຮົາຫຼິ້ນໄປຕາມສະຖານະການ ແລະ ມີຄວາມສຸກໄປກັບມັນ.

ອີກຢ່າງໜຶ່ງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຂອງຄວາມນິຍົມຊົມຊອບຂອງກິລາຝລ່ບໍ່ຄື: ເປັນກິລາທີ່ງ່າຍໃນການເລີ່ມຕົ້ນຫຼິ້ນ ເຊິ່ງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີທັກສະສະເພາະໃນການເລີ່ມຕົ້ນ ສ່ວນທາງດ້ານຂອງກົດກະຕິກາໃນການຫຼິ້ນກໍເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍ, ເຊິ່ງຕ້ອງການພຽງແຕ່ໄມ້ຕີ ແລະ ໝາກບານນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ. ການຫຼິ້ນກິລາຝລ່ບໍ່ ກໍແມ່ນການອອກກຳລັງກາຍຄືກັບກິລາປະເພດອື່ນໆ ແລະ ມັນໄດ້ຄຳນຶງເຖິງຄວາມເທົ່າທຽມກັນລະຫວ່າງເພດອີກດ້ວຍ. ກິລາຝລ່ບໍ່ ໄດ້ມີການເລີ່ມຫຼິ້ນມາກ່ອນແລ້ວທີ່ນອກເໜືອຈາກໃນຂອບເຂດໂຮງຮຽນ, ເດັກນ້ອຍ, ນັກຮຽນ, ຫຼາຍໆສະຖານທີ່ບ່ອນເຮັດວຽກ ນອກນີ້ຍັງມີຄົນຈຳນວນຫຼາຍທີ່ສົນໃຈໃນການຫຼິ້ນກິລາຊະນິດນີ້ ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ເລືອກທີ່ຈະຫຼິ້ນກິລານີ້.

ກິລາຝລ່ບໍ່ມີຄວາມເໝາະສົມຄື:

- ງ່າຍໃນການເລີ່ມຫຼິ້ນ

ອີ ງ ມີ ອຸ ບ ະ ກ ອ ນ ທີ່ຖືກຕ້ອງໃນການຫຼິ້ນຫຼາຍເທົ່າໃດກໍຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາມີຄວາມສະດວກໃນການເລີ່ມຕົ້ນຫຼິ້ນຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ເຮົາສາມາດຫຼິ້ນໃນສະໜາມທີ່ຮົ່ມ ຫຼື ສະໜາມກາງແຈ້ງກໍໄດ້. ຈຳນວນຜູ້ຫຼິ້ນຢ່າງໜ້ອຍຄວນມີ 4 ຄົນ ເຊິ່ງເຮົາສາມາດຫຼິ້ນແບບມີນັກຮັບ ຫຼື ບໍ່ມີນັກຮັບກໍໄດ້, ສາມາດຫຼິ້ນໄດ້ໃນຮູບແບບ 3 ຕໍ່ 3, 4 ຕໍ່ 4, ຫຼື 5 ຕໍ່ 5 ກໍໄດ້ ແລະ ເຮົາສາມາດປັບໄດ້ຕາມຄວາມເໝາະສົມ.

- **ງ່າຍໃນການບັບປຸງ**

ຟລ່ບໍ່ເປັນກິລາທີ່ສາມາດດັດແປງໄດ້ງ່າຍ ຕົວຢ່າງ: ຂະໜາດຂອງສະໜາມກິລາ, ຜູ້ອ່ານວຍຄວາມສະດວກ, ຈຳນວນຜູ້ຫຼິ້ນ, ລະດັບຄວາມສາມາດ, ອຸປະກອນ ແລະ ສາມາດດັດແປງໃຫ້ເຂົ້າກັບສະພາບຮ່າງກາຍຂອງຄົນປົກກະຕິ, ຄົນພິການ ແລະ ອາຍຸໄດ້. ຂະໜາດເດີນນ້ອຍທີ່ສຸດແມ່ນ 20x10 ແມັດ ເລີ່ມຫຼິ້ນໂດຍການໃຊ້ປະຕູທັງສອງເບື້ອງ.

- **ງ່າຍສຳລັບຫຼິ້ນ**

ທ່ານບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເປັນນັກກິລາທີ່ລ່ຽວຊານໃນການຫຼິ້ນກິລາຟລ່ບໍ່ ເຊິ່ງກິລານີ້ໃຜກໍ່ຕາມທີ່ຮູ້ວິທີໃນການນຳໃຊ້ ແລະ ການຈັບໄມ້ ກໍ່ສາມາດທີ່ຈະເລີ່ມຮຽນວິທີການຫຼິ້ນໄດ້ ແລະ ກະຕິກາກໍ່ງ່າຍໃນການຮຽນ.

3. ກະຕິກາຟື້ນຖານ

ກະຕິກາຂອງກິລາຟລ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການອະນຸຍາດສ້າງຂຶ້ນມາເພື່ອຫ້າມນຳໃຊ້ໄມ້ເຂົ້າໃນການເຮັດສິ່ງອື່ນນອກຈາກການນຳໃຊ້ໄມ້ໃນການຫຼິ້ນກັບລູກບານ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄູ່ຕໍ່ສູ້ໄດ້ຮັບບາດເຈັບໃນການນຳໃຊ້ໄມ້ທີ່ຜິດວິທີ ເຖິງແມ່ນວ່າກິລາຟລ່ບໍ່ຈະມີຄວາມໄວຫຼາຍ, ແຕ່ການໄດ້ຮັບບາດເຈັບໃນຂະນະທີ່ຫຼິ້ນນັ້ນແມ່ນມີຄ່ອນຂ້າງໜ້ອຍ ໂດຍສະເພາະຖ້າເຮົາປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບຟື້ນຖານໄດ້ເຊັ່ນ:

1. ໃນການແຂ່ງສາມາດແຂ່ງ 3-5 ຄົນ ແລະ ນັກຮັບ 1 ຄົນ ຂຶ້ນຢູ່ກັບຂະໜາດຂອງເດີນ.
2. ທີ່ມໜຶ່ງປະກອບດ້ວຍຈຳນວນຜູ້ຫຼິ້ນໜ້ອຍສຸດແມ່ນມີນັກກິລາ 6 ຄົນ ແລະ ຫຼາຍສຸດ 20 ຄົນ.
3. ການແຂ່ງຂັນແບ່ງອອກເປັນ 3 ຕັ້ງ, ຕັ້ງລະ 20 ນາທີ, ໃນບາງກໍລະນີ 3 ຕັ້ງ, ຕັ້ງລະ 15 ນາທີ ເນື່ອງຈາກເວລາມີຈຳກັດ ຕົວຢ່າງ: ການແຂ່ງຂັນມີເວລາ 1 ຊົ່ວໂມງ.

- ເຮົາສາມາດຈັດການແຂ່ງແບບນ້ອຍປະມານ 3-4 ນາທີ ກໍ່ໄດ້.

4. ຂອບສະໜາມກິລາມີຄວາມສູງປະມານ 50 ແມັດ.
5. ຂະໜາດຂອງປະຕູ (ໂກນ) ສູງ 115 cm x ກວ້າງ 160 cm, ຕໍ່ໜ້າຂອງປະຕູມີບໍລິເວນເຄື່ອງໝາຍຂະໜາດ(2.5 m x 1 m) ເປັນເຂດຂອງຜູ້ຮັກສາປະຕູ (ນັກຮັບ) ໂດຍສະເພາະ ແຕ່ກໍ່ສາມາດໃຊ້ໄມ້ຕີບານໄດ້ເຖິງແມ່ນ ວ່າລູກບານຢູ່ໃນເຂດນັ້ນກໍ່ຕາມ.
 - ສາມາດໃຊ້ປະຕູທີ່ມີຂະໜາດນ້ອຍກວ່ານີ້ ໄດ້ຖ້າຫາກບໍ່ມີຜູ້ຮັກສາປະຕູ.
6. ຂະໜາດຂອງບໍລິເວນນັກຮັບ 4 m x 5 m ເຊິ່ງບໍລິເວນນີ້ເປັນທີ່ຜູ້ຮັກສາປະຕູສາມາດອອກມາຮັບບານໄດ້ຕາມປົກກະຕິ, ຜູ້ຮັກສາປະຕູຈະບໍ່ໄດ້ໃຊ້ໄມ້ໃນການຫຼິ້ນ.
7. ຜູ້ຮັກສາປະຕູຄອບຄອງບານບໍ່ໃຫ້ເກີນ 3 ວິນາທີ ເວລາສົ່ງບານໄປຄວນໃຫ້ໝາກບານຕົກພື້ນຂອງຝັ່ງຕົວເອງກ່ອນຂ້າມເສັ້ນໄປເຂດແດນຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້.

8. ບໍ່ມີລ້ຳໜ້າໃນກິລາຟລ໌ບ໌.
9. ເວລາທີ່ລູກບານຂ້າມອອກຈາກຂອບກັນຂອງທີມຄູ່ຕໍ່ສູ້ ເຮົາສາມາດສືບຕໍ່ການຫຼິ້ນບານຈາກຈຸດທີ່ລູກບານອອກໄດ້ທັນທີ ແຕ່ຖ້າບານອອກຫຼັງແມ່ນໃຫ້ຕັ້ງລູກບານຢູ່ແຈ (ຈຸດຕີມຸມ) ບ່ອນເຄື່ອງໝາຍທີ່ກຳນົດໄວ້.
10. ເວລາໄດ້ລູກ Free hit (ຟຣີຮິດ) ຄືລູກຟາວ໌, ຄູ່ຕໍ່ສູ້ສາມາດຕັ້ງກຳແພງໄດ້ຫ່າງຈາກລູກບານຢ່າງໜ້ອຍ 3 m (ໃນນີ້ລວມທັງໄມ້ຕີທີ່ອື່ນອອກມາພ້ອມ).
11. ໃຊ້ຕີນໃນການຕະສົ່ງຫາທີມຂອງຕົນເອງໄດ້ ແຕ່ບໍ່ສາມາດຍິງປະຕູຈາກການໃຊ້ຕີນໄດ້.
12. ບໍ່ສາມາດໃຊ້ແຂນ ຫຼື ບໍລິເວນຫົວໃນການຫຼິ້ນບານ.
13. ຫ້າມຍົກໄມ້ສູງເກີນລະດັບຫົວເຂົ້າ, ສາມາດຫຼິ້ນບານທີ່ລອຍຢູ່ກາງອາກາດໄດ້ແຕ່ລູກບານຕ້ອງຢູ່ຕ່ຳກວ່າລະດັບຫົວເຂົ້າ.
14. ຫ້າມຍົກໄມ້ຄູ່ຕໍ່ສູ້ຂຶ້ນ, ກົດກັນ ຫຼື ຕີໄມ້ຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້.
15. ຫ້າມຍູ້, ດັນ ຫຼື ການເຂົ້າໄປຕຳນັ້ນສາມາດເຮັດໄດ້ແຕ່ຕ້ອງຕຳບ່າຕໍ່ບ່າເທົ່ານັ້ນ.
16. ນັກກິລາບໍ່ສາມາດຫຼິ້ນໄດ້ຖ້າບໍ່ມີໄມ້.
17. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ກະໂດດຂຶ້ນເພື່ອຫຼິ້ນບານ.
18. ບໍ່ສາມາດຫຼິ້ນບານໄດ້ ຖ້າຫາກມີ ແລະ ເຂົ້າທັງສອງເບື້ອງຕິດຢູ່ຜື້ນສະໜາມ (ສາມາດເອົາເຂົ້າເບື້ອງໜຶ່ງລົງຜື້ນໄດ້).
19. ການຟາວ 2 ນາທີແມ່ນມາຈາກ:
 - ຍົກໄມ້ສູງ, ຕີໄມ້ຄູ່ຕໍ່ສູ້, ໃຊ້ມື ຫຼື ຫົວໃນການຫຼິ້ນບານ, ການເຂົ້າຕຳ, ການຍູ້, ການຂັດຂວາງທາງ, ແກວ່ງໄມ້, ຫຼິ້ນບານບໍ່ຖືກຈຸດຕັ້ງຕີ.
 - ການໃຫ້ຈຸດໂທດແມ່ນຈະເກີດຈາກການເຮັດຜິດກະຕືກາໃນບໍລິເວນເຂດຂອງຜູ້ຮັກສາປະຕູ.

ກົດລະບຽບສາມາດດັດແກ້ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມເໝາະສົມກັບລະດັບຂອງການແຂ່ງຂັນ ແລະ ເຮົາຄວນປັບກົດລະບຽບໃຫ້ເໝາະສົມເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຂັດຈັງຫວະຂອງເກມການຫຼິ້ນເພື່ອໃຫ້ມັນສອດຄ່ອງ ແລະ ໄວ.

4. ອຸປະກອນ

ອຸປະກອນຂອງກິລາຟລ໌ບ໌ ແມ່ນເປັນອຸປະກອນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຊັບຊ້ອນຫຼວງຫຼາຍ ພຽງແຕ່ມີໄມ້ ແລະ ລູກບານແມ່ນພຽງພໍແລ້ວ . ກ າ ນ ຫຼິ ນ ໃ ນ ສ ະ ໜ າ ມ ຮົ່ມຕ້ອງໃສ່ເກີບຫຸ້ມສົ້ນ, ຈຸດນັກກິລາ, ສ່ວນຜູ້ຮັກສາປະຕູຕ້ອງມີເສື້ອທີ່ໜາມີນວມປ້ອງກັນຫົວເຂົ້າ, ໂສ້ງກິລາຂາຍາວ, ໜ້າກາກສຳລັບປ້ອງກັນ ແລະ ຊີບມີ.

ໄມ້ສຳລັບໃຊ້ຕີແມ່ນມີຫຼາກຫຼາຍຊະນິດທີ່ຂາຍຕາມທ້ອງຕະຫຼາດ. ຖ້າຫາກຜູ້ຜະລິດທີ່ແນະນຳໄມ້ລາຄາຖືກໃຫ້ແກ່ໂຮງຮຽນ

ເຊິ່ງນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ເໝາະສົມໃນການນຳໃຊ້ໃນໄລຍະດົນນານໃນໂຮງຮຽນ. ການເລືອກເອົາໄມ້ຟລ໌ບ໌ ຄວນເບິ່ງທີ່ດ້າມຈັບທີ່ມີຄວາມແຂງແຮງ, ດ້າມຈັບທີ່ມີລາຄາຖືກອາດເຮັດໃຫ້ການໃຊ້ງານບໍ່ໄດ້ດີ ແລະ ບໍ່ທົນທານ. ທາງເລືອກທີ່ດີທີ່ສຸດຄວນເລືອກເອົາໄມ້ລາຄາລະດັບປາງກາງທີ່ປະກອບດ້ວຍດ້າມ ຈັບ ແລະ ໜ້າໄມ້ເບື້ອງຊ້າຍ ຫຼື ເບື້ອງຂວາ ເຊິ່ງມັນສາມາດປ່ຽນໜ້າໄມ້ໄດ້ຖ້າເຮົາຕ້ອງການ ຫຼື ໃນກໍ ລະນີທີ່ມັນແຕກຫັກ.

- ຄວາມຍາວຂອງໄມ້ສາມາດກຳນົດໄດ້ດັ່ງລຸ່ມນີ້:

ຄວາມສູງ ຂອງນັກກີລາ	110	120	130	140	150	160	170	180	185 cm
ຄວາມຍາວ ຂອງໄມ້	70	75	80	85	90	100	105	110	114 cm

ຂະໜາດມາດຕະຖານຂອງປະຕູແມ່ນ 115x160 cm ນີ້ຄືຂະໜາດທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດໃນການທີ່ມີຜູ້ຮັກສາປະຕູ ຖ້າຫາກບໍ່ມີຜູ້ຮັກສາປະຕູຂະໜາດຄວນຈະນ້ອຍກວ່າ 90x105 cm ເຊິ່ງມີແຕ່ນັກກີລາທີ່ຢູ່ທາງໜ້າປະຕູ, ຖ້າຫາກເຮົາຫຼິ້ນໃນເດີ່ນທີ່ເຮັດດ້ວຍໄມ້ແມ່ນແນະນຳໃຫ້ໃຊ້ຜ້າຢາງເພື່ອນຳມາບົກເດີ່ນກ່ອນເພື່ອຊ່ວຍຮັກສາຜືນເດີ່ນ.

ອີກເລື່ອງທີ່ສຳຄັນຄືການເນັ້ນສວມໃສ່ເກີບທີ່ນັກຮຽນໃຊ້ໃນການຫຼິ້ນເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນການໄດ້ຮັບບາບເຈັບຈາກຂີ່ຕີນ ແລະ ຫົວເຂົ້າ. ຟລ໌ບ໌ເປັນກິລາທີ່ຕ້ອງໃຊ້ການໝູນໂຕຫຼາຍເພື່ອປ່ຽນທິດທາງໄວຢູ່ຕະຫຼອດ, ຖ້າຫາກເຮົາຫຼິ້ນໃນສະໜາມຮົ່ມເກີບທີ່ໃສ່ຕ້ອງມີຄວາມສາມາດໃນການຊົງໂຕ ແລະ ຕີນທາງດ້ານໜ້າໄດ້ດີ. ການຫຼິ້ນໃນສະໜາມກາງແຈ້ງບໍ່ຄວນໃສ່ເກີບທີ່ຂາດໃນການຫຼິ້ນເພື່ອປ້ອງກັນສິ່ງສົກກະປົກຈາກຜືນສະໜາມ.

ຖ້າຫາກບ່ອນທີ່ໃຊ້ໃນການຫຼິ້ນຫາກບໍ່ມີຂອບກັນລູກບານ, ເຮົາສາມາດໃຊ້ມ້າງສຳຮອງມາກັນແທນໄດ້ໃນບໍລິເວນລູກຕີມຸມເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ລູກບານອອກ ແຕ່ຖ້າຫາກບານຂ້າມມ້າງສຳຮອງໄປແມ່ນໝາຍເຖິງບານອອກ ຫຼື ເຮົາສາມາດຕົກລົງກັນໂດຍການຂີດເສັ້ນອອກໃນແຜ່ນກະດານໄວ້ວ່າເວລາທີ່ບານກາຍເສັ້ນນັ້ນແມ່ນໃຫ້ຖືວ່າເປັນບານອອກ ແລະ ທີມອື່ນນັ້ນສາມາດຫຼິ້ນບານຕໍ່ໄດ້ເລີຍ. ເຊິ່ງມັນຈະເຮັດໃຫ້ເກມການຫຼິ້ນໄວຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

5. ການແນະນຳສຳລັບອາຈານ

ເດັກນ້ອຍຈະຮຽນຮູ້ດີທີ່ສຸດໃນການເຝິກແອບທີ່ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍໃນການຊ້ອມເກມນ້ອຍ. ເປັນເກມນ້ອຍໃດກໍ່ໄດ້ທີ່ນັກກີລາໄດ້ມີການສຳພັດກັບລູກບານຢູ່ຕະຫຼອດຈະເປັນການດີທີ່ສຸດ. ນີ້ແມ່ນຈຸດປະສົງອັນໜຶ່ງເພື່ອຢາກໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສຳພັດລູກບານຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ຖ້າເປັນໄປໄດ້ມັນຈະດີກວ່າຖ້າເຝິກແອບເກມນ້ອຍທັງສອງພາກ

ສະໜາມແທນການຊ້ອມທີມເຕັມເດີນ ເພາະສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວເດັກນ້ອຍຈະຖ້າໃຫ້ລູກບານມາ
ຫາ ຈິ່ງ ຫຼິ້ນ . ການເຝິກແອບກິລາ ຟລໍບໍ ໃນວິຊາພາລະສຶກສາຄວນຈັດກຽມ
ການເຝິກແອບໃຫ້ພ້ອມເພື່ອເຮັດໃຫ້ການກະກຽມໃຫ້ເຫຼືອໜ້ອຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ເຊັ່ນ: (ກຸ່ມ
ເກົ່າ, ມ້າງສ່ຳຮອງ, ເຄື່ອງໝາຍ ແລະ ອື່ນໆ...).

ຄວນຫຼີກລ້ຽງການເຝິກແອບທີ່ຕ້ອງມີການຕໍ່ແຖວກັນຫຼາຍ ແຕ່ການເຝິກແອບແບບຄູ່ ຫຼື
ເປັນກຸ່ມນ້ອຍມັນຈະດີ ກວ່າ ແລະ ການເຝິກແອບແບບເປັນກຸ່ມຈະເຮັດໃຫ້ມີຄວາມປອດໄພໃນກິດ
ຈະກຳຂອງນັກຮຽນ ແລະ ສ້າງໃຫ້ເຂົາມີສ່ວນຮ່ວມໃນຂະນະທີ່ສອນພ້ອມ.

ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາຈະມີສະໜາມທີ່ກວ້າງ ແຕ່ການຫຼິ້ນໃນລັກສະນະນີ້ແມ່ນຈະດີກວ່າເອີ້ນວ່າ:
ເກມນ້ອຍ ໂດຍການໃຊ້ພື້ນທີ່ໃຫ້ນ້ອຍລົງໃນການຫຼິ້ນ ມັນຈະສ້າງໃຫ້ພວກເຂົາມີສ່ວນຮ່ວມກັບການ
ຫຼິ້ນຂອງນັກກິລາ ແລະ ມີເວລາໃນການຫຼິ້ນກັບບານ. ດັ່ງນັ້ນຕ້ອງໃຫ້ປະສົບການທີ່ແບກໃໝ່ ແລະ
ໝາກຜົນທີ່ດີໃຫ້ກັບພວກເຂົາ. ຄວນໃຊ້ປະຕູທີ່ມີຂະໜາດ ໃຫຍ່ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ນັກກິລາສາມາດຍິ່ງ
ປະຕູໄດ້ເລື້ອຍໆ, ແນ່ນອນວ່າມັນຄົງບໍ່ຍຸດຕິທຳຕໍ່ຜູ້ຮັກສາປະຕູແຕ່ວ່າມັນກໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້
ຜູ້ຮັກສາປະຕູນັ້ນໄດ້ຮຽນຮູ້ການປ້ອງກັນ ຫຼື ຮັບລູກບານໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນຄືການເນັ້ນໃສ່ຮູບ
ແບບການຫຼິ້ນເປັນທີມ ແລະ ການສົ່ງບານໄປຫາໝູ່ໃນທີມຂອງຕົນເອງ - ລູກບານແລ່ນໄດ້ໄວກວ່າ
ນັກກິລາ.

6.ບົດຮຽນ

ທຸກໆບົດຮຽນແມ່ນແບ່ງອອກເປັນຢູ່ 3
ກຸ່ມຄື: ການແນະນຳ, ການທົດສອບ, ການຫຼິ້ນ.
ການແນະນຳແມ່ນການທີ່ອາຈານໄດ້ສະແດງ
ໃຫ້ເຫັນວ່າຕ້ອງປະຕິບັດແບບໃດ, ການທົດສອບ
ແມ່ນການເຝິກແອບໃນຮູບແບບຕ່າງໆ, ສ່ວນການຫຼິ້ນຄືການທີ່ນັກຮຽນນຳເອົາໄປປະຕິ
ບັດ ແລະ ນຳໃຊ້ຕົວຈິງໃນການເຝິກແອບສິ່ງຕ່າ
ໆ.

ການເຝິກເພື່ອໃຫ້ເກີດການຮຽນຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງຄື: ການຮຽນຮູ້ຈາກບົດຮຽນທີ່ຜ່ານມາໃຫ້
ເປັນໄປຕາມລຳດັບເພື່ອ ນຳອົງປະກອບໃໝ່ໄປໃນການຂະບວນການຮຽນຮູ້ໃນຕໍ່ໜ້າອີກ. ຈາກບົດ
ຮຽນທັງ 6 ບົດທຳອິດແມ່ນສອນທັກສະເຕັກນິກສະເພາະຕົວ ເຊິ່ງເນັ້ນໃສ່ການຄວບຄຸມລູກບານ ແລະ
ໄມ້. ຫຼັງຈາກນັ້ນແມ່ນຈະເນັ້ນໃສ່ຕື່ມກ່ຽວກັບກົນລະຍຸດຂອງທີມ ແລະ ການຫຼິ້ນເປັນທີມ. ໃນບົດຮຽນ
ທີ 7-12 ແມ່ນແນະນຳໃຫ້ອາຈານ ແລະ ຄູ່ເຝິກນຳໃຊ້ 1 ຫຼື 2 ຂອງຮູບແບບການເຝິກແອບເພື່ອຈະ
ຍົກລະດັບຄວາມສາມາດໃນການຈັບໄມ້ ແລະ ທັກສະການຄວບຄອງບານດ້ວຍໄມ້.

ອາຈານສາມາດກຳນົດເວລາຂອງບົດຮຽນໄດ້. ເຊິ່ງຂຶ້ນຢູ່ກັບລະດັບຄວາມສາມາດຂອງນັກກິ
ລາ ແລະ ຈຳນວນຂອງນັກກິລາແຕ່ສິ່ງທີ່ສຳຄັນແມ່ນການເຮັດໃຫ້ນັກກິລາມີການເຄື່ອນທີ່ພ້ອມກັນ
ຕະຫຼອດເວລາໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ. ຖ້າຫາກເຮົາມີພື້ນທີ່ພຽງພໍໃນບ່ອນເຝິກແອບໃຫ້ເຮົາພະຍາຍາມຮັກ
ສາໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມໃຫ້ມີຄວາມຫ້າວຫັນພ້ອມກັນໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້.

❖ ເນື້ອໃນບົດຮຽນ:

ບົດທີ 1: ກະຕິກາກິລາຟລ໌ບ໌ ແລະ ຜື້ນຖານການ
ຄວບຄຸມລູກບານ

- ກະຕິກາກິລາຟລ໌ບ໌
- ຜື້ນຖານການຄວບຄຸມລູກບານ - ການຈັບໄມ້, ທ່າທາງ
ໃນການຫຼິ້ນ, ການຈັບໄມ້ເພື່ອຄວບຄຸມລູກບານ.

ບົດທີ 2: ການຄວບຄຸມດ້ວຍມື

- ການຄວບຄຸມບານ
- ເຄື່ອນທີ່ໄປກັບບານ
- ການປົກປ້ອງກັນລູກບານ

ບົດທີ 3: ການສົ່ງບານ

- ການສົ່ງບານ - ເຜີກແອບເປັນບຸກຄົນ, ເປັນຄູ່ ແລ້ວ
ແລ່ນເຄື່ອນທີ່
- ການຈັບບານຈາກການສົ່ງ - ເຕັກນິກ, ການຍື່ນຕຳແໜ່ງ

ບົດທີ 4: ການສົ່ງບານ - ສະຖານະການການຫຼິ້ນ

- ເຕັກນິກການສົ່ງ
- ການເຄື່ອນທີ່ໃນສະໜາມ
- ການອ່ານເກມ ແລະ ການຕອບສະໜອງ
- ການສົ່ງບານໃນສະຖານະການກົດດັນ

ບົດທີ 5: ການຍິງ

- ຜື້ນຖານການຍິງ - Wrist shot, drag short, backhand

ບົດທີ 6: ການລາກເລື້ອຍ

- ການເຄື່ອນທີ່ໄປກັບລູກບານ
- ການລາກເລື້ອຍແບບມືອຸປະສັກ
- ການລາກເລື້ອຍ ແລະ ຍິງປະຕູ

ບົດທີ 7: ການຕ້ານແບບເປັນບຸກຄົນ

- ການຍື່ນຕຳແໜ່ງ ແລະ ການເຄື່ອນທີ່
- ການຕ້ານທີ່ຄູ່ຕໍ່ສູ້ມີບານໃນການຄວບ

ຄອງ

- ການຕ້ານທີ່ຄູ່ຕໍ່ສູ້ບໍ່ມີບານໃນການຄວບ

ຄອງ

ບົດທີ 8: ການຕ້ານແບບທີມ 1

- ຝຶນຖານການຕັ້ງຮັບ
- ການປ່ຽນມາເປັນການຕັ້ງຮັບ
- ການເຄື່ອນການຕັ້ງຮັບ ແລະ ການຍືນຕໍາແໜ່ງ

ບົດທີ 9: ການຕ້ານແບບທີມ 2

- ການແລ່ນກ່ອນ
- ຈັບ 1 ຕໍ່ 1
- ເຂດແດນຂອງການຕັ້ງຮັບ

ບົດທີ 10:

- ການບຸກໂຈມຕີແບບບຸກຄົນ 1
- ການບຸກ 1 ຕໍ່ 1 ແລະ 2 ຕໍ່ 2
- ການບຸກ 2 ຕໍ່ 1 ແລະ 3 ຕໍ່ 2
- ການປ່ຽນຈາກບຸກໄປຮັບ

ບົດທີ 11:

- ການບຸກໂຈມຕີແບບ 2
- ການເປີດເກມບຸກ
- ລູກມຸມ
- ການບຸກແບບໝູນວຽນ
- ການສ້າງຜືນທີ່

ບົດທີ 12-15:

ເຮັດຊ້ຳສໍາລັບການ

ຝຶກແອບທີ່ເຫັນວ່າມັນຍາກ ແລະ ການລວບລວມເອົາການຝຶກແອບທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ຝຶກຫຼິ້ນເລື້ອຍໆ.

ໃນຫຼັກສູດນີ້ຮູບແບບການຝຶກຊ້ອມທຸກໆຢ່າງ ແມ່ນໄດ້ເຮັດເປັນລັກສະນະຂອງການແຕ້ມຮູບເປັນຂັ້ນຕອນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າງ່າຍຂຶ້ນ. ລັກສະນະຂອງສັນຍາລັກໃນການຝຶກຊ້ອມມີດັ່ງລຸ່ມນີ້:

X = ນັກກິລາ

O = ນັກກິລາ

C = ອຸຸຝຶກ

G = ຜູ້ຮັກສາປະຕູ

→ = ແລ່ນໄປໂດຍບໍ່ມີລູກບານ

→ = ແລ່ນໄປກັບລູກບານ

⇒ = ຍິ່ງ

--> = ສັ່ງ

▲ ■ = ຈວຍ

○ ○ = ບານ

→ = ການສັບປ່ຽນໝຸນວຽນຂອງນັກກິລາ

→ = ການເຄື່ອນທີ່ຂອງລູກບານ,

ຖ້າຫາກເຫັນສັນຍາລັກນີ້ສະແດງຢູ່ໃນຕົວຢ່າງຂອງການຝຶກແອບແມ່ນໝາຍຄວາມວ່າ
ເປັນການເຄື່ອນທີ່ຂອງລູກບານ, ບໍ່ແມ່ນນັກກິລາ

✓ = ໄມ້ຕີ

⚓ = ມ້າງນ້ຳ (ຕັ້ງນ້ຳ) / ຂອບເດີນບາງຈຸດ

ບົດທີ 1 ກະຕິກາກິລາຟລ່ບ໌ ແລະ ພື້ນຖານການຄວບຄຸມລູກບານ

ຫົວຂໍ້: ກະຕິກາກິລາຟລ່ບ໌ ແລະ ພື້ນຖານການຄວບຄຸມລູກບານ

1. ກະຕິກາກິລາຟລ່ບ໌

ເຂົ້າສູ່ກົດລະບຽບພື້ນຖານຂອງກິລາຟລ່ບ໌ ແລະ ກົດລະບຽບສໍາລັບໃນຫ້ອງຮຽນ ແລະ ຂຶ້ນກັບ
ບ່ອນທີ່ຈະໃຊ້.

2. ພື້ນຖານການຄວບຄຸມລູກບານ

ນັກກິລາທີ່ມີຄວາມສາມາດ ຫຼື ເປັນກະແຈສໍາຄັນຄື ນັກກິລາທີ່ສາມາດນໍາເອົາລູກບານຂຶ້ນມາ
ທາງໜ້າໄດ້ຢູ່ຕະຫຼອດເວລາບໍ່ວ່າຈະເປັນການສົ່ງບານ, ການຍິງ ຫຼື ການເຄື່ອນທີ່ຂອງເຂົາ, ການຄວບ
ຄຸມລູກບານແມ່ນການທີ່ເຮົາສາມາດຮັກສາລູກບານໃຫ້ຢູ່ໃນການຄວບຄອງ ແລະ ເຄື່ອນທີ່ໄປກັບ
ມັນ, ການຮັບບານຈາກການສົ່ງ ແລະ ການສົ່ງລູກບານໃຫ້ເຖິງເປົ້າ ໝາຍ ແລະ ການຍິງປະຕູໃນທຸກໆ
ສະຖານະການຂອງການແຂ່ງຂັນ.

ຈຸດປະສົງ: ເພື່ອສອນໃຫ້ນັກກິລາຮູ້ຈັກການຄວບຄຸມລູກບານ, ແລ່ນໄປກັບບານ, ການຮັບບານຈາກການສົ່ງ ແລະ ການສົ່ງບານໄປຕາມພື້ນທີ່ຕ່າງໆ ແລະ ການເຄື່ອນທີ່.

ບັດໃຈສໍາຄັນ: ຄວາມຍາວຂອງໄມ້, ດ້າມຈັບ, ມຸມຂອງໄມ້ໃນພື້ນສະໜາມ

ທັກສະ

1. ດ້າມຈັບ, ມຸມຂອງໄມ້ໃນພື້ນສະໜາມ

ຂັ້ນຕອນໃນການກ່ອນທີ່ນັກກິລາຈະສາມາດຄວບຄຸມບານໄດ້ຕ້ອງໄດ້ເບິ່ງຄວາມຍາວຂອງໄມ້ໃຫ້ຖືກຕ້ອງ, ເຊິ່ງມັນຈະເຮັດໃຫ້ນັກກິລາສາມາດເຄື່ອນທີ່ໄປກັບໝາກບານໄດ້ຢ່າງຄ່ອງຕົວ, ນັກກິລາຕ້ອງໄດ້ເລືອກເອົາໄມ້ທີ່ເຫັນວ່າຕົວເອງສາມາດຄວບຄຸມລູກບານໃຫ້ມັນສາມາດຢູ່ໃກ້ບໍລິເວນຂອງຕີນໂດຍທີ່ບໍ່ຕ້ອງກົມລົງຫຼາຍເກີນໄປ ຕ້ອງພະຍາຍາມຖືດ້າມຈັບໄມ້ທັງສອງມືຢູ່ສະເໝີ ແລະ ດ້າມຈັບຄວນຖືໃນລະດັບແອວ.

2. ການຄວບຄຸມລູກບານ

ການຄວບຄຸມລູກບານແມ່ນ ກົດໜ້າໄມ້ເລັກໜ້ອຍຢູ່ທາງໜ້າຂອງບານ, ຮັກສາໄມ້ໃຫ້ຢູ່ໃນຜືນຕະຫຼອດເວລາ ແລ້ວໃຫ້ລູກບານຢູ່ໃກ້ໆຕົວເຮັດໃຫ້ງ່າຍຕໍ່ການຄວບຄອງ ແລະ ການຄວບຄຸມ.

3. ລັກສະນະການຍືນໃນການຫຼິ້ນ

ນັກກິລາພະຍາຍາມຍືນໃນຕໍາແໜ່ງຂອງຕົວເອງໂດຍການຍື່ນຂ້າລົງເລັກໜ້ອຍ, ການຍືນຄ້າຍຄືກັບການຫຼິ້ນກິລາຕິດອກບີກໄກ່ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕົນເອງມີຄວາມສະດວກໃນການເຄື່ອນທີ່ໄປຕາມຕໍາແໜ່ງຕ່າງໆໄດ້ງ່າຍ.

4. ການຈັບບານ

ໃນເວລາທີ່ນັກກິລາຈັບບານໄດ້ ຫຼື ໄດ້ຈາກການຕັດເອົາບານຈາກຄູ່ຕໍ່ສູ້, ສໍາຄັນຄື: ການໃຊ້ໄມ້ໃນການຮັບເອົາລູກບານດ້ວຍຄວາມນຸ້ມນວນ, ການເຄື່ອນທີ່ຂອງໄມ້ ແລະ ໜ້າໄມ້ຈັບເອົາບານດ້ວຍຄວາມນຸ້ມນວນເພື່ອຮັບແຮງກະແທກຂອງຄວາມແຮງທີ່ລູກບານແລ່ນມາ, ເມື່ອເກມການແຂ່ງໃກ້ເຂົ້າໃນເຂດຫວັງຜົນຕ້ອງໃຫ້ໜ້າໄມ້ຢູ່ຕິດກັບຜືນໄວ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ນັກກິລາສາມາດຮັບເອົາບານໃນລັກສະນະທີ່ສາມາດສົ່ງບານໄປໃຫ້ໄວທີ່ສຸດ ເຊິ່ງເປັນອີກຈຸດໜຶ່ງທີ່ດີເພື່ອເຮັດໃຫ້ໄດ້ບຽບຄູ່ຕໍ່ສູ້.

5. ການຈັບບານດ້ວຍໜ້າໄມ້

ເມື່ອນັກກິລາຈັບບານດ້ວຍການໃຊ້ໜ້າໄມ້ຮັບເອົາແມ່ນ ຕ້ອງເອົາໄມ້ເຂົ້າໄປໃນໄລຍະສັ້ນ 1-3 cm ໃນຕໍາແໜ່ງທີ່ບານມາເພື່ອຮັບເອົາແຮງກະແທກຂອງບານທີ່ແລ່ນມາ ການຈັບບານໃນລັກສະນະນີ້ຈະບໍ່ມີສຽງ.

6. ການຈັບບານດ້ວຍຫຼັງໄມ້

ການຈັບບານດ້ວຍຫຼັງໄມ້ ແມ່ນຈະມີຄວາມຍາກກວ່າ ແລະ ຍາກໃນການຄວບຄຸມບານອີກດ້ວຍຕ້ອງພະຍາ ຍາມຕິດຕາມການເຄື່ອນທີ່ຂອງລູກບານໃນການຮັບເອົາບານນັ້ນ.

7. ການສົ່ງບານ

ເມື່ອເຮົາຕ້ອງການສົ່ງລູກບານໄປ ແມ່ນຕ້ອງດັນໄມ້ລົງໄປໃນຜືນເລັກໜ້ອຍ ແລ້ວເຄື່ອນທີ່ໜ້າໄມ້ໄປໃນຕໍາແໜ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການສົ່ງ, ລູກບານຕ້ອງອອກຈາກໜ້າໄມ້ກ່ອນທີ່ຕົວຂອງນັກກິລາຈະເຫງືອຂຶ້ນ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ການສົ່ງລູກບານລອຍຂຶ້ນອາກາດ.

8. ການສົ່ງບານດ້ວຍໜ້າໄມ້

ການສົ່ງບານດ້ວຍໜ້າໄມ້ແມ່ນ ການສົ່ງບານທີ່ນໍາໃຊ້ໃນການຫຼິ້ນຟລ໌ບ໌ ຕ້ອງກົດລູກບານລົງຜືນດ້ວຍໜ້າໄມ້ແລ້ວປ່ອຍລູກອອກຈາກໄມ້ກ່ອນທີ່ຈະຮອດຕົ້ນທາງດ້ານໜ້າ ອີ່ງເຮົາໃຊ້ແຮງເຂົ້າໄປໃນເຄື່ອນໄມ້ໄປຫຼາຍເທົ່າໃດກໍ່ອີ່ງຈະເຮັດໃຫ້ລູກບານໄປແຮງຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ.

9. ການສົ່ງບານດ້ວຍຫຼັງໄມ້

ການສົ່ງບານດ້ວຍຫຼັງໄມ້ແມ່ນ ການສົ່ງດ້ວຍການຕີລູກບານໄປຫາຕໍາແໜ່ງທີ່ຕ້ອງການ ແຕ່ວ່າການສົ່ງບານແບບນີ້ແມ່ນຈະເຮັດໃຫ້ບໍ່ມີຄວາມແມ້ນຍ່າ.

10. ການສົ່ງບານໃນອາກາດ

ການສົ່ງບານໃນອາກາດແມ່ນ ການສົ່ງບານຂຶ້ນຂ້າມໄມ້ຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້ ດ້ວຍການຍົກໄມ້ຂຶ້ນຈາກຜືນໃນຂະນະທີ່ລູກບານຢູ່ເທິງໜ້າໄມ້ ແລະ ຍັງສາມາດສົ່ງບານໃນລັກສະນະນີ້ດ້ວຍການສະບັດຂໍ້ມື.

ການຝຶກແອບ

1.1 ການຈັບໄມ້ເພື່ອຄວບຄຸມລູກບານໂດຍການຢູ່ກັບທີ່

ນັກກິລາຍືນຢູ່ຕາມຕຳແໜ່ງຕ່າງໆໂດຍມີລູກບານ ແລ້ວເລີ່ມດ້ວຍການເຄື່ອນທີ່ດ້ວຍໜ້າໄມ້ໄປກັບລູກບານ ການເຄື່ອນທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້ດັ່ງນີ້:

- ໄປໜ້າ ແລະ ກັບຫຼັງ
- ນັກກິລາຕ້ອງໃຊ້ໄມ້ໃຫ້ຢູ່ທາງໜ້າລູກບານ
- ຊ້າຍໄປຂວາ ຢູ່ທາງໜ້າຂອງນັກກິລາ

• ຍືນຈ່າງຂາອອກແລ້ວເຮັດເປັນໂຕເລກ 8 ໂດຍເອົາລູກບານມາເບື້ອງໜ້າໄມ້ຂອງຕົນ ອ່ອງ ຈາກນັ້ນຄວບຄຸມລູກບານໄປດ້ານຫຼັງ ແລ້ວເຕະລູກບານໃຫ້ເຂົ້າຫວ່າງຂາທັງສອງເບື້ອງ ມາໃຫ້ຢູ່ດ້ານໜ້າ ແລ້ວເອົາໄປເບື້ອງຂວາ ຈາກນັ້ນຄວບຄຸມໄປດ້ານຫຼັງ ເຕະລູກບານເຂົ້າ ຫວ່າງຂາທັງສອງເບື້ອງມາໃຫ້ຢູ່ດ້ານໜ້າຄືເກົ່າ.

❖ ອາຈານສັງເກດ

- ຕຳແໜ່ງຂອງໄມ້ທີ່ຢູ່ຜື້ນສະໜາມ
- ໄລຍະການຈັບໄມ້ຂອງມືທັງສອງເບື້ອງ

1.2 ການເຄື່ອນທີ່ໄປກັບບານ

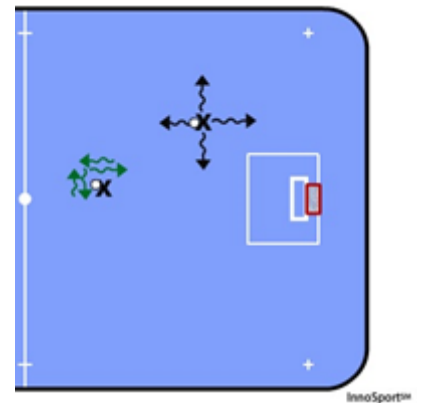
ນັກກິລາເລີ່ມເຄື່ອນທີ່ໄປກັບລູກບານໃຫ້ໄປຕາມສະໜາມ ໂດຍການໃຊ້ໜ້າໄມ້ຄວບຄຸມລູກບານໃຫ້ໄປ ຮອບໆເດີນບານໄປເລື້ອຍ ເມື່ອໄດ້ຍືນສຽງໝາກຫວິດຈາກອາຈານຕ້ອງເອົາໜ້າໄມ້ຢູ່ເທິງຂອງລູກບານໄວ້.

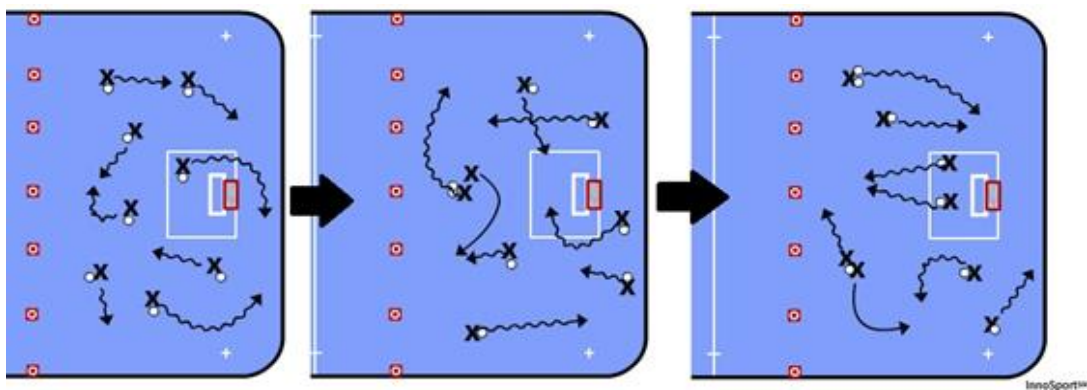
❖ ອາຈານສັງເກດ:

- ນັກກິລາຈັບໄມ້ຖືກວິທີໃນຂະນະທີ່ເຄື່ອນທີ່.
- ບໍ່ຄວນໃຫ້ໄມ້ຕົວຢູ່ຜື້ນ ແຕ່ໃຫ້ລອຍຂຶ້ນຈາກຜື້ນ.

1.3 ຍາດເອົາລູກບານຂອງນັກກິລາຄົນອື່ນ ແລ້ວເຄື່ອນທີ່ດ້ວຍບານສອງລູກ ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ

ນັກກິລາແຕ່ລະຄົນມີໝາກບານຄົນລະໜ່ວຍ ແລ້ວແລ່ນເຄື່ອນທີ່ໄປກັບລູກບານຕາມເດີນສະໜາມແລ້ວໃຫ້ນັກກິລາແຕ່ລະຄົນພະຍາຍາມຍາດເອົາບານຂອງກັນ ແລະ ກັນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ໃຫ້ນັກກິລາເຄື່ອນທີ່ໄປກັບລູກບານສອງໜ່ວຍ ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນກໍ່ໄດ້ໃນແຕ່ລະຄັ້ງ. ການເຄື່ອນທີ່ໄປກັບລູກບານທັງສອງໜ່ວຍແມ່ນຍາກໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ເຊິ່ງການຍາດເອົາບານກັນນັ້ນແມ່ນບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຍົກໄມ້, ຕີໄມ້, ກົດຂວາງໄມ້ຂອງນັກກິລາຜູ້ອື່ນ. ໃນຂັ້ນເລີ່ມຕົ້ນນັກກິລາ ສາມາດເຄື່ອນທີ່ໄປໄດ້ແຕ່ທາງດ້ານໜ້າ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ ຈຶ່ງສາມາດເຄື່ອນທີ່ໄປຕາມອິດສະຫຼະໄດ້.

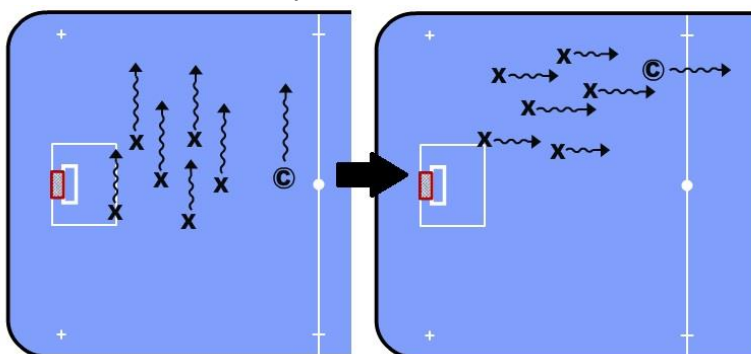
ຮຸບການເຝິກແອບ

❖ ອາຈານສັງເກດ:

- ໃຊ້ສອງເບື້ອງຈັບໄມ້ຕະຫຼອດເວລາ.
- ນັກກິລາບໍ່ຄວນໃຫ້ຍົກໄມ້, ຕີໄມ້, ກົດຂວາງໄມ້ຂອງນັກກິລາຜູ້ອື່ນເດັດຂາດ.

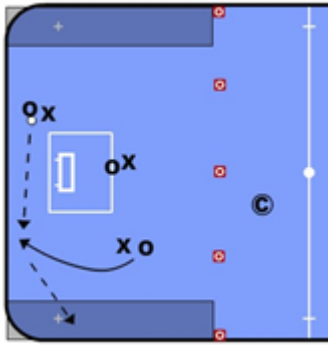
1.4 ກົດລະບຽບຈະລາຈອນ

ນັກກິລາແຕ່ລະຄົນຈະມີລູກບານເປັນຂອງຕົນເອງ, ອູ-ອາຈານຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການເຄື່ອນທີ່ໄປໃນທິດທາງທີ່ນັກກິລາຕ້ອງແລ່ນເຂົ້າໄປ, ການປ່ຽນທິດທາງຄັ້ງຕໍ່ຄັ້ງ, ລູກບານຕ້ອງໃຊ້ໜ້າໄມ້ໃນການເຄື່ອນທີ່ໄປທາງໜ້າຫຼືກັບຫຼັງ ຈາກຂວາຫາຊ້າຍ, ຈັບໄມ້ດ້ວຍສອງມືທັງສອງເບື້ອງ ແລະ ຢູ່ໃນລັກສະນະຂອງທ່າການຍືນຫຼິ້ນ. ອູ-ອາຈານໃຫ້ນັກກິລາຫຼິ້ນ 3-4 ນາທີ.

1.5 ເກມນ້ອຍ

ໃນຊ່ວງສຸດທ້າຍຂອງບົດຮຽນ ຈະໃຫ້ຫຼິ້ນກັບເຂດຜູ້ຮັກສາປະຕູແຕ່ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ນັກກິລາເຂົ້າໄປແຕ່ພວກເຂົາສາມາດຍິງປະຕູໄດ້ດ້ວຍການຍຸດລູກບານໃນບໍລິເວນນັ້ນ. ແນະນຳໃຫ້ແບ່ງສະໜາມອອກເປັນສອງເດີນເທົ່າກັນ ແລ້ວບ່ອຍໃຫ້ນັກກິລາຫຼິ້ນແບບ 3 ຕໍ່ 3 ຫຼື 4 ຕໍ່ 4 ຂຶ້ນກັບຂະໜາດຂອງສະໜາມເດີນ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ ນັກກິລາແລ່ນ, ພະຍາຍາມໃຫ້ພວກເຂົາເນັ້ນໃສ່ກັບການສົ່ງບານ ຖ້າສັງເກດເບິ່ງແລ້ວເຫັນວ່າເຂົາເຮັດໄດ້ດີໃນລະດັບໜຶ່ງແລ້ວ ຫຼັງຈາກນີ້ ອູ-ອາຈານສາມາດອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາແລ່ນໄດ້.

ບົດທີ 2 ການຄວບຄຸມດ້ວຍມື

ຫົວຂໍ້: ການຄວບຄຸມດ້ວຍມື

ຈຸດປະສົງ: ເພື່ອເຮັດໃຫ້ນັກກິລາສາມາດໃຊ້ໄມ້ໄດ້ທັງສອງເບື້ອງເພື່ອຄວບຄຸມບານ, ປ້ອງກັນ ແລະ ສົ່ງລູກບານໃນ ສະຖານະການທີ່ຍາກ.

ບົດໃຈສໍາຄັນ: ການສໍາຜັດບານ, ຕໍາແໜ່ງຂອງຮ່າງກາຍ

ແລະ ການເຄື່ອນທີ່ຂອງລູກບານ.

ທັກສະ:

2.1 ການຄວບຄຸມດ້ວຍມື

ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສາມາດໃນການຫຼິ້ນບານ, ນັກກິລາຕ້ອງຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ສາມາດເຄື່ອນທີ່ໄປໄດ້ທຸກໆທິດທາງກັບລູກບານ, ສາມາດປ້ອງກັນລູກບານຈາກຄູ່ຕໍ່ສູ້ທີ່ເຂົ້າມາຍາດ ແລະ ຮັກສາລູກບານໃຫ້ຢູ່ໃນການຄວບຄອງຂອງໄມ້ທັງສອງເບື້ອງ.

2.1.1 ຕໍາແໜ່ງຂອງຮ່າງກາຍ

ນັກກິລາຕ້ອງພະຍາຍາມຄວບຄອງບານໃຫ້ຢູ່ໃກ້ຕົວຂອງຕົວເອງ, ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດປ້ອງກັນລູກບານໄດ້ ຖ້າມີຄູ່ຕໍ່ສູ້ເຂົ້າມາໃກ້ກໍຕ້ອງພະຍາຍາມເອົາລູກບານມາຢູ່ຂ້າງຫຼັງເພື່ອປ້ອງກັນບານ ແລະ ຍັງເຮັດໃຫ້ເຮົາ ຢູ່ໃນຈັງຫວະທີ່ຈະຫຼອກລໍ່ຄູ່ຕໍ່ສູ້ໄດ້ອີກດ້ວຍ.

2.1.2 ການເຄື່ອນທີ່ຂອງລູກບານ

ນັກກິລາລອງພະຍາຍາມປະຕິບັດກັນເບິ່ງວ່າມັນຈະແບບໃດຖ້າຫາກເຮົາຈັບດ້າມໄມ້ແຄບ, ຈັບກວ້າງ ລະດັບແອວ ຫຼື ມັນຈະເປັນແບບໃດຖ້າຫາກຈັບໄມ້ກວ້າງເກີນໄປ, ຈະເຫັນວ່າລັກສະນະການຍືນຂອງຮ່າງກາຍໃນ ສະໜາມປ່ຽນແປງ ແລະ ສົ່ງຜົນເຮັດໃຫ້ການໃຊ້ແຮງປ່ຽນແປງຫຼາຍ. ລູກບານເຄື່ອນໄດ້ໄວກວ່ານັກກິລາຫຼາຍ ສະນັ້ນ, ຄວາມສາມາດໃນການເຄື່ອນທີ່ຂອງລູກບານຈາກບ່ອນໜຶ່ງໄປຫາບ່ອນໜຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຮົາສາມາດຜ່ານຜ່າຄູ່ຕໍ່ສູ້ໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ.

2.1.3 ການແລ່ນກັບລູກບານ

ທັກສະທີ່ສໍາຄັນໃນການຫຼິ້ນກິລາຟລ໌ບ໌ຄື ການທີ່ເຮົາສາມາດແລ່ນໄປກັບລູກບານຕາມທິດທາງຕ່າງໆ ແລະ ສາມາດຄວບຄອງບານໄວ້ກັບຕົວໄດ້. ການຄວບຄອງບານດ້ວຍໜ້າໄມ້ - ຫຼັງໄມ້ເປັນທັກສະທີ່ດີເລີດ ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ທີ່ສໍາຄັນຄືການບໍ່ເສຍລູກບານໃນການຄວບຄອງ.

2.1.3.1 ໜ້າໄມ້

ເມື່ອມີການເຄື່ອນທີ່ຂອງລູກບານດ້ວຍໜ້າໄມ້ ແມ່ນສໍາຄັນຫຼາຍທີ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຮັກສາໃຫ້ລູກບານຢູ່ໃກ້ກັບຕົວຂອງເຮົາ, ການຄວບຄອງລູກບານໃຫ້ຢູ່ທາງໜ້າຂອງຕົວ ເອງແມ່ນເປັນການເປີດທາງໃຫ້ຄູ່ຕໍ່ສູ້ຍາດເອົາລູກບານໄປໄດ້ງ່າຍ.

2.1.3.2 ຫຼັງໄມ້

ບັນການເຄື່ອນທີ່ລູກບານໃຫ້ໄປກັບຫຼັງໄມ້ແມ່ນມີຄວາມຍາກຫຼາຍຄວນໃຊ້ວິທີນີ້ສະເພາະໃນກໍລະນີທີ່ຕ້ອງແກ້ໄຂສະຖານະການ ຫຼື ກໍລະນີທີ່ສຸກເສີນ.

2.1.3.3 ການເຄື່ອນທີ່ຂອງລູກບານ

ການເຄື່ອນທີ່ຂອງລູກບານຈາກບ່ອນໜຶ່ງໄປອີກບ່ອນໜຶ່ງ ເຮັດໃຫ້ນັກກິລາເກີດຄວາມຫ້າວຫັນເພື່ອຫາວິທີເອົາລູກບານຂຶ້ນໄປແດນໜ້າ.

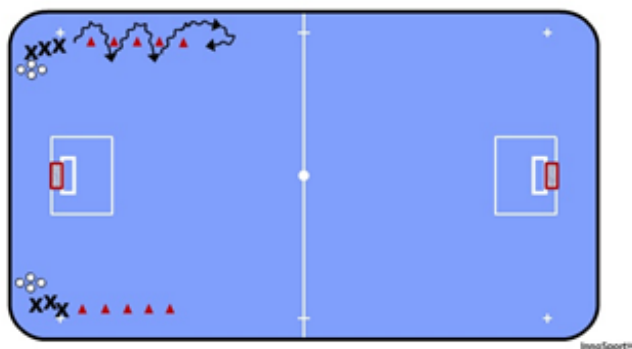
ການຝຶກແອບ:

2.1 ການຍົກບານຂຶ້ນຈາກໄມ້

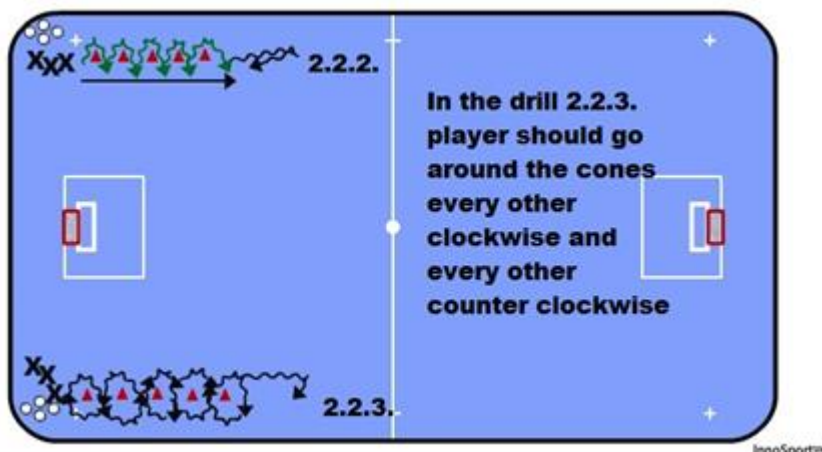
ຝຶກແອບຈາກການຄວມຄຸມບານດ້ວຍມືຈາກບົດຮຽນທີ 1 ຫຼັງຈາກນັ້ນພະຍາຍາມຍົກບານຂຶ້ນໃສ່ໄມ້ໂດຍການເອົາໄມ້ຊວ້ານຂຶ້ນທາງດ້ານລຸ່ມຂອງລູກບານ ລວມທັງການທີ່ລູກບານມີການເຄື່ອນທີ່ແລ້ວຍົກໄມ້ຂຶ້ນຫຼັງຈາກນັ້ນ.

2.2 ການເຄື່ອນກັບລູກບານ

ໃຫ້ຈັດເດີນເປັນເດີນດຽວໃນທິດກົງກັນຂ້າມກັນທັງສອງເບື້ອງ ໃຫ້ແບ່ງອອກເປັນ 2 ກຸ່ມ ໂດຍການວາງຈອຍໃສ່ຫ່າງກັນໃນໄລຍະ 2 ແມັດ ໃຫ້ນັກກິລາທີ່ຢູ່ທາງໜ້າແຖວເລີ່ມໄປກ່ອນ.

- ນັກກິລາຊິກແຊັກເຂົ້າໄປຕາມຈອຍ ໂດຍການຄອບຄອງລູກບານດ້ວຍໜ້າໄມ້ ແລະ ຫຼັງໄມ້.
- ເຄື່ອນລູກບານໃຫ້ເຂົ້າໄປໃນລະຫວ່າງຈອຍຈາກຂ້າງໜຶ່ງໄປຫາອີກຂ້າງໜຶ່ງ.
- ເຄື່ອນທີ່ລູກບານໄປໜ້າເລື້ອຍໆຂອງແຕ່ລະຈອຍໃນຂະນະທີ່ຄວບຄຸມລູກບານຢູ່.

❖ ການສັງເກດ:

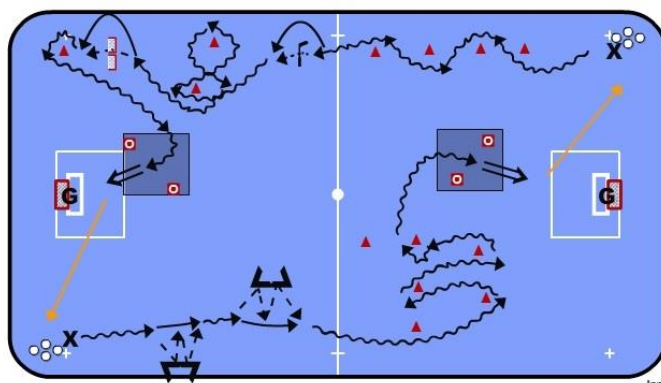
- ການປະສານກັນລະຫວ່າງລູກບານ ແລະ ໃບຂອງໄມ້
- ການຈັບໄມ້

2.3 ອຸປະສັກການເຝິກແອບ

ນັກກິລາແຕ່ລະຄົນໄດ້ຜ່ານກັບອຸປະສັກການເຝິກແອບຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງໃນແຕ່ລະການເຝິກແອບ ເຊິ່ງເຮົາສາມາດເຝິກແອບຊ້າໄດ້ 2-3 ຄັ້ງໃນແຕ່ລະການເຝິກແອບ. ເຊິ່ງສາມາດເຝິກແອບເທື່ອດຽວແລ້ວກັບມາເຮັດຄືນໃໝ່ໄດ້.

ອຸປະສັກການເຝິກແອບປະກອບມີດັ່ງນີ້:

- ການເຮັດຊີກແຊັກ ຈຳນວນ 10 ຈວຍ ດ້ວຍໜ້າໄມ້ຢ່າງດຽວ ແລ້ວເຮັດກັບຫຼັງມາດ້ວຍຫຼັງໄມ້.
- ເອົາມ້ານັ່ງສຳຮອງມາ 2 ອັນ ໄລຍະຫ່າງ 3 ແມັດ ແລ້ວສົ່ງບານສອງເທື່ອດ້ວຍໜ້າໄມ້ ແລະ ຫຼັງໄມ້.
- ໃຊ້ ຈວຍ 2 ອັນ ແລ້ວເຄື່ອນໄປໜ້າໃຫ້ເປັນລັກສະນະເລກ 8 ຮັກສາລູກບານໃຫ້ຢູ່ໃນໃບຂອງໄມ້ແລ້ວເຮັດຄືກັນສຳລັບການໃຊ້ຫຼັງໄມ້.
- ເຄື່ອນທີ່ໄປຫາຈຸດມູມ ແລ້ວຍືນຫ່າງຈາກຈຸດກຳແພງທັງສອງອັນ 1.5 ແມັດ ສົ່ງໃສ່ກຳແພງນັ້ນ 10 ຄັ້ງ.
- ຍົກລູກບານຂຶ້ນໃຫ້ຜ່ານອຸປະສັກທັງ 3 ອັນທີ່ຢູ່ໃນແຖວ.
- ເຄື່ອນທີ່ໄປທາງດ້ານໜ້າແລ້ວຍົງປະຕູ.

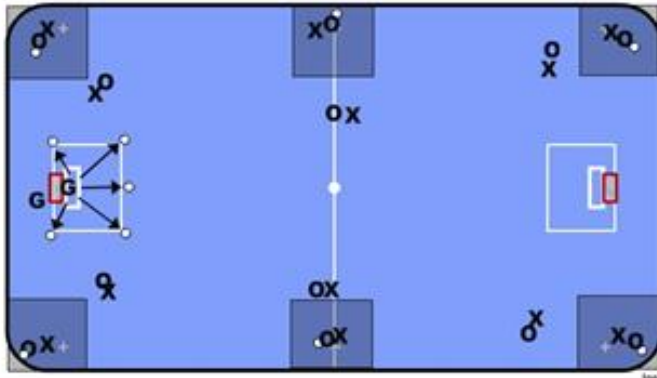

When zig zagging through cones, player should be faced towards the goal (hence, sometimes the movement is backwards)

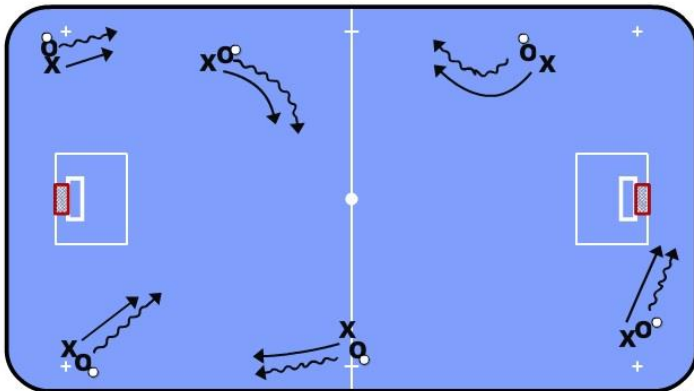
❖ ການສັງເກດ

- ແນະນຳນັກກິລາທີ່ເຫັນວ່າບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມລູກບານໄດ້.
- ຕິດຕາມເບິ່ງນັກກິລາວ່າໄດ້ເຮັດທຸກໆຈຸດຂອງການເຝິກແອບ.

2.4 ການປ້ອງກັນບານດ້ວຍການໃຊ້ຮ່າງກາຍ

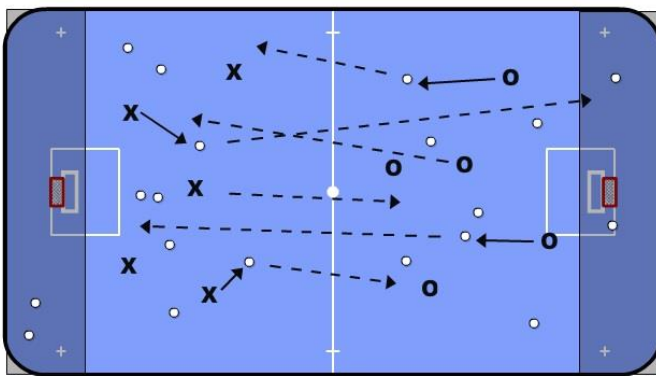
ໃຫ້ປະຕິບັດເປັນຄູ່ໂດຍທີ່ຜູ້ຫຼິ້ນມີລູກບານ ແລະ ອີກຜູ້ຫຼິ້ນບໍ່ມີລູກບານ, ເຊິ່ງຜູ້ທີ່ມີລູກບານນັ້ນແມ່ນຕ້ອງ ພະຍາຍາມໃຊ້ຕົວໃນການບັງເອົາລູກບານຈາກຄູ່ຕໍ່ສູ້. ເຊິ່ງຜູ້ທີ່ມີບານກໍ່ຈະຄອງຄອງລູກບານຈາກບ່ອນໜຶ່ງໄປອີກບ່ອນໜຶ່ງ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີລູກບານກໍ່ຈະພະຍາຍາມຍາດເອົາລູກບານຈາກຜູ້ທີ່ມີບານນັ້ນ ໂດຍຫ້າມຕີໄມ້ຂອງກັນ ແລະ ກັນເຊິ່ງຜູ້ທີ່ມີລູກບານກໍ່ຈະຄອບຄອງບານເຄື່ອນທີ່ໄປເລື້ອຍໆ, ຮັກສາລູກບານໃຫ້ຢູ່ໃນລັກສະນະການຫຼິ້ນ ແລະ ພະຍາຍາມຮັກສາໃຫ້ຄູ່ຕໍ່ສູ້ຢູ່ທາງຫຼັງໄວ້.

❖ ການສັງເກດ:

- ນັກກິລາເຄື່ອນທີ່ລູກບານຈາກໃບຂອງໄມ້ເປັນແບບໃດ? ລັກສະນະການຍືນຂອງສອງຝ່າຍເປັນແນວໃດ?
- ນັກກິລາຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຍົກໄມ້, ຕີໄມ້, ຂັດຂວາງໄມ້ຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້.

2.5 ເກມການເຝິກແອບ - ຮັກສາເດີນເຮົາໃຫ້ສະອາດ

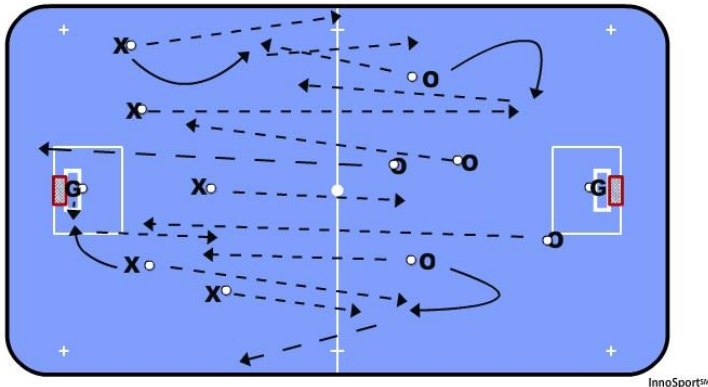

ແບ່ງອອກເປັນສອງກຸ່ມໃຫຍ່ ໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມຢູ່ຝັ່ງກົງກັນຂ້າມກັນຂອງເດີນ ໂດຍໃຫ້ຈຳນວນຂອງກິລາສະເໝີກັນໃນແຕ່ລະຂ້າງ ນີ້ແມ່ນການເຝິກແອບໃນການສົ່ງລູກບານ ເຊິ່ງຕ້ອງສົ່ງລູກບານ

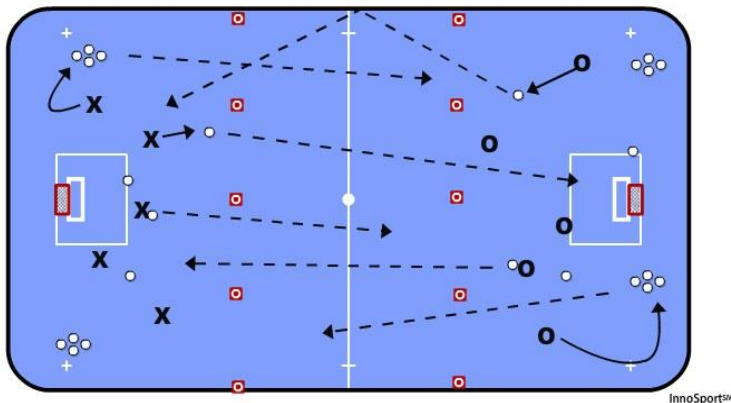
ໃຫ້ໄປຟັງກົງກັນຂ້າມກັນໃຫ້ໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້. ນັກກິລາຕ້ອງສົ່ງລູກບານກັບໄປໃຫ້ໄວໆເມື່ອລູກບານມາຮອດຝັ່ງຂອງຕົນເອງ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງເນັ້ນໃສ່ວ່າຕ້ອງໄປຊີ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ແຕ່ຕ້ອງພະຍາຍາມສົ່ງໄປທາງຫຼັງຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້ໃຫ້ຫຼາຍໆ. ໃນແຕ່ລະສົ້ນສຸດຂອງແຕ່ລະຝັ່ງຈະມີປະຕູ ເຊິ່ງເປັນເຂດທີ່ຄູ່ຕໍ່ສູ້ບໍ່ສາມາດເຂົ້າມາໄດ້. ແຕ່ສາມາດຍິງລູກບານເຂົ້າປະຕູໄດ້ກໍ່ຈະນັບເປັນຄະແນນຂອງທີມນັ້ນ. ອູ-ອາຈານສາມາດເຮັດໄດ້ອີກວ່າຈະກຳນົດໃຫ້ນັກກິລາສາມາດສົ່ງບານໄດ້ກໍ່ຕໍ່ເມື່ອບານຂ້າມໄປເສັ້ນນັ້ນກ່ອນ.

ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນນັກກິລາຕ້ອງຍືນຢູ່ໃນຝັ່ງ ແລະ ບ່ອນຂອງຕົວເອງກ່ອນ ແຕ່ຫຼັງຈາກ 2-3 ຄັ້ງ ເຮົາສາມາດໃຫ້ເຂົາເຄື່ອນທີ່ໄດ້ຕາມໃຈ. ການເຝິກແອບຂອງຮູບແບບນີ້ມີຢູ່ 3 ແບບດ້ວຍກັນຄື:

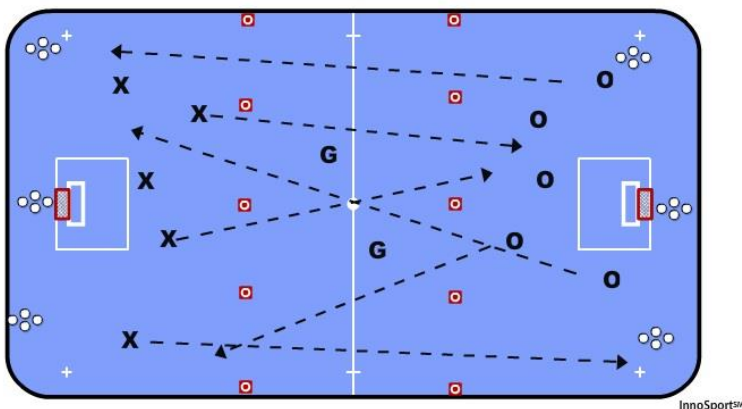
2.5.1 ນັກກິລາຍືນຢູ່ກັບບ່ອນ

2.5.2 ນັກກິລາສາມາດເຄື່ອນທີ່ໄດ້

2.5.3 ຜູ້ຮັກສາປະຕູບໍ່ມີເຂດ (ສົ່ງບານຈາກຈຸດໃດກໍ່ໄດ້ໃນຝັ່ງເດີ່ນຂອງຕົນເອງ)

2.6 ເກມນ້ອຍ

ກ່ອນຈະຈົບບົດຮຽນໃຫ້ນັກຮຽນຫຼິ້ນເກມນ້ອຍສອງແບບ ຄື: 3 ຕໍ່ 3 ຫຼື 4 ຕໍ່ 4 ໂດຍໃຊ້ເຄື່ອງເດີ່ນ ໃນໄລຍະເວລາປະມານ 10 ນາທີ ໂດຍການນຳໃຊ້ທັກສະຕ່າງໆທີ່ໄດ້ຮຽນຜ່ານມາໃນການຫຼິ້ນ.

ບົດທີ 3 ການສົ່ງບານ

ຫົວຂໍ້: ການສົ່ງບານ

ອະທິບາຍສັບ: ຄືການເຄື່ອນທີ່ຂອງລູກບານຈາກຄົນໜຶ່ງໃນທີມໄປຫາອີກຄົນໜຶ່ງໃນທີມ ແລະ ການຮັບເອົາລູກບານຈາກໝູ່ໃນທີມ .

ຈຸດປະສົງ: ຄືການສອນໃຫ້ນັກກິລາໃຫ້ສາມາດສົ່ງລູກບານ ແລະ ຮັບລູກບານຈາກທັງ 2 ແບບຄື: ໃນລັກສະນະບໍ່ເຄື່ອນທີ່ ແລະ ເຄື່ອນທີ່. ຮຽນຮູ້ຄວາມແຕກຕ່າງຂອງວິທີການສົ່ງລູກບານຈາກຄວາມໄວທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ທິດທາງໃນການສົ່ງລູກບານ.

ບັດໃຈສຳຄັນ: ການຖືໄມ້, ຄວາມແມ້ນຄ່າ, ເຕັກນິກການສົ່ງບານ.

ທັກສະ:

3.1 ການສົ່ງ

ການສົ່ງບານຄື ການທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບບານຈາກໝູ່ໃນທີມສົ່ງໃຫ້, ເພື່ອໃຫ້ເຮົາສາມາດທີ່ຈະໄປໃນທິດທາງຂອງການຫຼິ້ນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ທີມໄດ້ຮັບ ແລະ ໄດ້ປຽບໃນຕຳແໜ່ງນັ້ນໆ, ການສົ່ງບານອາດຈະເປັນບານສັ່ນ ຫຼື ຍາວແມ່ນຂຶ້ນກັບ ສະຖານະການຂອງເກມຕົວຈິງ.

3.1.1 ການສົ່ງບານ

ເມື່ອເຮົາຕ້ອງການສົ່ງລູກບານໄປແມ່ນຕ້ອງດັນໄມ້ໃຫ້ລົງໄປໃນຜືນເລັກໜ້ອຍ ແລ້ວເຄື່ອນທີ່ໜ້າໄມ້ໄປໃນຕຳແໜ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການສົ່ງ. ລູກບານຕ້ອງອອກຈາກໜ້າໄມ້ກ່ອນທີ່ຕົວຂອງນັກກິລາຈະເຫງືອໂຕຂຶ້ນ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ການສົ່ງລູກບານລອຍຂຶ້ນອາກາດໄດ້.

3.1.1.1 ການສົ່ງບານດ້ວຍໜ້າໄມ້

ການສົ່ງລູກບານດ້ວຍໜ້າໄມ້ແມ່ນ ການສົ່ງບານທີ່ນຳໃຊ້ໃນການຫຼິ້ນກິລາຟລ່ບ໌ ເຊິ່ງຕ້ອງໄດ້ກົດລູກບານລົງຜືນດ້ວຍໜ້າໄມ້ ແລ້ວປ່ອຍລູກບານອອກຈາກໄມ້ກ່ອນທີ່ຈະຮອດຕີນທາງດ້ານໜ້າ. ຍິ່ງເຮົາໃຊ້ແຮງເຂົ້າໄປໃນການເຄື່ອນໄມ້ໄປຫຼາຍເທົ່າໃດຍິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ລູກບານແຮງຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ.

3.1.1.2 ການສົ່ງບານດ້ວຍຫຼັງໄມ້

ການສົ່ງລູກບານດ້ວຍຫຼັງໄມ້ແມ່ນການສົ່ງດ້ວຍການຕີລູກບານໃຫ້ໄປຫາຕຳແໜ່ງທີ່ຕ້ອງການແຕ່ວ່າການສົ່ງບານແບບນີ້ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມແມ້ນຄ່າ.

3.1.1.3 ການສົ່ງລູກບານໃນອາກາດ

ການສົ່ງລູກບານໃນອາກາດແມ່ນ ການສົ່ງລູກບານຂຶ້ນຂ້າມໄມ້ຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້ ດ້ວຍການຍົກໄມ້ຂຶ້ນຈາກພື້ນໃນຂະນະທີ່ລູກບານຢູ່ເທິງໜ້າໄມ້ ແລະ ຍັງສາມາດສົ່ງລູກບານໃນລັກສະນະນີ້ດ້ວຍການສະບັດຂໍ້ມືອີກດ້ວຍ.

3.1.2 ການຮັບບານ (ຈັບບານ)

ໃນເວລາທີ່ນັກກິລາຈັບບານໄດ້ ຫຼື ຈາກການຕັດເອົາບານຈາກຄູ່ຕໍ່ສູ້, ສໍາຄັນຄືການໃຊ້ມືໃນຮັບເອົາລູກບານ ດ້ວຍຄວາມນຸ້ມນວນ. ການເຄື່ອນທີ່ໄມ້ ແລະ ໜ້າໄມ້ຈັບເອົາລູກບານດ້ວຍຄວາມນຸ້ມນວນ ກໍ່ເພື່ອຮັບແຮງກະແທກຂອງ ຄວາມແຮງທີ່ລູກບານແລ່ນມາ.

3.1.2.1 ການຮັບບານດ້ວຍໜ້າໄມ້

ເມື່ອນັກກິລາຈັບບານດ້ວຍການໃຊ້ໜ້າໄມ້ຮັບເອົາແມ່ນ ຕ້ອງເອົາໄມ້ເຂົ້າໄປໃນໄລຍະສັ້ນ 1-3 cm ໃນຕໍາແໜ່ງທີ່ບານມາເພື່ອຮັບເອົາແຮງກະແທກຂອງລູກບານທີ່ແລ່ນມາ ເຊິ່ງການຈັບລູກບານໃນລັກສະນະນີ້ຈະບໍ່ມີສຽງ.

3.1.2.2 ການຈັບບານດ້ວຍຫຼັງໄມ້

ການຈັບລູກບານດ້ວຍຫຼັງໄມ້ແມ່ນ ຈະຍາກກວ່າ ແລະ ຍາກໃນການຄວບຄຸມບານອີກດ້ວຍ, ຕ້ອງໄດ້ມີການຕິດຕາມການເຄື່ອນທີ່ຂອງລູກບານໃນການຮັບເອົາບານນັ້ນ.

3.1.3 ການສົ່ງບານເວລາເຄື່ອນທີ່

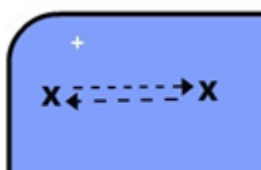
ໝາຍຄວາມວ່ານັກກິລາຄວນຈະສາມາດສົ່ງລູກບານໃຫ້ຜ່ານໄປໄດ້ກັບການເຄື່ອນທີ່ທຸກໆແບບ, ການແລ່ນໄປທາງໜ້າ, ອອກທາງຂ້າງ ແລະ ກັບຫຼັງ. ເປົ້າໝາຍຄື ການຍືນໃນຕໍາແໜ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງເພື່ອນັກກິລາຜູ້ນັ້ນຈະສາມາດຮັບລູກບານທີ່ສົ່ງມາດ້ວຍໜ້າໄມ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນການໃຊ້ຫຼັງໄມ້ເພື່ອຮັບເອົາລູກບານນີ້ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ນັກກິລາສາມາດຫຼິ້ນລູກບານໄປທາງໜ້າໄດ້ໂດຍທັນທີຂອງທຸກໆເທື່ອ.

ການຝຶກແອບ:

3.1 ການສົ່ງບານເປັນຄູ່

ຈັບຄູ່ນັກກິລາໃນໄລຍະຫ່າງກັນລະຫວ່າງ 3 ແມັດ ແລ້ວນັກກິລາພະຍາຍາມສົ່ງບານໃຫ້ກັນ ແລະ ກັນ ໂດຍໃຫ້ລຽນພື້ນ, ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການໃຊ້ໜ້າໄມ້ໃນການສົ່ງລູກບານ. ຖ້າເຫັນວ່ານັກກິລາເຮັດໄດ້ດີແລ້ວໃຫ້ສາມາດປ່ຽນມາເປັນການສົ່ງບານດ້ວຍຫຼັງໄມ້ ແລະ ຂະຫຍາຍໄລຍະທາງຂອງການສົ່ງບານຂຶ້ນ. ເຊິ່ງການສົ່ງບານສາມາດເຮັດໄດ້ຕາມນີ້:

- ການສົ່ງດ້ວຍໜ້າໄມ້-ຫຼັງໄມ້

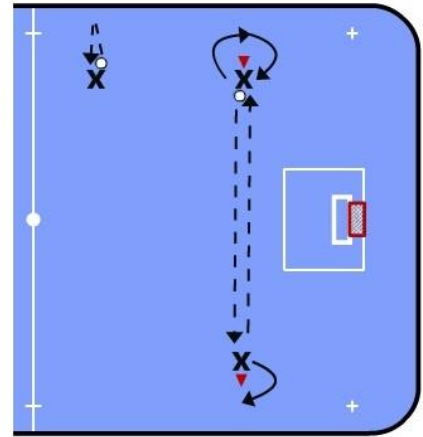
- ໜ້າໄມ້-ຫຼັງໄມ້
- ການສົ່ງໃນອາກາດ

3.1.1. ນັກກິລາສົ່ງບານໄປຫາກະດານ

3.1.2. ນັກກິລາແລ່ນອ້ອມຈອຍຫຼັງຈາກສົ່ງບານທຸກໆຄັ້ງ

3.1.2.
Player passes the ball to the board

3.1.3.
Player goes around the cone after each pass

ໃນຂັ້ນຕອນທີສອງແມ່ນໃຫ້ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມຊັນໃນການເຄື່ອນທີ່ໃນເວລາທີ່ນັກກິລາທີ່ມີລູກບານເຄື່ອນທີ່ໄປທາງໜ້າ ແລະ ນັກກິລາອີກຜູ້ໜຶ່ງເຄື່ອນທີ່ໄປທາງຫຼັງໂດຍການຮັກສາໄລຍະ.

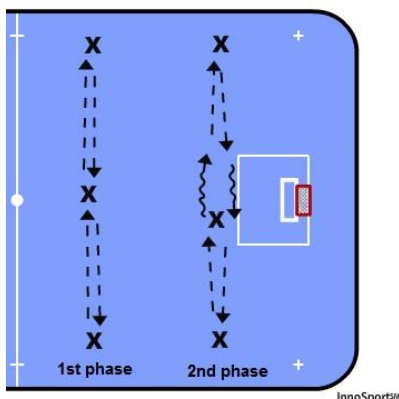
❖ ການສັງເກດ:

- ເຕັກນິກການສົ່ງບານຄືການໃຫ້ລູກບານຕິດໄປກັບຜືນ.
- ສັງເກດວ່ານັກກິລາມີການຫຼຽວແນມຫາໝູ່ໃນທີມຫຼືບໍ່ ໃນເວລາທີ່ນັກກິລາກຳລັງຈະສົ່ງບານ?
- ການຍືນໃນເກມ ແລະ ການຕັດເອົາບານແບບນຸ້ມນວນ.

3.2 ການສົ່ງ-ການຮັບບານໃນການເຄື່ອນທີ່

ປະຕິບັດເປັນກຸ່ມລະ 3 ຄົນ ເຊິ່ງມີໜຶ່ງຄົນຢູ່ເບື້ອງຂວາ (A), ຄົນໜຶ່ງຢູ່ທາງກາງ (B), ລະອີກຄົນໜຶ່ງຢູ່ເບື້ອງຂວາ (C) ເປົ້າໝາຍຄື ຜູ້ທີ່ຢູ່ຈຸດ A ສົ່ງບານ (ການສົ່ງທຸກໆຄັ້ງຕ້ອງໃຊ້ໜ້າໄມ້ໃນການສົ່ງ) ມາຫາ B ຫຼັງຈາກໄດ້ຮັບບານແລ້ວ ໃຫ້ B ສົ່ງບານຄືນໃຫ້ A ແລ້ວ B ເຄື່ອນໜຸນມາຫາ C ແລ້ວໃຫ້ C ສົ່ງບານໃຫ້ ແລ້ວ B ສົ່ງບານກັບຄືນໃຫ້ C ເຮັດໃນໄລຍະເວລາ 10 ນາທີ ຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ນັກກິລາປ່ຽນກັນປະຕິບັດ.

ຮູບແບບທີ 2: ນັກກິລາທີ່ຢູ່ຈຸດ B ຮັບບານຈາກສົ່ງມາຈຸດ A ແລ້ວໜຸນອ້ອມໄປກັບລູກບານດ້ວຍໜ້າໄມ້ໄປຫາ C ແລ້ວສົ່ງບານໃຫ້ຈຸດ C ແລ້ວ C ສົ່ງບານກັບຄືນໃຫ້ B ແລ້ວກໍ່ເອົາລູກບານເຄື່ອນທີ່ໄປຫາຈຸດ A ຄືເກົ່າເຮັດແບບນີ້ ວົນໄປຈົນຄົບ 10 ຄັ້ງ ແລ້ວປ່ຽນບ່ອນກັນຢູ່.

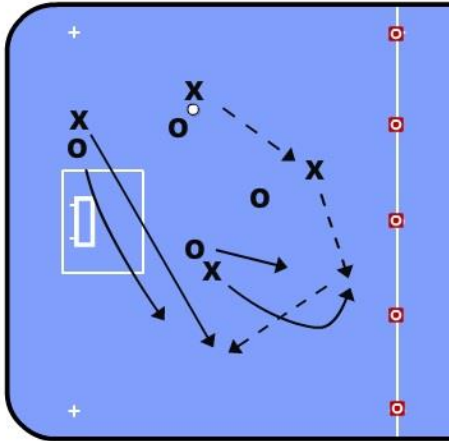
❖ ການສັງເກດ:

- ເຕັກນິກການສົ່ງບານ ແລະ ການຕັດເອົາບານ.
- ຕິດຕາມນັກກິລາໃນເວລາທີ່ແລ່ນຄອບຄອງລູກບານດ້ວຍໜ້າໄມ້.

3.2.1 ຫຼິ້ນເກມການສົ່ງບານ

ແບ່ງກຸ່ມອອກເປັນ 4 ຕໍ່ 4 ແລ້ວເລີ່ມຫຼິ້ນດ້ວຍການສົ່ງບານໃຫ້ໝູ່ໃນທີມໃຫ້ຄົບໝົດທຸກຄົນເພື່ອນັບເປັນຄະແນນ. ອີກຝ່າຍຕ້ອງພະຍາຍາມຍາດເອົາບານເພື່ອສົ່ງໃຫ້ຄົບໝົດທຸກຄົນໃນທີມເພື່ອເອົາຄະແນນເຊັ່ນດຽວກັນ. ຄວນຫຼິ້ນປະມານ 1 ນາທີ ຖ້າຫາກບໍ່ມີການປ່ຽນຕົວແທນກັນເຂົ້າ.

ນີ້ແມ່ນການເຝິກແອບທີ່ດີອີກຢ່າງໜຶ່ງສໍາລັບການຊ່ອມສົ່ງບານ, ການລົງປະຕິບັດຕົວຈິງກ່ຽວກັບກົນລະຍຸດຂອງທີມ. ຄູ-ອາຈານສາມາດເພີ່ມໃຫ້ເກມການຫຼິ້ນມີຄວາມຍາກຂຶ້ນໂດຍການສົ່ງບານໄດ້ດ້ວຍໜ້າໄມ້ພຽງຢ່າງດຽວ.

ຕົວຢ່າງການສົ່ງບານທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາໄດ້ຄະແນນ.

❖ ການສັງເກດ:

- ການນັບໃນເວລາສົ່ງບານເພື່ອເອົາຄະແນນ.
- ຫຼິ້ນໃຫ້ໄດ້ 1 ນາທີ ຫຼື ປ່ຽນນັກກິລາໃນຂະນະທີ່ເກມຍັງດໍາເນີນຢູ່.

3.3 ເກມນ້ອຍ

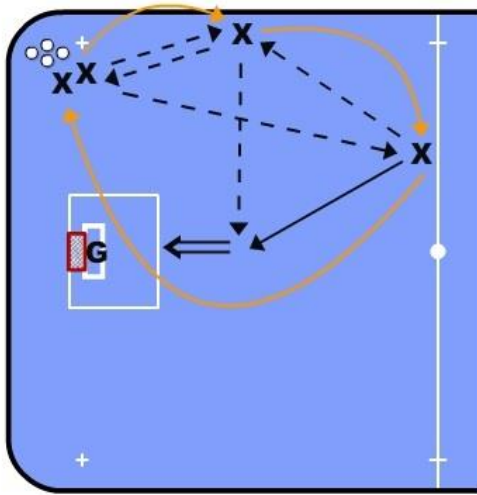
ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງບົດຮຽນແມ່ນ ຫຼິ້ນເກມນ້ອຍເຊິ່ງໃຊ້ເຄິ່ງສະໜາມທັງ 2 ແບບຄື: 3 ຕໍ່ 3 ຫຼື 4 ຕໍ່ 4 ໃນເຄິ່ງເດີນ 10-15 ນາທີ. ໃຫ້ພວກເຂົານຳໃຊ້ບົດຮຽນທີ່ໄດ້ຮຽນມາ. ໃຫ້ຄູ-ອາຈານສ້າງກະຕິກາສໍາລັບພວກເຂົາໃນການສົ່ງບານໄປທາງໜ້າໄດ້ຢ່າງດຽວ, ການສົ່ງບານດ້ວຍໜ້າໄມ້ພຽງຢ່າງດຽວ, ການສົ່ງບານດ້ວຍຫຼັງໄມ້ພຽງຢ່າງດຽວ, ການສົ່ງກັບຫຼັງໄດ້ຢ່າງດຽວ ແລະ ອື່ນໆ.

❖ ການສັງເກດ:

- ກະຕິກາໄດ້ຮັບການປະຕິບັດ

3.4 ການເຝິກແອບການສົ່ງລູກຕີມຸມ

ນີ້ແມ່ນການເຝິກແອບໂດຍເປົ້າໝາຍແມ່ນໃຫ້ນັກກິລາສາມາດໃຊ້ຂອບກັ້ນຂອງສະໜາມເພື່ອສົ່ງບານໄປໃຫ້ໝູ່ໃນທີມ. ອີກຈຸດປະສົງໜຶ່ງແມ່ນເພື່ອເຝິກການໂຈມຕີຈາກລູກຕີມຸມໂດຍການໃຫ້ນັກກິລາຄົນໜຶ່ງແລ່ນເຂົ້າໄປໃນເຂດຂອງປະຕູ.

Passing order:
Corner -> side ->
back to corner
Corner -> middle ->
side
Middle player makes
movement towards
goal, gets a pass
from side and shoots

ຮູບແບບການສົ່ງ:

ຈຸດລູກຕີມຸມ - ອອກຂ້າງ - ຄືນບານໃຫ້ຈຸດລູກຕີມຸມ - ຈຸດລູກຕີມຸມສົ່ງມາ ທາງກາງ - ທາງກາງສົ່ງບານອອກຂ້າງ ແລ້ວແລ່ນໄປບິວໂນປະຕູ - ທາງຂ້າງສົ່ງເຂົ້າມາທາງໜ້າປະຕູແລ້ວໃຫ້ທາງກາງໄປຮັບບານ ຈາກນັ້ນພະຍາຍາມຍິງ ປະຕູ.

ບົດທີ 4 ການສົ່ງບານ ແລະ ສະຖານະການໃນການຫຼິ້ນ

ຫົວຂໍ້: ການສົ່ງບານ ແລະ ສະຖານະການໃນການຫຼິ້ນ

ອະທິບາຍສັບ: ແມ່ນຄວາມສາມາດໃນການສົ່ງບານໃຫ້ໝູ່ທີ່ຢູ່ໃນທີມພາຍໃຕ້ຄວາມກົດດັນຈາກຄູ່ຕໍ່ສູ້ ແລະ ການເຄື່ອນທີ່.

ຈຸດປະສົງ: ຄືການສອນໃຫ້ນັກກິລາສາມາດສົ່ງບານ - ຮັບບານ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມກັບເກມໃນທຸກໆສະຖານະການທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນການຫຼິ້ນ.

ບັດໃຈສໍາຄັນ: ເຕັກນິກໃນການສົ່ງບານ, ການເຄື່ອນທີ່ໄປໃນສະໜາມ, ຕົ້ນຕົວໃນການຕອບສະໜອງ ແລະ ການອ່ານເກມ.

ທັກສະ:

4.1 ການສົ່ງບານໃນສະຖານະການຫຼິ້ນ

ໃນສະຖານະການຫຼິ້ນເກມນັ້ນນັກກິລາຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະໄດ້ແນມຫາໝູ່ໃນທີມ ຫຼື ຕ້ອງການທີ່ຈະລາກບານຂຶ້ນໄປດ້ວຍຕົວເອງ ເຊິ່ງນັກກິລາເອງຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມສາມາດໃນການຄວບຄຸມລູກບານ ໂດຍການລະສາຍຕາແນມເບິ່ງລູກບານເພື່ອເບິ່ງຫາໝູ່ໃນທີມຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນພື້ນທີ່ວ່າງ.

4.1.1 ການເຄື່ອນທີ່

ກ່ອນໜ້ານີ້ ນັກກິລາຕ້ອງສາມາດທີ່ຈະຄວບຄຸມລູກບານ, ປ້ອງກັນລູກບານໃນການຄອບຄອງ ແລະ ສົ່ງບານດ້ວຍໜ້າໄມ້ໄປໃນທິດທາງຕ່າງໆ. ການເຄື່ອນທີ່ຄວນໄປໃນທິດທາງດ້ານໜ້າຖ້າເປັນໄປໄດ້ໃຫ້ພະຍາຍາມສົ່ງບານໃຫ້ຫວັດຊຸ່ຕ່ຳສູ້. ອັນນີ້ແມ່ນຕ້ອງໃຫ້ນັກກິລາທີ່ຢູ່ໃນທີມ ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີບານແລ່ນໄປຕາມຊ່ອງຫວ່າງຂອງຄູ່ຕ່ຳສູ້ເພື່ອເປີດຜິນທີ່ໃຫ້ໃນການສົ່ງບານໄປ.

4.1.2 ການໂຕ້ຕອບ ແລະ ການອ່ານເກມ

ນັກກິລາສາມາດແນບເບິ່ງເຫັນທົ່ວທຸກມຸມຂອງສະໜາມ ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າໝູ່ທີ່ຢູ່ໃນທີມຄົນໃດຢູ່ໃນຕ່າງແໜ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ເປັນຕ່າງແໜ່ງໃນການຮັບເອົາລູກບານ. ການອ່ານຈັງຫວະຂອງເກມແມ່ນການທີ່ຮູ້ແລ້ວວ່າແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນກ່ອນທີ່ລູກບານຈະມາຮອດແຕ່ທ່າອິດນັກກິລາຕ້ອງໄດ້ແນມເບິ່ງລູກບານກ່ອນໂດຍອັດຕະໂນມັດໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຈະຮັບເອົາລູກບານນັ້ນ.

4.1.3 ການສົ່ງບານໃຕ້ແຮງກົດດັນ

ເພື່ອສາມາດເຮັດໃຫ້ເກມການຫຼິ້ນໄປດ່າງເນີນຕໍ່ໄປໄດ້, ນັກກິລາຕ້ອງມີຄວາມສາມາດສົ່ງລູກບານໄປທາງໜ້າເຖິງແມ່ນວ່າຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ແຮງກົດດັນຂອງຄູ່ຕ່ຳສູ້ກໍຕາມ. ຕາມປົກກະຕິແລ້ວຄວາມກົດດັນແມ່ນຢູ່ທາງໜ້ານັ້ນກໍຄືຄູ່ຕ່ຳສູ້ ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາສາມາດສົ່ງບານໄປໄດ້ໃນເບື້ອງຂອງຄູ່ຕ່ຳສູ້ ແລະ ສາມາດສົ່ງບານຜ່າແນວປ້ອງກັນຈາກບ່ອນໜຶ່ງໄປອີກບ່ອນໜຶ່ງ ແມ່ນນັກກິລາໃນທີມຕ້ອງໄດ້ເຄື່ອນທີ່ໄປເພື່ອສາມາດຮັບເອົາລູກໄດ້.

ການຝຶກແອບ:

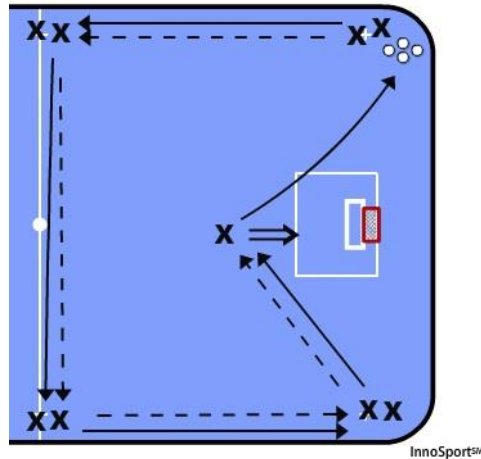
4.1 ການສົ່ງ ແລະ ເຄື່ອນທີ່

ໃຊ້ສະໜາມເຄິ່ງເດີນເຮັດເປັນຈຸດ (A,B,C ແລະ D) ແລະ ອີກໜຶ່ງຈຸດຢູ່ທາງກາງຕໍ່ໜ້າປະຕູ (E), ແຕ່ລະຈຸດໃຫ້ມີນັກກິລາໜຶ່ງຄົນ ແລະ ສ່ວນທີ່ເຫຼືອໃຫ້ມາຕໍ່ຫຼັງຜູ້ທີ່ຢູ່ຈຸດ A ຕ້ອງມີນັກກິລາຢ່າງໜ້ອຍ 8-9 ຄົນໃນການລົງປະຕິບັດ.

ຈຸດ A ເອົາລູກບານສົ່ງບານໄປໃຫ້ຈຸດ B ຫຼັງຈາກນັ້ນ A ແລ່ນໄປຫາຈຸດ B; B ຮັບເອົາບານແລ້ວສົ່ງໄປຫາຈຸດ C ຫຼັງຈາກນັ້ນ B ແລ່ນໄປຫາຈຸດ C ແລ້ວ ຈຸດ C ສົ່ງບານໄປຫາຈຸດ E ແລ້ວຮັບເອົາບານເພື່ອຍິງປະຕູ ແລ້ວຈຸດ C ໄປແທນ ຈຸດ E ແລ້ວ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍ່ສືບຕໍ່ການສົ່ງລູກບານໄປຕາມລຳດັບເລື້ອຍໆ.

ໃນຊ່ວງເລີ່ມຕົ້ນ ແມ່ນໃຫ້ເນັ້ນໃສ່ການສົ່ງບານ ແລະ ຮັບບານ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ເນັ້ນໃສ່ນັກກິລາໃນການເຄື່ອນທີ່ໃນຂະນະທີ່ລູກບານໃກ້ຈະມາຮອດເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມພ້ອມເພື່ອຈະຮັບເອົາລູກບານທີ່ນັກກິລາຜູ້ອື່ນຈະສົ່ງມາໃຫ້.

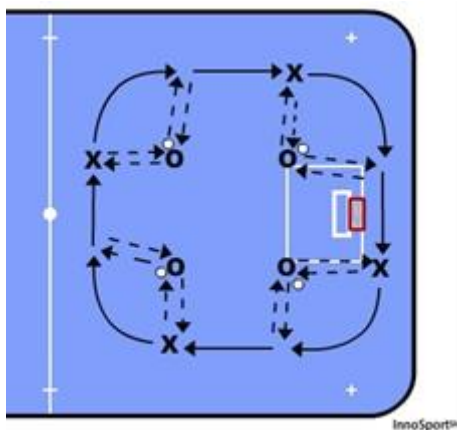
ເລີ່ມຝຶກແອບໄປຕາມຮູບແບບຂອງເຂັມໂມງ ແລະ ເມື່ອເຫັນວ່າເຮັດໄດ້ດີແລ້ວແມ່ນໃຫ້ເຮັດທວນເຂັມໂມງ.

❖ ການສັງເກດ:

- ນັກກິລາທີ່ຈຸດ A ມີຄວາມພ້ອມໃນການສົ່ງລູກບານ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ສົ່ງໜ່ວຍທຳອິດໄປແລ້ວ.
- ຕິດຕາມເບິ່ງລູກບານໃຫ້ມີການເຄື່ອນທີ່ຕະຫຼອດເວລາ.
- ແນະນຳໃນການສົ່ງ ແລະ ການຮັບລູກບານຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ໜ້າໄມ້ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ນັກກິລາມີຄວາມພ້ອມໃນການຮັບລູກບານຫຼາຍຂຶ້ນ.

ອີກໜຶ່ງຂອງການເຝິກຊ້ອມ ເຊິ່ງຈະເຝິກໃຫ້ເຮົາຮຽນຮູ້ໃນການເຄື່ອນທີ່ຫຼັງຈາກທີ່ສົ່ງບານໄປແລ້ວໃນລັກສະນະການເຝິກແອບກາກະບາດໃຫຍ່ຕົວຢ່າງ: ນັກກິລາທີ່ຮັບລູກບານ ແລ້ວສົ່ງບານກັບຄືນໃຫ້ຜູ້ທີ່ສົ່ງມາ.

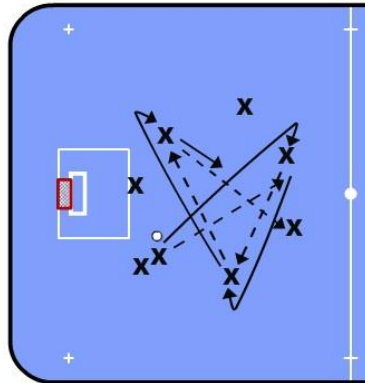

4.2 ດາວ

ການເຝິກແອບນີ້ຕ້ອງໃຊ້ ນັກກິລາຈຳນວນ 6-7 ຄົນ, ໃນວົງມົນເສັ້ນຜ່າສູນກາງ 4 ແມັດ. ຈຸດປະສົງແມ່ນການສົ່ງລູກບານໃຫ້ທີມຂອງຕົນເອງ ແລ້ວຕິດຕາມການເຄື່ອນທີ່ຂອງບານຕະຫຼອດເວລາ.

- ໃນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການເຝິກແອບນັກກິລາທຸກຄົນຕ້ອງສົ່ງບານໃຫ້ນັກກິລາຄົນອື່ນ ແຕ່ຫ້າມສົ່ງບານກັບຄືນໃຫ້ຜູ້ເກົ່າ, ນັກກິລາຫຼິ້ນໃນຕຳແໜ່ງເກົ່າ.

- b) ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການເຝິກຊ້ອມມີຄວາມໜ້າສົນໃຈຫຼາຍຂຶ້ນ, ໃຫ້ນັກກິລາສົ່ງບານໄປໃຫ້ຜູ້ທີ 2 ທາງເບື້ອງຂວາມືແລ້ວແລ່ນໄປໃນຕຳແໜ່ງນັ້ນ ຫຼັງຈາກຫຼິ້ນໄປໃນຊ່ວງໄລຍະເວລາໜຶ່ງ ແລ້ວ ສາມາດປ່ຽນທິດທາງມາທາງເບື້ອງຊ້າຍຂອງນັກກິລາຜູ້ທີສອງໄດ້.
- c) ຖ້າຫາກເຮັດໄດ້ດີແລ້ວ ຕໍ່ໄປໃຫ້ເອົານັກກິລາຜູ້ໜຶ່ງເຂົ້າມາທາງໃນຈຸດໃຈກາງຂອງວົງມົນ ທີ່ເອີ້ນວ່າ: ລົງ ໜ້າທີ່ຂອງລົງ ແມ່ນພະຍາຍາມລັດເອົາລູກບານ ສ່ວນນັກກິລາໃນວົງມົນ ແມ່ນໃຫ້ສົ່ງບານໃຫ້ກັນ ແລະ ກັນ ເຊິ່ງຜູ້ທີ່ເປັນລົງຈະພະຍາຍາມສຳຜັດລູກບານ ເພື່ອອອກຈາກວົງມົນ ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືກຍາດບານໄດ້ຕ້ອງເຂົ້າມາເປັນລົງແທນ.

❖ ການສັງເກດ:

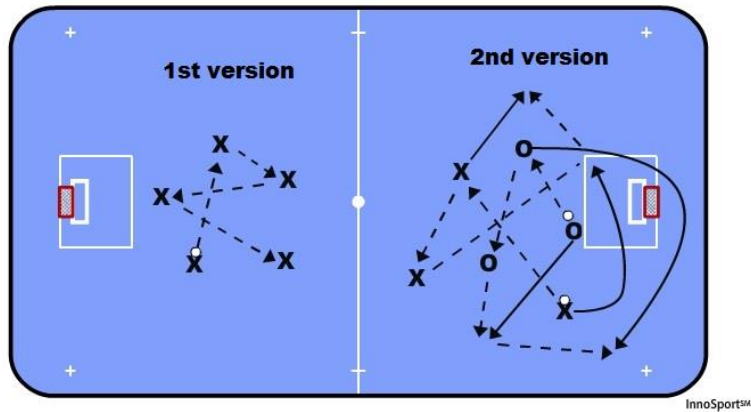
- ເຕັກນິກການສົ່ງບານ ແລະ ການຕັດເອົາບານ.
- ທ່າທ່າງການຫຼິ້ນ.
- ຕິດຕາມທ່າທີຂອງຜູ້ທີຢູ່ໃນວົງມົນ.

4.3 ການແຂ່ງຂັນການສົ່ງບານ

ແບ່ງກຸ່ມອອກເປັນ 3-4 ກຸ່ມ ເທົ່າໆກັນ ແລ້ວໃຫ້ລູກບານກຸ່ມລະໜ່ວຍ. ຈຸດປະສົງຂອງການເຝິກແອບນີ້ແມ່ນ ເພື່ອໃຫ້ນັກກິລາສົ່ງບານໃຫ້ທົນຂອງຕົນເອງໃຫ້ໄດ້ໃນຈຳນວນ 20/30/40 ເທື່ອ ຕິດຕໍ່ກັນ, ແຕ່ລະກຸ່ມຕ້ອງໄດ້ນັບການສົ່ງບານໃຫ້ດັງໆ. ທຸກໆຄັ້ງທີ່ນັກກິລາເຮັດລູກບານຫຼຸດແມ່ນຖືວ່າໝົດສິດ. ກຸ່ມໃດທີ່ສົ່ງບານຮອດຕາມຈຳນວນກ່ອນແມ່ນເປັນຜູ້ຊະນະ.

ໃນຂັ້ນເລີ່ມຕົ້ນ ນັກກິລາສາມາດຍືນສົ່ງບານໃຫ້ກັນໄດ້ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາຕ້ອງເຄື່ອນທີ່ຕະຫຼອດໃນການສົ່ງບານ.

ການເຝິກແອບຮູບແບບທີ 2 ຄື: ການໃຊ້ເຄິ່ງເດີນມີສອງທີມໃນພາກດຽວກັນ ແລະ ລູກບານ 2 ໜ່ວຍ. ທີມ A ເອົາລູກບານສີຂາວ ແລະ ທີມ B ເອົາລູກບານສີຫຼ້າງກໍ່ໄດ້. ຈຸດປະສົງແມ່ນການສົ່ງບານໄປໃຫ້ທີມຂອງຕົນເອງໃຫ້ໄດ້ໃນຈຳນວນ 20/30/40 ເທື່ອ. ນັກກິລາທຸກຄົນມີການເຄື່ອນທີ່ເຊິ່ງນັກກິລາຂ້າງໜຶ່ງໃສ່ເສື້ອກັກເພື່ອໃຫ້ງ່າຍໃນການເບິ່ງ ການເຝິກຊ້ອມແບບນີ້ຈະຊ່ວຍພັດທະນາການຕອບສະໜອງ ແລະ ການອ່ານເກມ.

❖ ການສັງເກດ:

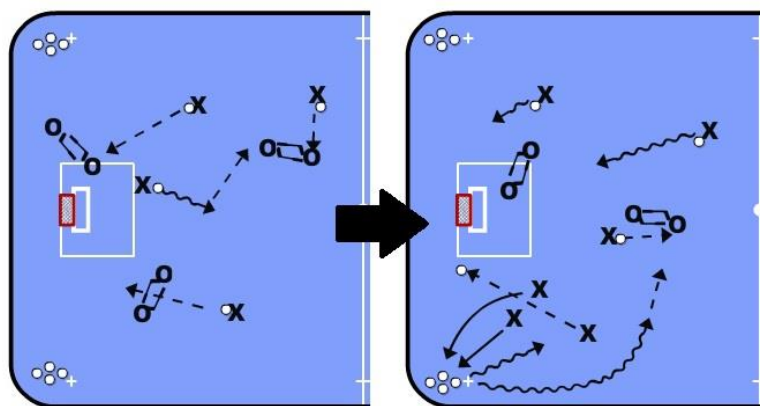
- ການຈັບການສົ່ງບານ.
- ຕິດຕາມນັກກິລາທີ່ກຳລັງເຄື່ອນທີ່ ແລະ ການເຄື່ອນທີ່ໄປຂອງນັກກິລາກັບລູກບານ.
- ສົ່ງບານທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເຕັກນິກໃນການຮັບເອົາລູກບານ.

4.4 ເກມຈັບ ແລະ ປ່ອຍ

ອີງຕາມການເຝິກແອບທັກສະການຕອບສະໜອງຄື ການຫຼິ້ນທີ່ມີຊື່ວ່າ: ເກມຈັບ ແລະ ປ່ອຍ. ໂດຍການແບ່ງໃຫ້ເປັນຄູ່, ຄູ່ລະສອງຄົນ ໂດຍໃຫ້ໃຊ້ໄມ້ຟລ໌ບໃນການເຮັດເປັນລັກສະນະຂອງປະຕູລະຫວ່າງພວກເຂົາທັງສອງຄົນ. ຈຸດປະສົງເພື່ອໃຫ້ນັກກິລາທີ່ເອີ້ນວ່າເປັນຜູ້ຈັບ 2-3 ຄົນ ພະຍາຍາມທີ່ຈະສົ່ງບານນັ້ນໃຫ້ເຂົ້າປະຕູຂອງສອງຄົນທີ່ເປັນຄູ່ນັ້ນ ແລະ ຄູ່ດັ່ງກ່າວຕ້ອງພະຍາຍາມເຄື່ອນທີ່ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ນັກກິລາທີ່ມີບານສົ່ງບານເຂົ້າໄດ້ງ່າຍ ຖ້າຫາກລູກບານສາມາດສົ່ງຜ່ານເຂົ້າໄປປະຕູໄດ້ ພວກເຂົາທັງສອງຄົນຕ້ອງມາເປັນຜູ້ຈັບ ແລະ ຕ້ອງໄປຈັບຄູ່ອື່ນຕໍ່.

ນັກກິລາຕ້ອງມີປະຕິກິລາຍາວ່າຜູ້ຈັບ ແລະ ແຕ່ລະຄູ່ນັ້ນຢູ່ໃສເພື່ອໃຫ້ເຄື່ອນທີ່ໄປສອດຄ່ອງກັນ.

ໃນຮູບແບບການເຝິກແອບທີ 2 : ເຮົາສາມາດເພີ່ມຈຳນວນຄູ່ ໜຶ່ງເຂົ້າມາໄດ້ໃນເວລາທີ່ຄູ່ໃດໜຶ່ງຫາກຖືກຕີລູກເຂົ້າໄປໃນປະຕູຂອງຄູ່ນັ້ນໄດ້.

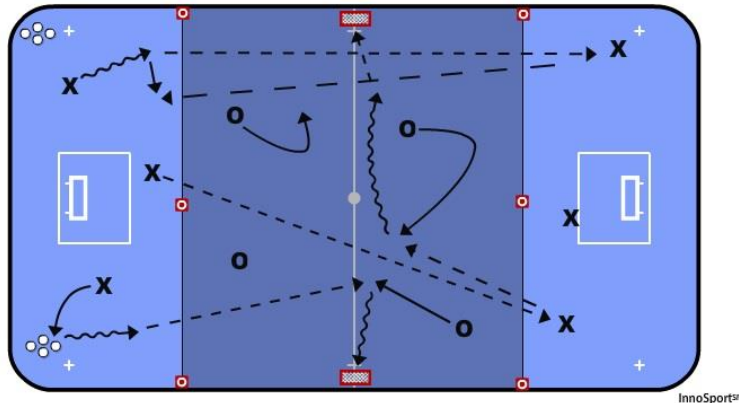
❖ ການສັງເກດ:

- ຜູ້ຈັບແມ່ນສົ່ງບານໃຫ້ເຂົ້າໄປຫາປະຕູ

4.5 ເຝິກແອບການສົ່ງ

ນັກກິລາແບ່ງອອກເປັນ 3 ກຸ່ມ ແລະ ສະໜາມແບ່ງອອກໃຫ້ເປັນ 3 ເຂດ. ນັກກິລາທີ່ຢູ່ທາງ ກາງເປັນເຂດຂອງ ກອງຫຼັງ ແລະ ນັກກິລາອີກທັງສອງເຂດແມ່ນເປັນກອງໜ້າ. ເຂດແມ່ນໝາຍ ດ້ວຍຈວຍລູກບານແມ່ນຢູ່ໃນຈຸດຕີມຸມຂອງທັງສອງເຂດຂອງກອງໜ້າ. ຢູ່ໃນເຈດໂຍບກັນຂອງກອງ ຫຼັງແມ່ນມີກະຕ່າເປົ່າຂອງລູກບານ. ການເຜິກແອບມີຂັ້ນຕອນດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- ກອງໜ້າຕ້ອງສົ່ງລູກບານໃຫ້ເຂົ້າໄປໃນເຂດຂອງກອງຫຼັງ.
- ກອງໜ້າຕ້ອງສາມາດທີ່ຈະຮັບເອົາລູກບານຈາກການສົ່ງມາ.
- ກອງຫຼັງພະຍາຍາມຕັດບານອອກຈາກການສົ່ງລູກບານເຂົ້າມາ.
- ຖ້າກອງຫຼັງສາມາດຕັດເອົາລູກບານໄດ້ໃຫ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າໄດ້ແລ້ວ ແລະ ເອົາລູກບານໜ່ວຍ ນັ້ນເຂົ້າໄປໃນກະຕ່າ.
- ກອງຫຼັງຕັດເອົາລູກບານໃຫ້ຄົບ 10 ລູກ. ຫຼັງຈາກຕັດລູກບານໄດ້ຄົບແລ້ວແມ່ນໃຫ້ ນັກກິລາບ່ຽນປ່ອນກັນໃນການເຜິກແອບໃນ 3 ຄັ້ງຂອງການເຜິກແອບນັ້ນ. ຈຸດປະສົງເພື່ອຮຽນຮູ້ການຮຽນເປັນກອງຫຼັງ.

4.6 ເກມນ້ອຍ

ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງບົດຮຽນແມ່ນຫຼິ້ນເກມນ້ອຍໃຊ້ເຄິ່ງສະໜາມທັງ 2 ແບບຄື: 3 ຕໍ່ 3 ຫຼື 4 ຕໍ່ 4 ເຄິ່ງເດີນ 10-15 ນາທີ. ໃຫ້ພວກເຂົານຳໃຊ້ບົດຮຽນທີ່ໄດ້ຮຽນມາ. ຄູ່-ອາຈານສາມາດສ້າງກະຕິ ກາສຳລັບເຂົາເຈົ້າໃນການສົ່ງບານໄປທາງໜ້າໄດ້ຢ່າງດຽວ, ການສົ່ງບານດ້ວຍໜ້າໄມ້ພຽງຢ່າງດຽວ, ການສົ່ງບານດ້ວຍຫຼັງໄມ້ພຽງຢ່າງດຽວ, ການສົ່ງກັບຫຼັງໄດ້ຢ່າງດຽວ ແລະ ອື່ນໆ.

❖ ການສັງເກດ:

- ກະຕິກາໄດ້ຮັບການປະຕິບັດ

ບົດທີ 5 ການຍິງບານ

ຫົວຂໍ້: ການຍິງລູກບານ

ຄຳອະທິບາຍສັບ: ເພື່ອສາມາດຍິງປະຕູໃນທຸກໆສະຖານນະການ ຫຼື ວ່າທິດທາງຕ່າງໆໃນສະ ໜາມ, ໂດຍໃຊ້ທ່າການຍິງທີ່ຫຼາກຫຼາຍ.

ຈຸດປະສົງ: ສອນໃຫ້ນັກກິລາສາມາດເລືອກທ່າຂອງການຍິງໃຫ້ຖືກຕ້ອງກັບການສະຖານະ ການຕົວຈິງ. ທ່າຍິງສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວແມ່ນ ລູກຍິງດ້ວຍຂໍ້ມື (Wrist shot) , ລູກກວດ

ຍິງ (drag shot), ການຍິງດ້ວຍຫຼັງໄມ້ (backhand shot), ການຍິງດ້ວຍການຝາດ (slap shot).

ບັດໃຈສໍາຄັນ: ທັກສະການຍິງ, ລັກສະທໍາທາງ ແລະ ການຈັບໄມ້.

ທັກສະ:

5.1 ການຍິງ

ເມື່ອເວລາທີ່ນັກກິລາກໍາລັງຈະຍິງ ແມ່ນອນເປົ້າໝາຍຄືການຍິງປະຕູ ແຕ່ຖ້າຫາກການຍິງ ຫາກຖືກຄູ່ຕໍ່ສູ້ຮັບໄດ້ ຫຼື ຍິງອອກນອກກອບປະຕູ ແມ່ນຈະເປັນການເປີດທາງໃຫ້ຄູ່ຕໍ່ສູ້ໄດ້ຮັບໂອ ກາດໃນການຄອບຄອງບານ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ທີມຂອງເຮົາຕ້ອງປ່ຽນຈາກເກມບຸກກັບໄປເປັນເກມຮັບ. ດັ່ງນັ້ນເປົ້າໝາຍແມ່ນຕ້ອງໄດ້ເຂົ້າໄປບ້ອງກັນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ທີມຖືກຍິງປະຕູ.

ໃນທຸກໆຮູບແບບທໍາຂອງການຍິງແມ່ນມີການນໍາໃຊ້ອັນເປັນສະເພາະເຈາະຈົງໃນສະຖານະ ການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ສະນັ້ນນັກກິລາຕ້ອງໄດ້ທໍາຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າ ຈະນໍາໃຊ້ທໍາຍິງຮູບແບບໃດເພື່ອ ຍິງປະຕູ.

5.1.1 ລູກກວດຍິງ (Drag shot)

ລູກກວດຍິງເປັນການຍິງຮູບແບບໜຶ່ງທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້ເປັນປົກກະຕິໃນກິລາຟລໍບໍ. ລູກ ບານຖືກວາງໄວ້ໃນຕໍາແໜ່ງໃບຂອງໄມ້ຟລໍບໍໃນຈຸດກາງຂອງແຮງໄມ້ຖ່ວງດ້ານຫຼັງຂອງນັກກິລາ ໂດຍໃຊ້ໜ້າໄມ້ກົດລົງຟື້ນແລ້ວດັນໄມ້ໄປທາງດ້ານໜ້າໂດຍໃບຂອງໄມ້ຟລໍບໍ ແລະ ກົດໄມ້ລົງຟື້ນໃນເວ ລາດຽວກັນ. ລູກບານແມ່ນຈະລອຍອອກຈາກໄມ້ ຫຼັງຈາກ ກາຍຈຸດບໍລິເວນກາງຂອງແຮງໄມ້ຖ່ ວງທາງດ້ານຫຼັງຂອງນັກກິລາ. ຖ້າຫາກບ່ອຍໄມ້ກ່ອນຈະເຮັດໃຫ້ລູກບານບໍ່ໄດ້ຕິດ ກັບໃບຂອງໄມ້ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ລູກບານລອຍຂຶ້ນສູງ. ລູກບານຈະໄປໄວຂຶ້ນໄດ້ອີກຈາກການກົດໃບຂອງໄມ້ລົງຟື້ນແຮງ ຂຶ້ນ ແລະ ການເຄື່ອນຂອງໄມ້ໃຫ້ໄວຂຶ້ນ. ການຍິງໃນທໍາຮູບແບບນີ້ສາມາດຍືນຍົງ ແລະ ການເຄື່ອນທີ່. ໂດຍສະເພາະຖ້ານັກ ກິລາສາມາດເກັບບານໄວ້ທາງດ້ານຫຼັງຂອງຕົວເອງໃນຂະນະທີ່ເຄື່ອນທີ່ລູກບ ານໄປທາງໜ້າ ແລ້ວພຽງແຕ່ດັນໄມ້ໄປທາງໜ້າເພື່ອຍິງປະຕູ.

5.1.2 ລູກຍິງດ້ວຍຂໍ້ມື (Wrist shot)

ລູກຍິງດ້ວຍຂໍ້ມື ຫຼື ສະບັດຂໍ້ມື ແມ່ນຮູບແບບການຍິງຂອງນັກກິລາທີ່ໃຊ້ໃນຕອນທີ່ບໍ່ໄດ້ ຄວບຄຸມລູກບານ, ໃຊ້ຍິງໃນຕອນທີ່ກໍາລັງຈະຮັບເອົາລູກບານມາ ໂດຍທີ່ບໍ່ເອົາບານກັບມາທາງດ້ານ ຫຼັງ, ນັກກິລາກົດໃບຂອງໄມ້ລົງສູ່ຟື້ນໄປຫາລູກບານແລ້ວໃຊ້ໃບໄມ້ຕີລູກບານໄປທາງດ້ານໜ້າທັນທີ ໂດຍການໃຊ້ຂໍ້ມືໃນການສະບັດຂອງການຍິງລູກບານ. ການຍິງໃນຮູບແບບນີ້ຕ້ອງບ່ອຍໄມ້ອອກ ໃຫ້ໄວ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຮັກສາປະຕູມີໂອກາດໜ້ອຍໃນການຮັບເອົາລູກ.

5.1.3 ການຍິງດ້ວຍຫຼັງໄມ້ (Black hand shot)

ການຍິງດ້ວຍຫຼັງໄມ້ແມ່ນ ການໃຊ້ໃນກໍລະນີທີ່ເຮົາບໍ່ສາມາດເອົາລູກບານເຂົ້າມາໜ້າໄມ້ ຂອງເຮົາໄດ້. ການຍິງໃນຮູບແບບນີ້ສາມາດເອົາໄມ້ຍົກຂຶ້ນກັບລູກໄດ້ ແລະ ສາມາດຕີລູກດ້ວຍຫຼັງ ໄມ້ໄດ້.

5.1.4 ການຍິງດ້ວຍການຝາດ (Slap shot)

ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງສໍາລັບນັກກີລາກອງຫຼັງ ມັນມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ຮູ້ເຖິງການຍິງລູກບານດ້ວຍຄວາມແຮງໄວທີ່ມຸ່ງສູ່ໜ້າຂອງປະຕູ, ໂດຍການນໍາໃຊ້ການຍິງໃນຮູບແບບຂອງການຝາດ. ວິທີການຍິງດ້ວຍການຝາດແມ່ນການເອົາໄມ້ໄປທາງດ້ານຫຼັງໃນລະດັບຄວາມສູງຂອງແອວນັກກີລາ ຫຼັງຈາກນັ້ນຕີໄມ້ລົງສູ່ຜືນກ່ອນທີ່ຈະໄປຖືກລູກບານແມ່ນລໍາໄມ້ຕ້ອງຢູ່ໃນລະດັບກົງທີ່ດີ ແລ້ວໃສ່ຄວາມແຮງພິເສດເຂົ້າໃນໃບຂອງໄມ້ເພື່ອສົ່ງລູກບານໄປທາງໜ້າໃຫ້ເຂົ້າປະຕູ. ການຍິງໃນຮູບແບບນີ້ລູກທີ່ຍິງຈະເດີນທາງໄປໄວ ແຕ່ການເຝິກແອບໃນຮູບແບບນີ້ຕ້ອງໃຊ້ເວລາດົນກວ່າຮູບແບບການຍິງລູກບານດ້ວຍຂໍ້ມື Wrist shot ແລະ ລູກກວດຍິງ Drag shot

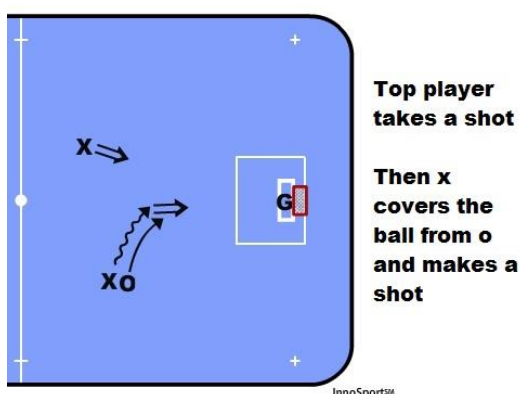
ການຝຶກແອບ: ຄູ-ອາຈານສາມາດເລືອກເອົາການເຝິກແອບໃນຮູບແບບການຍິງແບບຂັ້ນຜື້ນຖານຕົວຢ່າງ: ລູກກວດຍິງ ຫຼື ສາມາດເພີ່ມຮູບແບບຂອງການຍິງເຂົ້າເພີ່ມໄດ້. ໃນຂັ້ນເລີ່ມຕົ້ນແມ່ນການເນັ້ນໃສ່ຮູບແບບການຍິງແບບໃດແບບໜຶ່ງຈະເປັນການດີກວ່າ.

5.1 ການແນະນຳໃນການຍິງ

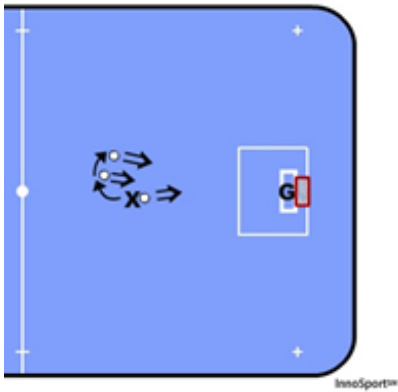
ກ່ອນອື່ນໃຫ້ເອົານັກກີລາມາຢູ່ລວມກັນແລ້ວສະແດງຮູບແບບການຍິງໃຫ້ນັກກີລາເບິ່ງກ່ອນ, ການເຝິກແອບທີ່ດີໃນລັກສະນະນີ້ແມ່ນ ໃຫ້ເອົາລູກບານວາງໃສ່ຜືນເປັນແຖວ, ໃຊ້ມືເບື້ອງໜຶ່ງທີ່ຖະໜັດຈັບໄມ້ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນກົດໄມ້ລົງຜືນທາງຫຼັງລູກບານ ແລ້ວກວາດລູກບານໄປກັບໃບຂອງໄມ້ເພື່ອດັນລູກບານອອກໄປຈາກຜືນ ບ່ອຍບານໃນຂະນະທີ່ໄມ້ຢູ່ຈຸດບໍລິເວນກາງຂອງແຮງໄມ້ມຖ່ວງທາງດ້ານຫຼັງຂອງນັກກີລາ. ວິທີນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາເຫັນວ່າເຮົາບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ແຮງຫຼາຍໃນການຍິງລູກບານໃຫ້ລອຍຂຶ້ນອາກາດ, ເຝິກແອບແບບນີ້ 2-3 ຄັ້ງ ແລ້ວເພີ່ມມືທີ່ບໍ່ຖະໜັດເຂົ້າໄປຈັບທາງດ້ານລຸ່ມໄມ້ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ແລ້ວເຄື່ອນທີ່ໃນລັກສະນະເກົ່າແລ້ວເຮັດໃຫ້ເຫັນລູກກວດຍິງ Drag shot ວ່າຍິງແບບໃດ.

ໃຫ້ນັກກີລາຢູ່ຫ່າງຈາກຂອບກັນເດີ່ນ ຫຼື ຟາ 3 ແມັດ ແລ້ວໃຫ້ນັກກີລາແຕ່ລະຄົນຍືນໄລຍະຫ່າງກັນເພື່ອໃຫ້ມີຜືນທີ່ພຽງພໍໃນການເຝິກແອບ, ໃຫ້ນັກກີລາຍິງລູກບານໃສ່ຂອບກັນ ຫຼື ຟາໃນຂັ້ນຕອນທຳອິດແມ່ນໃຊ້ມືດຽວ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ໃຊ້ສອງເບື້ອງ.

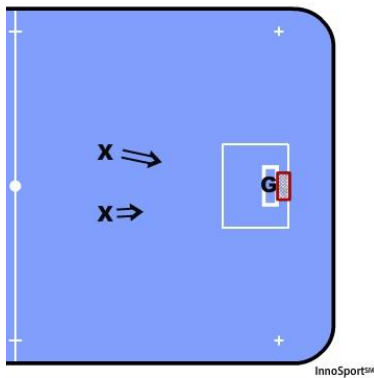
ລູກກວດຍິງ Drag shot 5.1.1

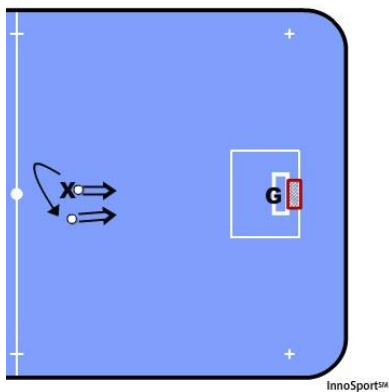
ລູກຍິງດ້ວຍຂໍ້ມື Wrist shot 5.1.2

ການຍິງດ້ວຍຫຼັງໄມ້ Black hand shot 5.1.3

ການຟາດຍິງ Slap shot 5.1.4

❖ ອາຈານສັງເກດ:

- ຈະເປັນສິ່ງທີ່ດີຫຼາຍ ຖ້າຫາກຄູ-ອາຈານແນະນຳໃຫ້ນັກກິລາກ່ອນທີ່ຈະເລີ່ມຍິງລູກບານ ໂດຍໃຫ້ຍິງ 3 ລູກ ທຳອິດໃຫ້ລະດັບຕ່ຳເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຮັກສາປະຕູໄດ້ວອມຕີນທັງສອງເບື້ອງ ແລ້ວໃຫ້ຍິງສູງໃນລະດັບປານກາງ ຫຼັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງຄ່ອຍໃຫ້ນັກກິລາສາມາດຍິງໄດ້ຕາມອິດສະຫຼະ.

- ການຍື່ນຫຼິ້ນຂອງນັກກິລາ: ຕ້ອງຢູ່ໃນຄວາມສົມດຸນ, ເຂົ້າທັງສອງເບື້ອງຍໍລົງເລັກນ້ອຍ ແລະ ຫັນຕົວໄປທາງຂ້າງເລັກນ້ອຍເພື່ອໃຫ້ລູກບານໄປຫາຂອບກັນ ຫຼື ຜາ.
- ນັກກິລາຕ້ອງໄດ້ປ່ອຍລູກບານອອກຈາກໄມ້ຫຼັງຈາກຮອດບໍລິເວນກາງແຮງໂນ້ມຖ່ວງຂອງນັກກິລາ ຫຼື ຫຼັງຈາກຕີນທາງດ້ານໜ້າຂອງນັກກິລາ.
- ຫຼັງຈາກການຍິງແມ່ນໃຫ້ສັງເກດເບິ່ງນັກກິລາໃນການທີ່ຈະບໍ່ຍົກໄມ້ຂຶ້ນສູງທາງໜ້າ ແລະ ດ້ານຫຼັງອີກດ້ວຍ.

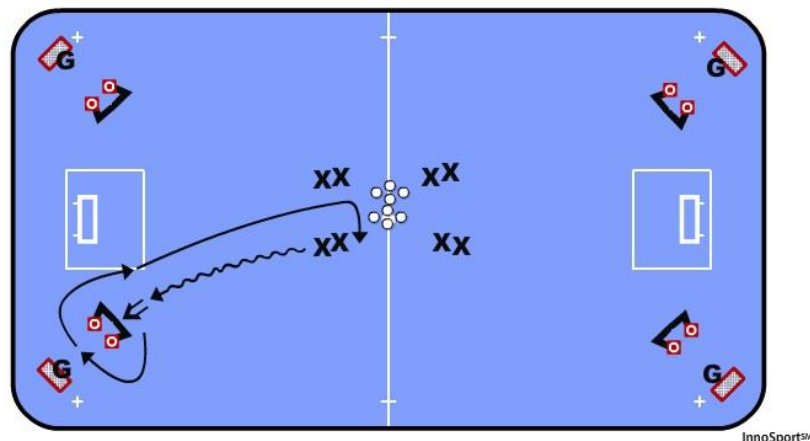
5.2 ໂຄງສ້າງຂອງຮູບແບບການຍິງ

ນັກກິລາຖືກແບ່ງອອກໃຫ້ເປັນ 4 ກຸ່ມໃນຈຸດໃຈກາງຂອງສະໜາມ, ປະຕູຖືກວາງໄວ້ຕາມຈຸດຕີມຸມຂອງສະໜາມ (ຖ້າຫາກມີປະຕູພຽງແຕ່ 2 ອັນ ແມ່ນໃຫ້ຫາຈອຍໃຊ້ແທນ ຫຼື ໃຊ້ຢ່າງອື່ນກໍ່ໄດ້ ເຮັດເປັນປະຕູແທນ), ລູກບານທັງໝົດແມ່ນວາງໄວ້ຢູ່ໃນຈຸດໃຈກາງຂອງເດີນ. ຕໍ່ໜ້າຂອງປະຕູຖືກວາງດ້ວຍຈອຍ 2 ອັນ ຫ່າງຈາກປະຕູປະມານ 3 ແມັດ ແລະ ຈອຍວາງຫ່າງ 1-2 ແມັດ. ນັກກິລາຕ້ອງຍິງລູກບານໃຫ້ເຂົ້າລະຫວ່າງກາງຂອງຈອຍ ໃນໄລຍະຫ່າງ 2 ແມັດ. ໃຫ້ເຮົາເອົາມ້າ ນັ້ ງ ສ່ າ ຮ ອ ງ ມ າ ວ າ ງ ໄ ວ້ ໃ ສ່ ພື້ ນ ຕໍ່ ໜ້ າ ຈ ອ ຍ ນັ້ນ ໝາຍຄວາມວ່ານັກກິລາຕ້ອງຍິງບານໃຫ້ສູງເພື່ອໃຫ້ຂ້າມມ້ານັ້ງໄປ.

ການເຝິກແອບປະຕິບັດດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- ນັກກິລາ 4 ຄົນ
ເຄື່ອນທີ່ໄປຕາມຈຸດຂອງຕົນເອງພ້ອມໆກັນເພື່ອເອົາລູກບານຈາກຈຸດໃຈກາງຂອງເດີນ.
- ນັກກິລາເຄື່ອນທີ່ທາງໜ້າເຂົ້າໄປຫາມ້ານັ້ງສ່ຳຮອງຍິງລູກບານໃຫ້ຂ້າມມ້ານັ້ງສ່ຳຮອງ ແລະ ລະຫວ່າງກາງຂອງຈອຍໃຫ້ເຂົ້າປະຕູ.
- ຫຼັງຈາກຍິງປະຕູແລ້ວໃຫ້ເກັບເອົາລູກບານກັບຄືນມາໃນຈຸດໃຈກາງຂອງວົງມົນ.
- ນັກກິລາກັບເຂົ້າມາຕໍ່ແຖວຄືເກົ່າຈາກຈຸດເກົ່າຂອງພວກເຂົາ.
- ນັກກິລາຜູ້ຕໍ່ໄປແມ່ນໃຫ້ອອກມາຕໍ່, ພາຍຫຼັງທີ່ລູກບານກ່ອນໜ້ານີ້ຖືກຍິງແລ້ວໃຫ້ເກັບມາຄືນເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍ.
- ພາຍຫຼັງທີ່ນັກກິລາຍິງຄົບ 3 ລູກແລ້ວທັງໝົດ, ໃຫ້ເກັບລູກບານມາໄວ້ ແລະ ໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມປ່ຽນບ່ອນກັນໄປຕາມເຂັມຂອງໂມງ.

ການເຝິກແອບສາມາດດຳເນີນໄປດ້ວຍການບັບປ່ຽນຈຳນວນລູກບານທີ່ຈະຕ້ອງຍິງເຂົ້າໃນປະຕູ.

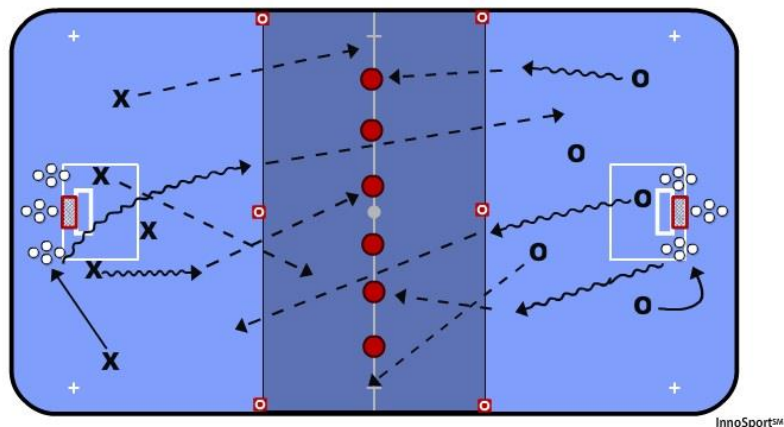
❖ **ອາຈານສັງເກດ:**

- ຄວາມສາມາດໃນການຍິງໃຫ້ຂ້າມມ້າງສໍາຮອງຂອງນັກກິລາເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າປະຕູເປັນໄປຢ່າງໃດ.
- ຕິດຕາມເບິ່ງການເຂົ້າຕໍ່ແຖວຂອງນັກກິລາໃຫ້ເປັນລະບຽບ.

5.3 ການຖິ້ມລະເບີດ

ແບ່ງນັກກິລາອອກເປັນ 2 ກຸ່ມ ເຊິ່ງແຕ່ລະກຸ່ມແມ່ນມີເຂດໃນການຍິງຂອງແຕ່ລະຝ່າຍ ແລະ ຈຳນວນຂອງລູກບານເທົ່າໆກັນໃນແຕ່ລະຂ້າງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີບ່ອນຂັ້ນລະຫວ່າງກາງ ແລ້ວເອົາລູກບານຊະນິດຕ່າງໆມາວາງໄວ້ (ລູກບານເຕະ, ບານຕີ ແລະ ອື່ນໆ) ໃນ ເ ສັ ນ ລ ະ ຫ ວ່ າ ງ ກ າ ງ . ຈຸດປະສົງແມ່ນເຮັດໃຫ້ລູກບານຊະນິດຕ່າງໆຂ້າມໄປໃນເຂດຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້ດ້ວຍການຕີລູກບານຟລັບໃສ່ ລູກບານຊະນິດຕ່າງໆນັ້ນແຕ່ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ນັກກິລາເຂົ້າໄປໃນເຂດລະຫວ່າງກາງ ແລະ ເມື່ອຂ້າງໃດຂ້າງໜຶ່ງຫາກສາມາດເຮັດໃຫ້ລູກບານດັ່ງກ່າວເຂົ້າໄປໃນເຂດຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້ໄດ້ແມ່ນຈະໄດ້ຮັບ ຄ ະ ແ ນ ນ . ການເຝິກແອບແມ່ນຕ້ອງການໃຫ້ເນັ້ນໜັກເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຕີລູກຂອງຂ້າງຕົນເອງແບບຖິ້ມໆເສຍໆເພາະວ່າເມື່ອລູກບານເຂົ້າໄປໃນເຂດລະຫວ່າງກາງແລ້ວແມ່ນບໍ່ສາມາດນຳກັບມາຄືນໄດ້.

ເກມການຖິ້ມລະເບີດສາມາດຫຼິ້ນໂດຍການແບ່ງອອກເປັນ 3 ຕັ້ງ. ອະນຸຍາດໃຫ້ເກັບເອົາລູກບານກັບຄືນມາຫຼັງຈາກເວລາໝົດໃນແຕ່ລະຕັ້ງເທົ່ານັ້ນ.

❖ **ອາຈານສັງເກດ:**

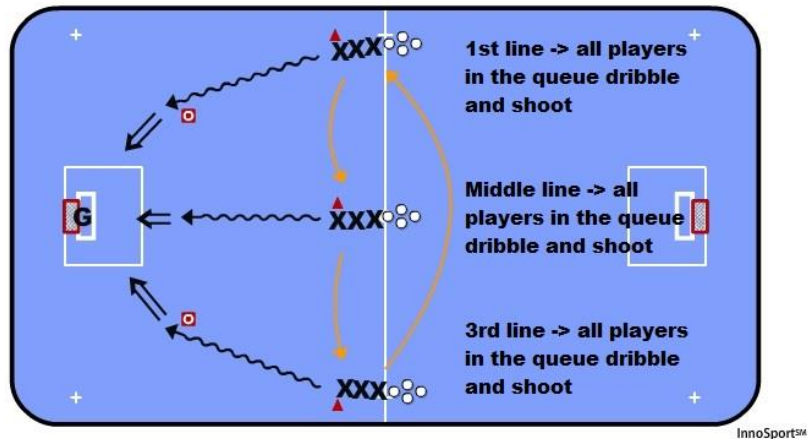
- ການນັບແຕ້ມ.
- ກົດກະຕິກາໄດ້ຮັບການປະຕິບັດ.

5.4 ສາມເສັ້ນຈາກຈຸດໃຈກາງ

ໃຫ້ນັກກິລາມາຢູ່ໃນສາມເສັ້ນຂອງຈຸດກາງໃນສະໜາມ, ເຊິ່ງສອງແຖວຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍ, ເ ບື້ ອ ງ ຂ ອ າ ແ ລ ະ ອີ ກ ແ ຖ ອ ໜຶ່ງ ຢູ່ ທ າ ງ ກ າ ງ ແຕ່ລະເບື້ອງແລ້ວເຄື່ອນທີ່ໄປທາງໜ້າເພື່ອຍິງປະຕູຫ່າງຈາກເຂດປະຕູ 5 ແມັດ.

ນັກກິລາແຕ່ລະຄົນຂອງຂ້າງໃດຂ້າງໜຶ່ງແມ່ນເລີ່ມຍິງລູກບານກ່ອນຈົນໝົດ, ຄົນໃນແຖວກ່ອນຈຶ່ງປ່ຽນໄປແຖວກາງ ແລະ ແຖວຂວາຕາມລຳດັບ.

ເຮັດ ຊັ້ນ ຄື ນ ໃ ຫ້ ຄົ ບ ກ າ ນ ຍິ ງ 3 ຊັ້ນ ຂ ອ ງ ແ ຕ ລ ະ ແ ຖ ວ . ເມື່ອນັກກິລາຍິງບານໄປແລ້ວໃຫ້ແລ່ນໄປເກັບລູກບານມາໄວ້ໃນແຖວຂອງຕົນເອງທັນທີຖ້າຕ້ອງການ ຫຼື ຢຸດຈັງຫວະເກັບເອົາລູກບານຫຼັງຈາກທີ່ນັກກິລາໃນແຖວຕີຄົບໝົດແລ້ວ.

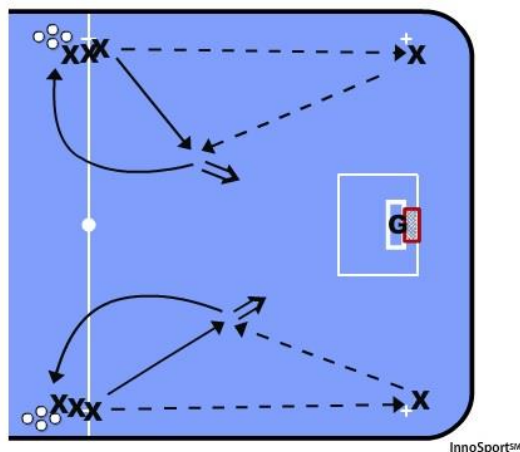

❖ ອາຈານສັງເກດ:

- ເຕັກນິກການຍິງແມ່ນເຮັດຖືກຕ້ອງ.

5.5 ສົ່ງ ແລະ ຍິງ

ນັກກິລາ 4 ຄົນຍື່ນຕ່ຳແຖວກັນໃນເສັ້ນກາງຂອງສະໜາມບໍລິເວນຂອບກັນທັງສອງເບື້ອງ. ໃນ ແ ຕ ລ ະ ເ ປື້ ອ ງ ຂ ອ ງ ເ ຂ ດ ຕີ ມຸ ມ ຈ ະ ມີ ນັ ກ ກິ ລ າ ຄົ ນ ໜຶ່ງ . ຈຸ ດ ປ ະ ສົ ງ ຄື ໃຫ້ນັກກິລາຄົນທຳອິດທີ່ຢູ່ທາງໜ້າຂອງແຖວສົ່ງບານໄປຫານັກກິລາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເຂດຕີມຸມ ແລ້ວເຄື່ອນທີ່ໄປທາງໜ້າເຂົ້າຫາປະຕູຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເຂດຕີມຸມສົ່ງບານກັບຄືນໃຫ້ແລ້ວຍິງລູກບານໃຫ້ເຂົ້າປະຕູ. ເວລາທີ່ປ່ຽນແທນກັນເພິກແອບຂອງນັກກິລາທີ່ຢູ່ມຸມກໍ່ເມື່ອວ່າຫຼັງຈາກຄົບທີ່ໄດ້ກຳນົດ ຫຼື ນັກກິລາທີ່ຕ່ຳແຖວໃນເຮັດຄົບກັນໝົດແລ້ວ.

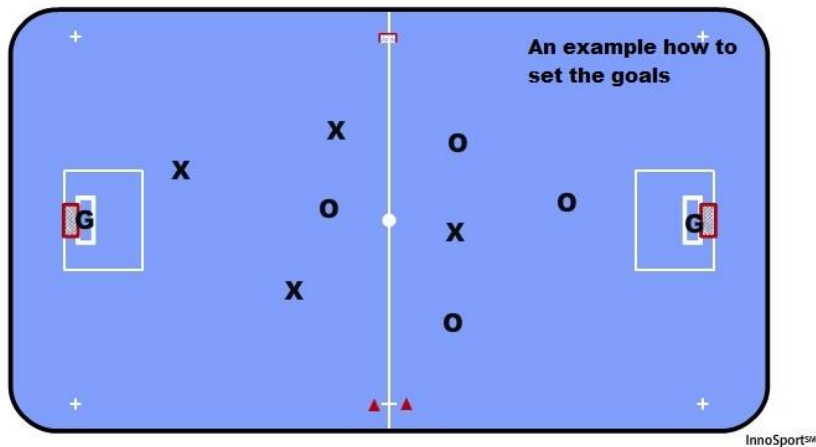
❖ **ອາຈານສັງເກດ:**

- ນັກກິລາໄປເກັບລູກບານຫຼັງຈາກທີ່ຍິງບານໄປແລ້ວໃຫ້ນັກກິລາທີ່ຢູ່ໃນແຖວຂອງຕົວເອງ.

5.6 ເກມເວລາ- ຫຼາຍປະຕູ

ຫຼິ້ນເກມນີ້ດ້ວຍການແບ່ງເປັນສອງທີມ ຫຼິ້ນປະມານ 10-15 ນາທີ. ແຕ່ວ່າໃຊ້ 2-4 ປະຕູຢູ່ໃນສະໜາມ. ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ມີປະຕູຮອດ 4 ອັນ ແມ່ນສາມາດໃຊ້ຈອຍ ຫຼື ສິ່ງໃດກໍ່ໄດ້ເພື່ອເຮັດເປັນປະຕູອີກ 2 ອັນ. ເຮົາສາມາດຍິງລູກບານເຂົ້າປະຕູໃດກໍ່ໄດ້ໃນ 4 ປະຕູນີ້. ແຕ່ຖ້າຫາກເຮົາໃຊ້ຜູ້ຮັກສາປະຕູໃນການປ້ອງກັນແມ່ນຜູ້ຮັກສາປະຕູຜູ້ນັ້ນບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບທີມໃດທີມໜຶ່ງ ຫຼື ອາດເວົ້າວ່າລາວຫຼິ້ນຄົນດຽວທີ່ບໍ່ມີສ່ວນໃນທີມ.

ປະຕູສາມາດມີຂະໜາດທີ່ຕ່າງກັນໄດ້. ຈຸດປະສົງຂອງເກມນີ້ເພື່ອແນະນຳທຸກຮູບແບບການຫຼິ້ນ ໃນ ສະ ໜາ ມ ແ ລ ະ ສ້າງໃຫ້ນັກກິລາສາມາດສ້າງຜົນທີ່ໃນການຫຼິ້ນ. ເຊິ່ງມັນໄດ້ສ້າງແຮງກະຕຸ້ນດ້ວຍການເຮັດໃຫ້ຫຼາຍປະຕູ ເພາະມັນຈະເຮັດໃຫ້ມີການສ້າງໂອກາດໃນການຍິງເຂົ້າປະຕູຫຼາຍຂຶ້ນ.

❖ **ອາຈານສັງເກດ:**

- ໃຫ້ນັກກິລາຮູ້ວ່າເຂົາສາມາດຍິງປະຕູໃດກໍ່ໄດ້ໃນ 4 ປະຕູ.
- ຖ້າຫາກມັນເກີດຄວາມສັບສົນໃນການຫຼິ້ນ, ເຮົາສາມາດເຮັດເປັນສອງປະຕູຂອງແຕ່ລະຂ້າງໄດ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເກມມີຄວາມໜ້າສົນໃຈຂຶ້ນ.

ບົດທີ 6 ການລາກບານ

ຫົວຂໍ້: ການລາກບານ

ອະທິບາຍສັບ::

ເພື່ອສາມາດເຄື່ອນທີ່ລູກບານໄປດ້ວຍການໃຊ້ໃບຂອງໄມ້ດ້ວຍດ້ານໃດດ້ານໜຶ່ງໄປຫາຈຸດອື່ນໆ ດ້ວຍການຫຼອກລໍ້ ຫຼື ລາກເລື້ອຍໃຫ້ຜ່ານຄູ່ຕໍ່ສູ້ໄປ.

ຈຸດປະສົງ: ເພື່ອຈະສອນໃຫ້ນັກກິລາສາມາດຫຼິ້ນຜ່ານຄູ່ຕໍ່ສູ້, ຮັກສາລູກບານໄວ້ໃນຕົວຂອງພວກເຂົາດ້ວຍການຫຼອກລໍ້ ຫຼື ບ່ຽນທິດການເຄື່ອນທີ່ກັບລູກບານ ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ພັດທະນາໃນເລື່ອງຂອງເກມການຫຼິ້ນເພື່ອສ້າງໂອກາດໃນສະຖານະການນັ້ນເພື່ອເຂົ້າຍິງປະຕູໃຫ້ໄດ້ດີຂຶ້ນ.

ບັດໃຈສໍາຄັນ: ບານ ແລະ ການຈັບໄມ້

ທັກສະ:

6.1 ການລາກເລື້ອຍ

ນັກກິລາຜູ້ທີ່ມີຄວາມໄວທີ່ສູງແມ່ນສາມາດເຄື່ອນທີ່ໄດ້ຫຼາກຫຼາຍທິດທາງ ອີ່ງເຮັດໃຫ້ນັກກິລາຜູ້ນັ້ນກາຍເປັນນັກກິລາທີ່ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ມີຄວາມອັນຕະລາຍ. ສາມາດຄວບຄຸມລູກບານໃຫ້ເປັນໄປໄດ້ໃນທຸກໆສະຖານະການແລ້ວເຄື່ອນທີ່ລູກບານເປັນຮູບແບບວົງມົນດ້ວຍການໃຊ້ໄມ້, ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ທີມມີຄວາມອາດສາມາດໄດ້ດີຂຶ້ນໃນການຫຼິ້ນເກມ.

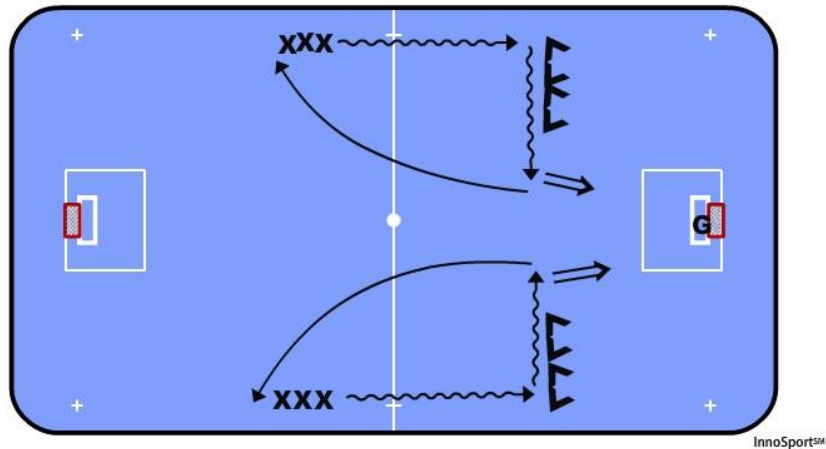
ສະຖານະການສ່ວນໃຫຍ່ຂອງກິລາຟລ໌ບ໌ລວມມີສະຖານະການທີ່ເອີ້ນວ່າ: 1 ຕໍ່ 1 ໝາຍຄວາມວ່າຈະມີນັກກິລາຜູ້ໜຶ່ງມີລູກບານໃນການຄວບຄອງ ແລະ ອີກຜູ້ໜຶ່ງຈະເປັນຄົນຕ້ານບານ. ສະນັ້ນຄວາມສາມາດທີ່ຈະແບກຮັບກັບສະຖານະການນີ້ແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນ.

ການເຝິກແອບ:

6.1 ການສົ່ງ ແບບມືອຸປະສັກໃນສະໜາມ

ນັກກິລາຢູ່ໃນບໍລິເວນກາງຂອງສະໜາມທັງສອງເບື້ອງຂອງຝາກໜຶ່ງ ແລະ ອີກຝາກຂອງເບື້ອງໜຶ່ງຂອງສະໜາມໃຫ້ໃຊ້ມ້ານັ່ງສໍາຮອງວາງຢູ່ຕໍ່ໜ້ານັກກິລາ ແລະ ວາງ ຫໍ່ ວາງ ຈາກ ຂ ອ ບ ສ ະ ໜ າ ມ 3 ແ ມ ດ . ນັກກິລາແລ່ນເຄື່ອນໄປກັບລູກບານດ້ວຍການໃຊ້ໜ້າໄມ້ໄປຫາມ້ານັ່ງສໍາຮອງເມື່ອໃກ້ມາຮອດມ້ານັ່ງ ສໍ າ ຮ ອ ງ ກໍ່ ອ ນ 1 ແ ມ ດ ແລ້ວໃຫ້ເຄື່ອນທີ່ລູກບານໄປທາງຂ້າງເຂົ້າຫາທາງກາງເຊິ່ງນັກກິລາສາມາດຄວບຄອງບານໃຫ້ມາຢູ່ທາງຂ້າງ ຫຼື ຕໍ່ໜ້າກໍ່ໄດ້, ເມື່ອລູກບານເຄື່ອນທີ່ມາສຸດມ້ານັ່ງສໍາຮອງແລ້ວໃຫ້ຍິງລູກບານດ້ວຍທ່າຍິງດ້ວຍຂໍ້ມື (Wrist shot).

ນັກກິລາໃນອີກແຖວໜຶ່ງ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນລ່າດັບຕໍ່ໄປກໍ່ປະຕິບັດຢ່າງດຽວກັນກັບແຖວນັ້ນ. ຫຼັງຈາກຫຼອກລໍ້ແລ້ວຍິງປະຕູສຳເລັດແລ້ວໃຫ້ກັບໄປຢູ່ແຖວອື່ນ.

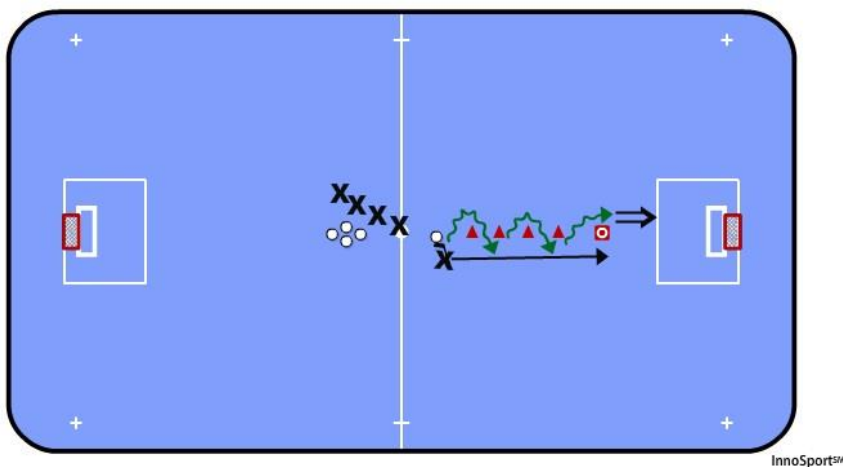

❖ ອາຈານສັງເກດ:

- ນັກກິລາມີການປ່ຽນວິທີການຖືໄມ້ໃນການຄວບຄຸມລູກບານທາງຂ້າງຂອງຕົວເອງ.
- ນັກກິລາຍິງປະຕູດ້ວຍທ່າຍິງດ້ວຍຂໍ້ມື (Wrist shot) ຫຼັງຈາກລ້ຽງບານເຄື່ອນທີ່ມາສຸດມ້ານັ່ງສຳຮອງແລ້ວ.

6.2 ການລາກເລື້ອຍຜ່ານແນວກິດຂວາງແລ້ວຍິງ

ເພື່ອໃຫ້ນັກກິລາໄດ້ລົງຕົວຈິງໃນການລາກເລື້ອຍບານ, ອາຈານຜູ້ສອນເຮັດສິ່ງກິດຂວາງ ຫຼື ອຸປະສັກໃຫ້ນັກກິລາເພື່ອໃຫ້ນັກກິລາຜ່ານສິ່ງກິດຂວາງໃນອັອມຮອບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລ້ວຫຼັງຈາກເຮັດຜ່ານໄປແລ້ວໃຫ້ຍິງປະຕູ. ສຳລັບການເຮັດສິ່ງກິດຂວາງ ຫຼື ອຸປະສັກນັ້ນແມ່ນ ຂຶ້ນຢູ່ກັບເຮົາວ່າເຮົາມີອຸປະກອນໃດທີ່ສາມາດນຳມາໃຊ້ເຮັດໄດ້. ຖ້າຫາກບໍ່ມີມ້ານັ່ງສຳຮອງເຮົາສາມາດໃຊ້ໄມ້ຕີຟລ໌ບ໌ທີ່ເຫຼືອມາເຮັດໄດ້ ຫຼື ນຳໃຊ້ຕູກນ້ຳມາເຮັດເປັນຈອຍແທນ. ຈຸດປະສົງຄື: ໃຫ້ນັກກິລາສາມາດໃຊ້ໄມ້ໄດ້ທັງສອງເບື້ອງ (ໜ້າໄມ້ ແລະ ຫຼັງໄມ້) ເພື່ອໄປທາງໜ້າໃນຕຳແໜ່ງຂອງການຍິງ.

❖ ອາຈານສັງເກດ:

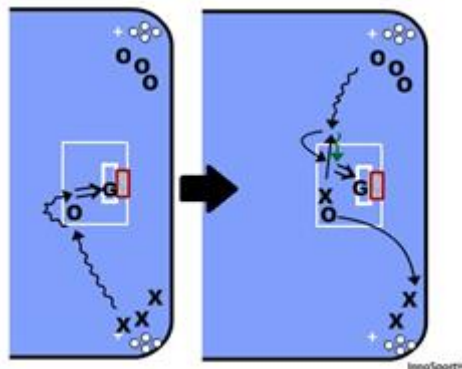
- ສິ່ງກິດຂວາງ ຫຼື ອຸປະສັກ ນັ້ນບໍ່ຍາກຈົນເກີນໄປເພື່ອນັກກິລາຍັງສາມາດເຮັດໄດ້.

- ແນະນຳວິທີການເຄື່ອນທີ່ລູກບານໃຫ້ຢູ່ໃນໃບຂອງໄມ້ ແລະ ນຳໃຊ້ຮ່າງກາຍໃຫ້ລູກບານຢູ່ໃກ້ກັບຕົວເພື່ອການຄອບຄອງລູກບານ.

6.3 1 ຕໍ່ 1 ໄປຫາປະຕູ

ແບ່ງນັກກິລາອອກເປັນ 4 ກຸ່ມ ຕາມຈຸດຕີມຸມຢູ່ໃນສະໜາມ. ລູກບານທຸກໆໆ ວ່າ ຖືກວາງໄວ້ໃນບ່ອນຕີມຸມ. ນັກກິລາຜູ້ທຳອິດທີ່ຢູ່ເບື້ອງຂວາມີເປັນຄົນເລີ່ມອອກມາກ່ອນ, ຜູ້ທີ່ເປັນກອງຕ້ານເບື້ອງຊ້າຍມີໃຫ້ອອກມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າປະຕູກ່ອນ. ນັກກິລາທີ່ຢູ່ມຸມເຄື່ອນທີ່ອອກມາຕ້ອງພະຍາຍາມຫາວິທີເພື່ອຜ່ານກອງຕ້ານໄປເພື່ອຍິງປະຕູ, ທ້າວ ມ ເ ຂີ້ າ ໃ ກ້ ເ ຂ ດ ປ ະ ຕູ ເ ກິ ນ 5 ແ ມັ ດ. ດັ່ງນັ້ນ, ນັກກິລາຜູ້ນັ້ນຕ້ອງພະຍາຍາມຫຼອກລັກກອງຕ້ານທີ່ກຳລັງຈະອອກມາຈາກຈຸດຕີມຸມໃຫ້ໄດ້. ຜູ້ໂຈມຕີພາຍຫຼັງຈາກຍິງປະຕູແລ້ວແມ່ນຕ້ອງກາຍມາເປັນຜູ້ຕ້ານ ແລະ ຜູ້ທີ່ຕ້ານກ່ອນໜ້ານີ້ໃຫ້ໄປຕໍ່ແຖວຂອງເບື້ອງໂຈມຕີ.

ກາ ນ ເ ຝິ ກ ແ ອ ບ ນີ້ ສ າ ມ າ ດ ສື ບ ຕໍ່ ເ ປັນ ເ ວ ລ າ ດີ ນ , ຍິ່ງການຫຼິ້ນໄວຂຶ້ນຫຼາຍເທົ່າໃດແມ່ນຈະເຮັດໃຫ້ການເຝິກແອບຂອງນັກກິລານັ້ນມີສ່ວນຮ່ວມກັບເກມການຫຼິ້ນຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ.

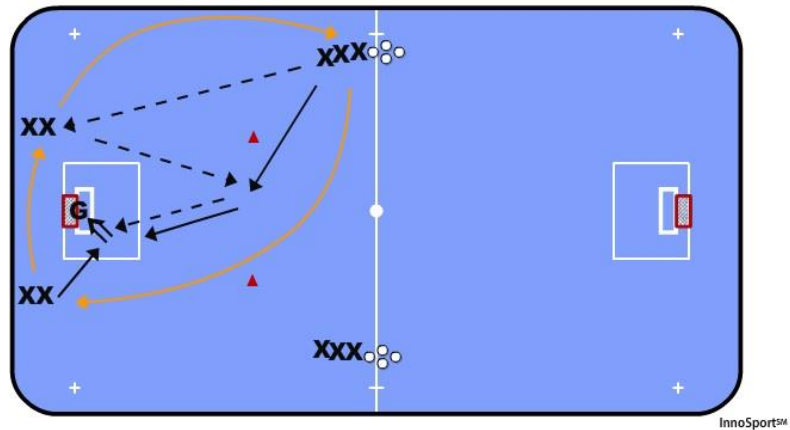

❖ ອາຈານສັງເກດ:

- ຄວາມສາມາດຂອງນັກກິລາໃນການຫຼອກລັກ ຫຼື ລາກເລື້ອຍໃຫ້ຜ່ານຄູ່ຕໍ່ສູ້ເປັນແນວໃດ.
- ຜູ້ໂຈມຕີມາເປັນຜູ້ຕ້ານ ແລະ ຜູ້ຕ້ານກໍ່ໄປຕໍ່ແຖວເປັນຜູ້ໂຈມຕີ.

6.4 ສົ່ງບານ ແລ້ວໝູນຍິງ

ເພື່ອສອນໃຫ້ນັກກິລາຕິດຕາມການເຄື່ອນທີ່ຈາກການຍິງ ຫຼື ການບົດບັງວິໄສທັດຂອງຜູ້ຮັກສາປະຕູ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນດີຫຼາຍທີ່ຈະສອນໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຈັກການໝູນ. ຍິ່ງໃນຂະນະທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຜູ້ຮັກສາປະຕູ. ນັກກິລາເຄື່ອນທີ່ມາຈາກຈຸດຕີມຸມແລ້ວແລ່ນໄປຫາປະຕູແລ້ວ ຈາກນັ້ນໝູນສົ່ງລູກບານເຂົ້າຫາປະຕູ. ເຖິງແມ່ນວ່ານັກກິລາຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ຕີລູກບານແຕ່ລາວກໍ່ບົດບັງວິໄສທັດຂອງຜູ້ຮັກສາປະຕູ.

6.5 ເກມ

ອີກທາງໜຶ່ງທີ່ຈະສອນໃຫ້ນັກກິລາລາກເລື້ອຍບານແມ່ນ ການປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຟື້ນ ແລະ ຟື້ນແບບ 3 ຕໍ່ 3, 4 ຕໍ່ 4. ອາຈານສາມາດອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາໃນການສົ່ງບານໄປໜ້າ ຫຼື ສາມາດຍິງໄດ້ພາຍຫຼັງເຮັດຕາມກະຕິກາທີ່ກຳນົດໄວ້ໜຶ່ງຢ່າງແລ້ວດັ່ງນີ້:

- ລາກເລື້ອຍບານໃຫ້ຄົບ 3 ຄັ້ງ.
- ໜຸນ 180° ອົງສາ ກັບລູກບານ.
- ແລ່ນໄປກັບບານດ້ວຍຫຼັງໄມ້ຢ່າງໜ້ອຍ 3 ແມັດ.

ອາຈານສາມາດເລືອກການຫຼອກລ້ອມໃດກໍ່ໄດ້ທີ່ຈະໃຫ້ນັກກິລາເຮັດກ່ອນທີ່ຈະສົ່ງບານ ຫຼື ຍິງບານ ຈະເຮັດໃຫ້ນັກກິລາສາມາດໄດ້ຕອບກັບສິ່ງທີ່ຄູ່ຕໍ່ສູ້ກຳລັງເຮັດ.

❖ ອາຈານສັງເກດ:

- ກົດກະຕິກາໄດ້ຮັບການປະຕິບັດ.
- ປຸ່ນນັກກະຕິກາທີ່ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນວ່າມັນບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໃນການພັດທະນາເກມການຟື້ນລີຍ.

ບົດທີ 7 ການຕັ້ງຮັບເປັນບຸກຄົນ

ຫົວບົດ: ໜ້າທີ່ຂອງນັກກິລາ

ອະທິບາຍສັບ: ໃນກິລາຟຸດບໍ່ ນັກກິລາທີ່ຢູ່ໃນສະໜາມ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນກອງໜ້າ ຫຼື ກອງຫຼັງ ກໍ່ລ້ວນແລ້ວມີ 4 ໜ້າທີ່ໃນການປະຕິບັດໃນເວລາທີ່ລົງຫຼິ້ນ. ໃນ 4 ໜ້າທີ່ ທີ່ກ່າວມານັ້ນກໍ່ແມ່ນຂຶ້ນກັບວ່ານັກກິລາຜູ້ນັ້ນບ່ອນຢູ່ໃນສະໜາມ ແລະ ຕຳແໜ່ງຂອງລາວທີ່ຢືນຢູ່ນັ້ນແມ່ນຢູ່ໃນສະຖານະການໃດ.

ນັກກິລາຈະມີຢູ່ 4 ໜ້າທີ່ໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ເວລາຢູ່ໃນສະໜາມ ມີດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- 1) ຕຳນິດໃນຂະນະທີ່ຢູ່ຕໍ່ສູ້ມີບານໃນການຄອບຄອງ.
- 2) ຕຳນິດໃນຂະນະທີ່ຢູ່ຕໍ່ສູ້ບໍ່ມີບານໃນການຄອບຄອງ.
- 3) ໂຈມຕີໃນຂະນະທີ່ມີບານໃນການຄອບຄອງ.
- 4) ໂຈມຕີໃນຂະນະທີ່ບໍ່ມີບານໃນການຄອບຄອງ.

ເມື່ອນັກກິລາທີ່ກຳລັງຕຳນິດຢູ່ຕໍ່ສູ້ທີ່ມີບານນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ: ຢູ່ໃນສະຖານະການ 1

ຕໍ່ 1.

ຈຸດປະສົງ: ເພື່ອສອນໃຫ້ນັກກິລາສາມາດທີ່ຈະຕຳນິດກັບຢູ່ຕໍ່ສູ້ທີ່ມີບານດ້ວຍການນຳໃຊ້ໄມ້, ຮ່າງກາຍ ແລະ ການເຄື່ອນທີ່.

ບັດໃຈສຳຄັນ: ຕຳແໜ່ງໃນສະໜາມ ແລະ ການເຄື່ອນທີ່ທີ່ສຳພັນກັບຢູ່ຕໍ່ສູ້.

ທັກສະ:

7.1 ຕຳນິດໃນຂະນະທີ່ຢູ່ຕໍ່ສູ້ມີບານໃນການຄອບຄອງ

ເພື່ອສາມາດຕໍ່ກອນກັບຢູ່ຕໍ່ສູ້ໃນຂະນະທີ່ຢູ່ຕໍ່ສູ້ນັ້ນມີລູກບານຢູ່ໃນການຄອບຄອງ, ນັກກິລາກອງຫຼັງແມ່ນຕ້ອງໄດ້ຢູ່ໃນບໍລິເວນປະຕູຂອງຂອງເບື້ອງຕົນເອງຢູ່ຕະຫຼອດ. ການເຄື່ອນທີ່, ຄ ວ າ ມ ໄ ວ ແ ລ ະ ທັກສະຂອງຢູ່ຕໍ່ສູ້ຈະເປັນຕົວກຳນົດວ່ານັກກິລາຄົນນັ້ນຈະເຂົ້າໄປໄດ້ໃກ້ໄດ້ຫຼາຍເທົ່າໃດຫາຢູ່ຕໍ່ສູ້ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ ຫ ລຸ ດ ກ າ ນ ປ ະ ກົ ບ ຕົ ວ . ເ ຊິ ງ ຈຸ ດ ປ ະ ສົ ງ ຫ ບໍ່ແມ່ນການຍາດເອົາບານມາແຕ່ແມ່ນການຂັດຂວາງໃຫ້ຢູ່ຕໍ່ສູ້ຈາກການຜ່ານບານໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ບ້ອງກັນປະຕູຈາກການຍິງຂອງຢູ່ຕໍ່ສູ້.

7.2 ຕຳນິດໃນຂະນະທີ່ຢູ່ຕໍ່ສູ້ບໍ່ມີບານໃນການຄອບຄອງ

ແມ່ນຄວາມສຳຄັນອັນໜຶ່ງໃນການບ້ອງກັນຢູ່ຕໍ່ສູ້ຄົນອື່ນໆທີ່ຢູ່ໃນສະໜາມທີ່ບໍ່ມີບານໃນການຄອບຄອງ, ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຂົາພະຍາຍາມເຄື່ອນທີ່ເຂົາມາໃນຜືນທີ່ໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຂົາສາມາດຢູ່ ແລະ ຮັບເອົາລູກບານຈາກການສົ່ງມາໄດ້ ຫຼື ເປີດຜືນທີ່ໃຫ້ໆໝູ່ຜູ້ທີ່ມີບານ.

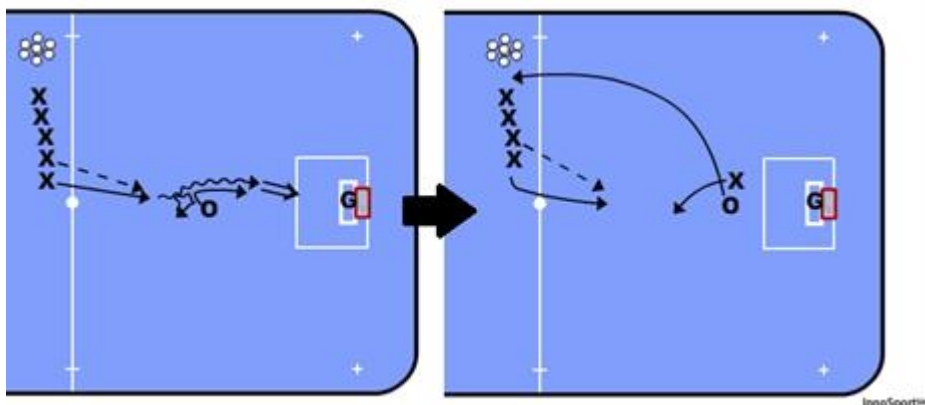
ການຕ້ານແມ່ນການວາງຕົວຂອງຕົວເອງໃນລະຫວ່າງປະຕູຂອງທີມຕົວເອງ ແລະ ຄູ່ຕໍ່ສູ້, ດັ່ງນັ້ນມັນບໍ່ສາມາດເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະປ່ອຍໃຫ້ຄູ່ຕໍ່ສູ້ຜ່ານໄປໄດ້. ສະນັ້ນໃຫ້ຈື່ໄວ້ໃນຄວາມຄິດວ່າ ຖ້າ ຫ າ ກ ມີ ນັ ກ ກິ ລ າ ທີ່ ບໍ່ ຢູ່ ໃ ນ ເ ຂ ດ ອັ ນ ຕ ະ ລ າ ຍ ຕົວ ຢ່າ ງ ວ່າ : ເຂົາຍືນໃນເຂດເດດຂອງພວກເຂົາເອງຫ່າງຈາກໝູ່ໃນທີມຕົວເອງ 20 ແມັດ, ແມ່ນ ບໍ່ມີຄວາມສໍາຄັນທີ່ຈະໄປຢູ່ໃກ້ຜູ້ນັ້ນແຕ່ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຢູ່ໃນການຄວບຄຸມຂອງເຮົາເລັກໜ້ອຍ.

ການຝຶກແອບ:

7.1 ຫຼັກ 1 ຕໍ່ 1 ຢູ່ຕໍ່ໜ້າປະຕູ

ເປັນການຝຶກແອບໜຶ່ງທີ່ງ່າຍອີກແບບໜຶ່ງທີ່ນັກກິລາມີການປ່ຽນໜ້າທີ່ກັນ, ຄືດັ່ງໃນການແຂ່ງຂັນໃດກໍ່ຕາມກໍ່ຈະມີການປ່ຽນຈາກຮັບໄປເປັນບຸກ. ແບ່ງນັກກິລາອອກເປັນ 4 ກຸ່ມ ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ບໍລິເວນເສັ້ນກາງຂອງເຄິ່ງເດີນ. ໃນແຕ່ກຸ່ມຜູ້ທີ່ຢູ່ທໍາອິດຈະເປັນຜູ້ຕ້ານ, ສ່ວນຜູ້ທີສອງຈະເປັນກອງໜ້າ. ໄລຍະຫ່າງໃນການເຄື່ອນທີ່ຫ່າງຈາກປະຕູ 5 ແມັດ. ນັກກິລາທີ່ເປັນກອງໜ້າເຄື່ອນທີ່ເຂົ້າຮັບເອົາບານຈາກການສົ່ງໃນແຖວຂອງຕົວເອງ (ສົ່ງບານໃຫ້ລຽບພື້ນ) ຫຼັງຈາກນັ້ນພະຍາຍາມຫຼອກລໍ້, ລາກເລື້ອຍເພື່ອໃຫ້ຜ່ານຄູ່ຕໍ່ສູ້ແລ້ວຍິງປະຕູ. ຜູ້ຕ້ານພະຍາຍາມຂັດຂວາງຄູ່ຕໍ່ສູ້.

ຫຼັງຈາກສໍາເລັດການແລ້ວ ໃຫ້ຜູ້ຕ້ານເຄື່ອນມາຕໍ່ແຖວ ແລ້ວກອງໜ້າມາເປັນຜູ້ຕ້ານແທນ ແລະ ຜູ້ ຕໍ່ ໄ ບ ໃ ນ ແ ຖ ວ ມ າ ເ ປັນ ກ ອ ງ ໜ້ າ ແລ້ວສົ່ງລູກບານໃຫ້ລາວຮັບເອົາທັນທີເມື່ອລາວໄປຢູ່ທາງໜ້າຂອງຜູ້ຕ້ານແລ້ວ.

❖ ອາຈານສັງເກດ:

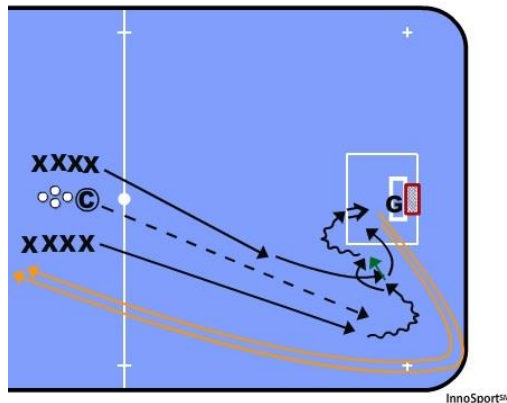
- ການປ່ຽນໜ້າທີ່ຂອງນັກກິລາແມ່ນເຮັດໄດ້ຖືກຕ້ອງ.
- ຜູ້ຕ້ານບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດກະຕິກາເຊັ່ນ: ການຕີ, ການຍົກໄມ້, ການຂັດຂວາງໄມ້ຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້.

7.2 ຫຼັກປ່ຽນໜ້າທີ 1 ຕໍ່ 1

ເພື່ອຝຶກປະຕິບັດຕົວຈິງໃນການປ່ຽນສະຖານະການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນການຫຼິ້ນ. ນັກກິລາແບ່ງອອກເປັນ 4 ກຸ່ມ. ນັກກິລາຢູ່ໃນສອງແຖວໃນເສັ້ນກາງສະໜາມ. ນັກກິລາຜູ້ທີ 3 ສົ່ງບານຊີ້ໄປທາງໜ້າຜ່ານນັກກິລາສອງຄົນທີ່ຈະແລ່ນ ພາຍຫຼັງຈາກລູກບານຖືກສົ່ງອອກໄປແລ້ວ

ຫຼັກຄົນທີ່ເອົາລູກບານໄດ້ກ່ອນແມ່ນແບນກອງໜ້າ ແລະ ອີກຜູ້ຫຼິ້ນໜຶ່ງແບນຜູ້ຕ້ານ.
ກອງໜ້າພະຍາຍາມຍິງບານໃຫ້ເຂົ້າປະຕູ ແລະ ຜູ້ຕ້ານກໍ່ພະຍາຍາມປ້ອງກັນລາວ.

ໃນການເຝິກແອບຮູບແບບນີ້ແມ່ນ
ສາມາດອະນຸຍາດໃຫ້ນັກກິລາໃຊ້ບ່າຕໍ່ບ່າຕໍ່ກັນໄດ້ໃນຂະນະທີ່ແລ່ນໄປ ຫາລູກບານ.
ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດແມ່ນການທີ່ເຮົາສາມາດຄວບຄຸມບໍ່ໃຫ້ການເຂົ້າມາປະທະນັ້ນເຮັດໃຫ້ເຮົາເສຍບຽບໃນການຫຼິ້ນບານ.

❖ ອາຈານສ້າງເກດ:

- ການປ່ຽນໜ້າທີ່ຂອງນັກກິລາແມ່ນເຮັດໄດ້ຖືກຕ້ອງ.
- ຜູ້ຕ້ານບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດກະຕິກາເຊັ່ນ: ການຕີ, ການຍົກໄມ້, ການຂັດຂວາງໄມ້ຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້.

7.3 ເກມ 3 ຕໍ່ 3

ອີກອັນໜຶ່ງທີ່ດີຫຼາຍນອກຈາກໃນການເຝິກແອບ 1 ຕໍ່ 1 ໃນການຕັ້ງຮັບ
ຄືການຫຼິ້ນໃນຜືນທີ່ນ້ອຍ 3 ຕໍ່ 3 ເຊິ່ງທີມຂອງການຕັ້ງຮັບຫຼິ້ນເກມຕ້ານແບບບໍ່ໃຊ້ໄມ້,
ແຕ່ໃຫ້ເຂົ້າປະກົບຈັບຄູ່ຕໍ່ສູ້ຂອງຕົວເອງ ແລະ ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ຕົວເອງຢູ່ໃນຕ່າງແໜ່ງທີ່
ຜືນ ທີ່ ທີ່ ຖື ກ ຕ້ ອ ໆ ພ ະ ຍ າ ຍ າ ມ ບໍ່ ໃ ຫ້ ຄູ່ ຕໍ່ ສູ້ ຍິ ໆ ປ ະ ຕ ູ ເ ຂຶ້ າ ໂ ກ ນ .
ນີ້ແມ່ນການເຝິກແອບລົງປະຕິບັດຕົວຈິງຂອງກິນລະຍຸດເກມຮັບຂອງທີມທີ່ດີຫຼາຍ. ຄູ-
ອາຈານແຍກແຍະອອກໄດ້ເຖິງລະດັບຄວາມແຕກຕ່າງໆຂອງນັກກິລາທີ່ຫຼິ້ນ 1 ຕໍ່ 1
ທີ່ ຕໍ່ ກ ອ ນ ກ ບ ຄູ່ ຕໍ່ ສູ້ .
ແຕ່ນີ້ນັກກິລາຕ້ອງໄດ້ຕິດຕາມຄູ່ຕໍ່ສູ້ຂອງຕົນເອງຖ້າຫາກພວກເຂົາມີການເຄື່ອນທີ່ໄປຕາມສະໜາ
ມ. ຫຼິ້ນ 30-45 ວິນາທີ ແລ້ວປ່ຽນນັກກິລາເພື່ອເຮັດໃຫ້ການເຝິກແອບມີຄວາມໜ້າສົນໃຈ.

ໃນການເຝິກແອບຮູບແບບທີ 2: ເຮົາສາມາດປ່ຽນເກມການຫຼິ້ນໄດ້,
ເຊິ່ງທີມທີ່ບໍ່ມີລູກບານຫຼິ້ນດ້ວຍການໃຊ້ໄມ້ທີ່ປິ່ນໄປຜິດເບື້ອງ (ເອົາດ້າມຂອງໄມ້ຟລໍບໍ່ປິ່ນລົງລຸ່ມ ແລະ
ປິ່ນ ເອົາ ທ າ ໆ ໃ ບ ຂ ອ ໆ ໄ ມ້ ຂຶ້ ນ ມ າ ເ ທິ ໆ ແ ທ ນ) ໃ ນ ຂ ະ ທິ ພ ອ ກ ເ ຂຶ້ າ ຕ້ າ ນ .
ເມື່ອເຂົາສາມາດເກັບບານມາຫຼິ້ນຄືນໄດ້ແມ່ນອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດປິ່ນໄມ້ລົງມາຫຼິ້ນໃນເບື້ອງ
ໆ ປ ຶ ກ ກ ະ ຕິ ແ ລ ະ ອີ ກ ທິ ມ ຫຼັ ງ ຕ້ ອ ໆ ປິ ນ ໄ ມ້ ໄ ບ ຜິ ດ ເ ບື້ ອ ໆ ແ ທ ນ .
ຈາກການປ່ຽນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເຮັດໃຫ້ນັກກິລາເຫັນພາບໄດ້ຊັດເຈນຂຶ້ນໃນການປ່ຽນໜ້າທີ່ຂອງຕົວເອງ
ໃນສະໜາມຈາກບຸກກັບມາແບນຮັບ ຫຼື ໃນທາງກັບກັນ.

❖ ອາຈານສັງເກດ:

- ນັກກິລາຜູ້ທີ່ຫຼິ້ນເກມຕ້ານບໍ່ໄດ້ໃຊ້ໄມ້ ຫຼື ຫຼິ້ນດ້ວຍໄມ້ແຕ່ຕ້ອງໃຊ້ໄມ້ຜິດເບື້ອງ.
- ປ່ຽນຕົວຫຼັງຈາກຫຼິ້ນຄົບ 30-45 ວິນາທີ ດ້ວຍການເປົ່າໝາກຫວີດ.

ບົດທີ8 ການຕັ້ງຮັບແບບທີມ

ຫົວບົດ: ການຕັ້ງຮັບແບບທີມ

ຄໍ າ ອ ະ ທີ ບ າ ຍ ສັ ບ :
ແມ່ນການຕ້ານໃນເວລາທີ່ນັກກິລາທັງໝົດໃນທີມຮ່ວມກັນໃນການຕັ້ງຮັບ ບ ເ ພື່ ອ ຕໍ່ ກ ອ ນ ກັ ບ ຄູ່ ຕໍ່ ສູ້ ຄືການທີ່ນັກກິລາຈະເຂົ້າໄປໃກ້ບານຫຼາຍທີ່ສຸດເພື່ອກົດດັນນັກກິລາຜູ້ທີ່ມີລູກບານ. ໄລຍະຂອງການຍືນລະຫວ່າງນັກກິລາຜູ້ທີ່ຕ້ານແມ່ນບໍ່ຄວນຢູ່ຫ່າງກັນເກີນໄປ ແລະ ການເຄື່ອນທີ່ຂອງລະບົບທີມໄປພ້ອມໆກັນ.

ຈຸດປະສົງ: ເພື່ອສອນໃຫ້ນັກກິລາສາມາດຕ້ານແບບເປັນທີມເພື່ອຕັ້ງຮັບກັບຄູ່ຕໍ່ສູ້, ຕິດຕາມການເຄື່ອນທີ່ຂອງ ນັກກິລາຜູ້ທີ່ເຮົາຕິດຕາມ ແລະ ຮັກສາລະບົບເກມການຫຼິ້ນ.

ບັດໃຈສໍາຄັນ: ການຍືນໃນສະໜາມ ແລະ ການເຄື່ອນທີ່ແມ່ນໃຫ້ສໍາພັນກັນກັບຄູ່ຕໍ່ສູ້.

ທັກສະ:

8.1 ການປ່ຽນມາເປັນຮັບ

ໃນກິລາຟລ໌ຈໍານວນຮູບແບບຂອງລະບົບທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນທີມເພື່ອຕ້ານ. ບັດໃຈອັນໜຶ່ງທີ່ສໍາຄັນແມ່ນຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າເວລາໃດທີ່ທີມຕ້ອງເຄື່ອນເຂົ້າມາບ້ອງກັນ.

ເມື່ອຄູ່ຕໍ່ສູ້ຫຼິ້ນບານຜ່ານຂຶ້ນມາສູງແລ້ວຜ່ານແນວປ້ອງກັນຂອງທີມເຮົາ, ພ ວ ກ ເ ຣ າ ຕ້ ອ ງ ປ ັ ງ ນ ມ າ ເ ປັ ນ ຮັ ບ , ຕັ້ງແຕ່ຕອນນັ້ນເຊິ່ງນັກກິລາຕ້ອງມີຄວາມສາມາດໃນການແນມເຫັນລູກບານ ແລະ ຄູ່ຕໍ່ສູ້.

8.2 ຕັ້ງຮັບທີ່ຮັບໃນລະບົບທີ່ຮັດກຸມ

ລະບົບການການຫຼິ້ນແບບປະຖົມປະຖານແມ່ນ ການຫຼິ້ນໂດຍໃຊ້ກອງຫຼັງ 2 ຄົນ. ກອງກາງ 1 ຄົນ ທີ່ຫຼິ້ນສູງເລັກໜ້ອຍໃນສະໜາມ ແລະ ອີກ 2 ຄົນ ຂອງປຶກສອງເບື້ອງ. ເຊິ່ງເອີ້ນລະບົບນີ້ວ່າ ໝາກກະລໍ່ອກ 5 (Dice 5) ແລະ ຮູບແບບລະບົບໃນການຮັບທີ່ແນະນຳໃຊ້ກັນຫຼາຍແມ່ນ 2-2-1 ຫຼື 1-2-2 (ເບິ່ງມາຈາກປະຕູຂອງເບື້ອງຕົວເອງ) ເຊິ່ງລະບົບນີ້ຄື: ທີມພະຍາຍາມຄວບຄຸມ ແລະ ເປີດທາງໃຫ້ ຄູ່ຕໍ່ສູ້ຫຼິ້ນໃນບ່ອນທີ່ເຮົາສາມາດໃຫ້ເຂົາເປີດເກມຫຼິ້ນໄດ້ ແລະ ບ່ອນໃນສົງບານໃຫ້ກັນ. ກົດ ລະບຽບແມ່ນ ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ທີມຄູ່ຕໍ່ສູ້ນັ້ນສົງບານຜ່ານລະບົບແນວຮັບຂອງທີມເຮົາໄປໄດ້, ນັກກິລາຮັກສາລະບົບໃນການຫຼິ້ນ ແລະ ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບ.

8.3 ລະບົບ 2-1-1

ໃນລະບົບນັ້ນນັກກິລາທີ່ເກັ່ງຈະສ້າງຄວາມກົດດັນ ແລະ ໃຫ້ຄູ່ຕໍ່ສູ້ນັ້ນຜ່ານໄປໃນຕຳແໜ່ງທີ່ຄາດໄວ້.

ນັກກິລາກອງໜ້າທັງສອງຄົນພະຍາຍາມປ້ອງກັນການຍິງເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄູ່ຕໍ່ສູ້ຍາດບານໄປໄດ້ ແລະ ໃຫ້ຄູ່ຕໍ່ສູ້ໄປຫຼິ້ນຢູ່ບໍລິເວນລູກຕີມຸມ.

ກອງຫຼັງທັງສອງຄົນຫຼິ້ນເກມຮັບຕ້ານກັບຄູ່ຕໍ່ສູ້, ພະຍາຍາມຂັດຂວາງລູກຍິງ ແລະ ປ້ອງກັນການເປີດບານຂ້າມເຂົ້າມາໃນເຂດອັນຕະລາຍ.

ລະບົບນີ້ແມ່ນການເຄື່ອນທີ່ທັງໝົດຂອງນັກກິລາໃນທີມໃນການກົດດັນນັກກິລາຜູ້ທີ່ມີບານ ໃນການຄວບຄອງ.

ລະບົບ 2-1-1 ແມ່ນເປັນລະບົບເກມບຸກ ແລະ ກອງໜ້າພະຍາຍາມຍາດຕັດເອົາລູກບານ ຫຼື ສ້າງສະຖານນະການ 2 ຕໍ່ 1 ເພື່ອເຂົ້າຕັດເອົາລູກບານໃນພື້ນທີ່ຕ່ຳຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້.

ການຝຶກແອບ:

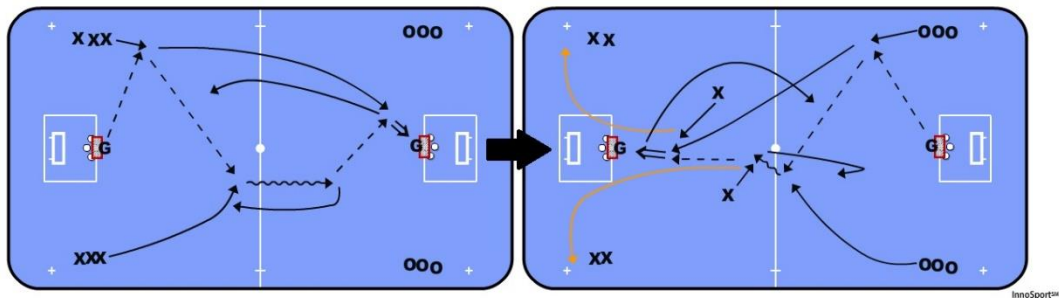
8.1 ຫຼິ້ນ 2 ຕໍ່ 2 ຂ້າມພາກສະໜາມ

ເປັນການຝຶກແອບທີ່ງ່າຍອີກແບບໜຶ່ງຄື ນັກກິລາມີການປ່ຽນໜ້າທີ່ກັນ, ແບ່ງອອກເປັນ 2 ທີມຊໍາກັນເອົາປະຕູມາວາງໃນໄລຍະຫ່າງຈາກກັນປະມານ 25-30 ແມັດ. ນັກກິລາຢູ່ຫຍັບຫ່າງ ຈາກຂອບສະໜາມທັງສອງຂ້າງຂອງປະຕູແຕ່ລະເບື້ອງ. ທີມສີດຳເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍໃຊ້ນັກກິລາ 2 ຄົນເຂົ້າໂຈມຕີໂດຍບໍ່ມີຄູ່ຕໍ່ສູ້ແລ້ວພະຍາຍາມຍິງປະຕູໃຫ້ໄດ້ ເມື່ອລູກບານຫາກຖືກຍິງສຳເລັດແລ້ວ, ນັກກິລາຈາກທີມສີຂາວເອົາບານຈາກການສົງບານໃຫ້ຈາກຜູ້ຮັກສາປະຕູ ແລ້ວເຂົ້າໂຈມຕີໃສ່ທີມສີດຳທັງສອງຄົນທີ່ກາຍມາເປັນກອງຕ້ານແລ້ວຫຼັງຈາກທີ່ທີມສີຂາວຍິງລູກບາ

ນຳເລັດແລ້ວແມ່ນຕ້ອງກັບມາເປັນກອງຫຼັງໃຫ້ທີມສີດຳທັງສອງຄົນໂຈມຕີໂດຍການສົ່ງບານໃຫ້ຈາກຜູ້ຮັກສາປະຕູ.

ນັກກິລາຫຼິ້ນໃນເວລາ 5+5 ນາທີ ແລ້ວທີມໃດທີ່ຍິ່ງປະຕູໄດ້ຫຼາຍກວ່າເປັນຜູ້ຊະນະ.

ອີກ ໜຶ່ງ ທາງ ເພື່ອ ເຮັດ ໃຫ້ ການ ຫຼິ້ນ ມີ ຄວາມ ໜ້າ ສົນ ໃຈ ຄື ໃຫ້ນັກກິລາທີ່ເປັນຜູ້ໂຈມຕີໃຫ້ໄປສຳຜັດພາກສ່ວນຂອງປະຕູກ່ອນທີ່ຈະສາມາດໄປເປັນກອງຫຼັງເພື່ອຕ້ານໄດ້ ເພື່ອກອງໜ້າສາມາດເລີ່ມໃນການເຂົ້າໂຈມຕີໄດ້.

❖ ອາຈານສັງເກດ:

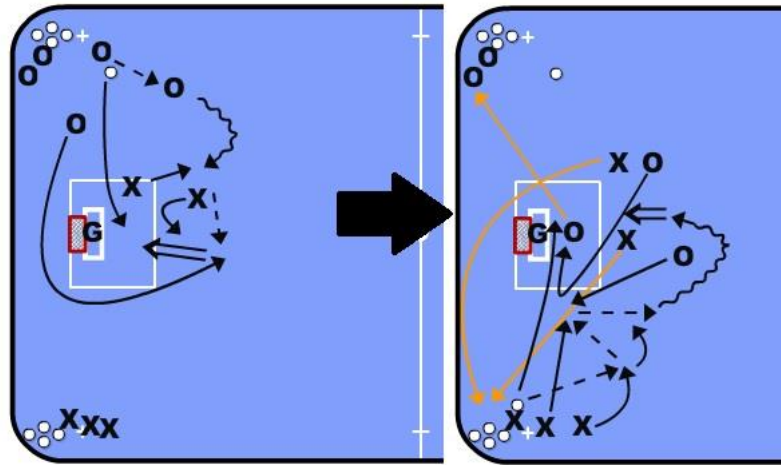
- ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ນັກກິລາເລີ່ມຫຼິ້ນໄວຈົນໄປ ແລະ ອີກທີມໜຶ່ງຕ້ອງສຳຜັດພາກສ່ວນຂອງປະຕູກ່ອນ.
- ແນະນຳໃຫ້ນັກກິລາທີ່ຫຼິ້ນເກມຮັບໃນການຕ້ານກັບຄູ່ຕໍ່ສູ້ຂອງເຂົາ
- ໃນສະຖານນະການ 2 ຕໍ່ 1 ຕ້ອງໃຫ້ພະຍາຍາມກົດຂວາງໃນການສົ່ງບານທຸກໆເທື່ອ.

8.2 ເກມທ້າຍສະໜາມ 3 ຕໍ່ 2 ຈາກຈຸດຕີມຸມ

ເພື່ອເຝິກໃນການປັບປຸງນະບົບ ແລະ ໜ້າທີ່ໃນການຫຼິ້ນເວລາທີ່ຢູ່ໃນສະໜາມ, ການປຸງ 3 ຕໍ່ 2 ແມ່ນເປັນການເຝິກທີ່ດີຫຼາຍ. ແບ່ງນັກກິລາອອກເປັນ 4 ກຸ່ມຈຳນວນເທົ່າກັນ (ເຮົາຕ້ອງການນັກກິລາຢ່າງໜ້ອຍ 10 ຄົນໃນແຕ່ລະເບື້ອງຂອງສະໜາມ) ແລະ ຢູ່ສອງທີມແຕກຕ່າງກັນ.

ນັກກິລາທີມສີດຳເລີ່ມຕົ້ນໂຈມຕີຈາກຈຸດມຸມຂອງຕົນເອງໄປຫາປະຕູທີ່ຖືກຕ້ອງກັນດ້ວຍນັກກິລາ 2 ຄົນຂອງທີມສີຂາວ, ເຊິ່ງມີການຈຳກັດໃຫ້ພວກເຂົາໃຊ້ພຽງແຕ່ 6 ແມັດ ຈາກປາກປະຕູຫາບໍລິເວນກາງຂອງສະໜາມ ແລະ ອີກປະມານ 2-3 ແມັດ ຂອງທາງຂ້າງທັງເບື້ອງໜຶ່ງ.

ຈຸດປະສົງເພື່ອເຮັດໃຫ້ນັກກິລາຄົນໜຶ່ງຊອກຫາຜື້ນທີ່ທີ່ໄດ້ບຽບໃນການຍິ່ງໂດຍບໍ່ອອກຈາກບໍລິເວນເຂດທີ່ ກຳນົດໄວ້ ໃນ ສະໜາມ. ພາຍຫຼັງການໂຈມຕີສຳເລັດແລ້ວນັກກິລາທີມສີດຳຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຢູ່ໃກ້ເບື້ອງຈຸດຕີມຸມທີ່ສຸດແມ່ນໃຫ້ອອກຫຼື ກ້າວອອກຈາກເດີນ, ນັກກິລາທັງສອງຄົນທີມສີຂາວກໍ່ແມ່ນໃຫ້ກ້າວອອກຈາກເດີນເຊັ່ນດຽວກັນ. ແລະ ໃຫ້ ນັກກິລາ ໃ ໝ່ ຂ ອ ງ ທີ ມ ສີ ຂ າ ວ 3 ຄົນເຂົ້າມາໂຈມຕີແລ້ວພະຍາຍາມຍິ່ງລູກບານໃຫ້ເຂົ້າປະຕູຈາກຈຸດຕີມຸມຂອງພວກເຂົາ. ການເຝິກແອບດຳເນີນໄປຕາມເວລາຂອງນາທີຈົນກວ່າລູກບານທັງສອງຂ້າງຂອງຈຸດມຸມຈະໝົດ.

❖ ອາຈານສັງເກດ:

- ນັກກິລາຈີໃນການປ່ຽນໜ້າທີ່ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັນ ແລະ ນັກກິລາທີ່ກ້າວອອກແມ່ນຖືກຄົນ.
- ທີ່ສຳຄັນແມ່ນນັກກິລາຜູ້ທີ່ເປັນກອງຫຼັງໃຫ້ຜູ້ທີ່ແກ່ນນັກກິລາກອງໜ້າຜູ້ໃໝ່ທີ່ເຂົ້າມາໃຈມຕິດ້ວຍການເຄື່ອນທີ່ອອກຈາກຈຸດກາງ.

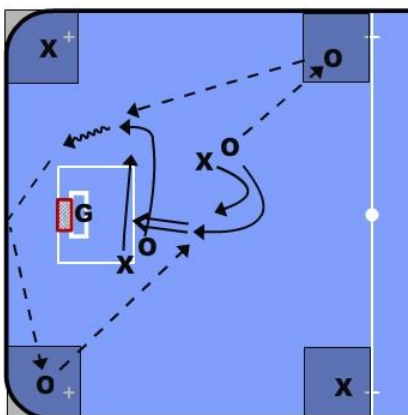
8.3 ຫຼັກ 2 ຕໍ່ 2 ດ້ວຍການໃຊ້ຕົວຊ່ວຍຈາກຈຸດຕີມຸມ

ອີກໜຶ່ງທາງໃນການເຝິກຊ້ອມເກມຮັບເປັນທີມແມ່ນການຫຼິ້ນ 2 ຕໍ່ 2 ຢູ່ເຄິ່ງເດີນ ແລະ ມີ ນັກກິລາ 2 ຄົນ ຢູ່ຈຸດຕີມຸມຂອງແນວທະແຍງຂອງທັງສອງທີມ. ເຮົາສາມາດດຳເນີນການເຝິກແອບທັງສອງພາກຂອງສະໜາມພ້ອມກັນໄດ້, ໂດຍການຫຍັບເອົານັກກິລາຕົວຊ່ວຍຈາກຈຸດເສັ້ນກາງສະໜາມອອກມາ 3 ແມັດ.

ຈຸດປະສົງໃນການເຝິກແອບແມ່ນ ເພື່ອໃຫ້ນັກກິລາຜູ້ທີ່ຫຼິ້ນເກມຮັບມີການຕອບສະໜອງໃນການປ່ຽນການໂຈມຕີໂດຍການໃຊ້ນັກກິລາ ຕົວຊ່ວຍຈາກຈຸດຕີມຸມ. ນັກກິລາສາມາດປ່ຽນກັນໃນຈຸດຕີມຸມຂອງທີມຕົນເອງໄດ້ແລ້ວນັກກິລາຄົນໃໝ່ເຂົ້າມາໃນເກມແທນ. ການປ່ຽນໃນຕອນທຳອິດສາມາດປ່ຽນໄດ້ຢ່າງອິດສະຫຼະ ແຕ່ຕໍ່ໄປແມ່ນສາມາດປ່ຽນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອສິ່ງບານໃຫ້ນັກກິລາຕົວຊ່ວຍໃຫ້ໄດ້ກ່ອນເທົ່ານັ້ນ, ນັກກິລາຜູ້ທີ່ເຂົ້າມາໃນເກມການຫຼິ້ນດ້ວຍລູກບານ ແລະ ຜູ້ທີ່ສິ່ງບານແມ່ນອອກໄປ.

ຖ້າຫາກຜູ້ທີ່ນັກກິລາຮັບສາມາດຍາດຫຼື ຕັດບານເອົາໄປໄດ້ພວກເຂົາຕ້ອງສິ່ງບານໃຫ້ຕົວຊ່ວຍຈາກຈຸດຕີມຸມ (ຕໍ່ໄປສາມາດສິ່ງບານໃຫ້ໄດ້ທັງສອງເບື້ອງໄດ້), ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃນການໂຈມຕີ. ການປ່ຽນໜ້າທີ່ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບທີມໃດໄດ້ຄອບຄອງບານ.

ວິທີນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ນັກກິລາຮູ້ຈັກວ່າພວກເຂົາສາມາດສິ່ງບານໄປທາງໃດໄດ້ແນ່ ແລະ ພວກເຂົາຈະຫຼິ້ນເກມຮັບ ຫຼັງຈາກທີ່ເສຍບານເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຄູ່ຕໍ່ສູ້ສາມາດສິ່ງບານໄປໃຫ້ນັກກິລາຜູ້ຊ່ວຍໄດ້.

❖ **ອາຈານສັງເກດ:**

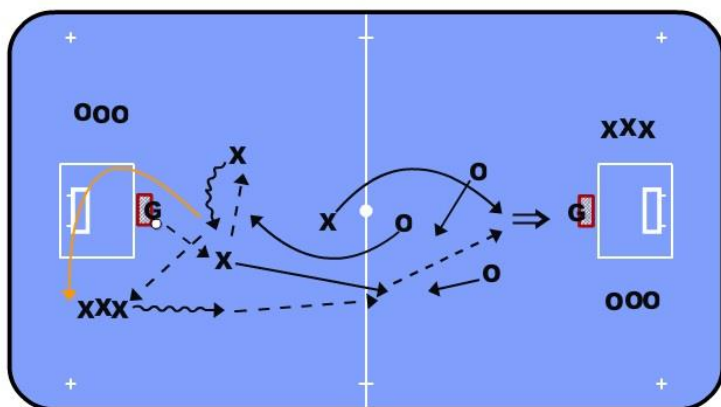
- ນັກກິລາສົ່ງໃຫ້ນັກກິລາຜູ້ຊ່ວຍຈາກຈຸດຕີມຸມກ່ອນຈະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃນການໂຈມຕີ.
- ແນະນຳໃຫ້ທີມຮູ້ວ່າບ່ອນເລີ່ມຕົ້ນໃນການຫຼິ້ນຢູ່ໃສ.

8.4 ຫຼັກ 3 ຕໍ່ 3 ແບບມີການປ່ຽນຕົວນັກກິລາ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ນັກກິລາສາມາດໃຊ້ 4 ໜ້າທີ່ໃນເກມການຫຼິ້ນໄດ້, ການເຜິກແອບອັນໜຶ່ງທີ່ດີແມ່ນການຫຼິ້ນເກມແບບ 3 ຕໍ່ 3 ທີ່ເຮົາມີນັກກິລາໂຕສຳຮອງຢູ່ໃນຈຸດມຸມແນວທະແຍງຢູ່ທາງຫຼັງປະຕູ.

ເປັນເກມການຫຼິ້ນທຳມະດາ 3 ຕໍ່ 3 ດ້ວຍຂໍ້ຄົງເວັ້ນຂອງຕົວສຳຮອງ, ນັກກິລາທີ່ເປັນຕົວສຳຮອງທຸກຄົນທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການສົ່ງບານໃຫ້ຕົວສຳຮອງຂອງທີມຕົວເອງກ່ອນ, ນັກກິລາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບບານຈາກການສົ່ງໃຫ້ແມ່ນເຂົ້າມາໃນເດີ່ນ ແລະ ຜູ້ທີ່ສົ່ງແມ່ນຕ້ອງອອກໄປແທນ. ວິທີນີ້ແມ່ນສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມໄວຂຶ້ນຫຼາຍ ແລະ ການປ່ຽນການຄອບຄອງລູກບານຢູ່ໃນສະໜາມ.

ນັກກິລາຈຳເປັນຕ້ອງຕອບສະໜອງ ແລະ ຕິດຕາມວ່າແມ່ນຫຍັງເກີດຂຶ້ນໃນສະໜາມ ແລະ ນີ້ບໍ່ສາມາດຫຼິ້ນບານໄດ້ທາງຫຼັງຂອງປະຕູໄດ້.

❖ **ອາຈານສັງເກດ:**

- ນັກກິລາສົ່ງບານໃຫ້ຜູ້ຊ່ວຍໃນຈຸດມຸມຫາຕົວສຳຮອງ

- ນັກກິລາຕ້ານກັບຄູ່ຕໍ່ສູ້ຂອງຕົນເອງ ແລະ ສັງເກດການປ່ຽນແປງສະຖານະການ ຖ້າຫາກມີນັກກິລາຜູ້ໜຶ່ງສົງບາບຍາວໄປຫາຕົວສຳຮອງໃນຈຸດມຸມຂອງເຂດການໂຈມຕີ.

ບົດທີ 9 ການຕັ້ງຮັບເປັນທີມ-ການກົດດັນ

ຫົວບົດ: ການກົດດັນ

ຄໍ າ ອ ະ ທິ ບ າ ມ ສັ ບ :
ທີມທີ່ບໍ່ມີລູກບານໃນການຄອບຄອງພະຍາຍາມເອົາຊະນະໂດຍການຍາດ ອີ າ ລູ ກ ບ າ ນ ມ າ ຄ ອ ງ ຫຼື ຢ່າງໜ້ອຍກໍ່ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ຄູ່ຕໍ່ສູ້ຫຼິ້ນໄປໃນທິດທາງອື່ນທີ່ອັນຕະລາຍໜ້ອຍລົງໃນ ຫໍ່ທີມຂອງຕົວເອງ.

ຈຸດປະສົງ: ເພື່ອສອນໃຫ້ນັກກິລາສາມາດກົດດັນຄູ່ຕໍ່ສູ້, ປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຄູ່ຕໍ່ສູ້ເປີດເກມເຂົ້າໃສ່, ລະດັບ ແລະ ການກົດດັນແມ່ນແຍກໄປຕາມແຕ່ລະກໍລະນີໄປ.

ບັດໃຈສຳຄັນ: ການຊອກຫາຄູ່ຕໍ່ສູ້ຂອງຕົນເອງ, ການຕັ້ງຮັບໃນເຂດຂອງຕົນ/ນັກກິລາ

ທັກສະ:

9.1 ການກວດເບິ່ງ

ໃນທີມສາມາດຫາລະດັບ ຫຼື ວິທີທາງໃນການພະຍາຍາມກົດດັນໃສ່ຄູ່ຕໍ່ສູ້, ເພື່ອປ້ອງກັນໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດໂຈມຕີໄດ້.

ໃນລະບົບບົກກະຕິແມ່ນໃຊ້ນັກກິລາ 1 ຫຼື 2 ຄົນ ໃນການເຂົ້າກົດດັນ ຫຼື ນຳທາງ ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ເປີດຜື່ນທີ່ທິດທາງໃຫ້ຄູ່ຕໍ່ສູ້ໃນການສົງບາບໄປ, ດ້ວຍການປິດນັກກິລາຄົນອື່ນໆ. ລະບົບການຫຼິ້ນແມ່ນມີຫຼາກຫຼາຍແຕ່ຈຸດປະສົງສຳຄັນແມ່ນການກວດເບິ່ງການເຄື່ອນທີ່ຂອງກອງຫຼັງ. ຖ້າຫາກນັກກິລາຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້ຫາກສາມາດຫຼິ້ນຜ່ານນັກກິລາກອງຫຼັງຜູ້ທຳອິດໄປໄດ້.

ການຝຶກແອບ:

9.2 ເຫງີຍໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງສະໜາມ

ຫຼິ້ນ 3 ຕໍ່ 3 ທີມໂຈມຕີເລີ່ມຫຼິ້ນບຸນຈາກຈຸດຕີມຸມຂອງຕົວເອງຕະຫຼອດ ແລະ ພະຍາຍາມບຸກເຂົ້າໃສ່ ຕ່າງແໜ່ງອື່ນໆໃນສະໜາມດ້ວຍການຜ່ານກອງຫຼັງໄປ. ກອງຫຼັງເອົານັກກິລາເພື່ອໄປຄວບຄຸມຄູ່ຕໍ່ສູ້, ໂດຍເຮັດໃຫ້ເຂົາເຄື່ອນທີ່, ນັກກິລາກອງຫຼັງສາມາດໃຊ້ທີ່ຜິດຂ້າງໃນການໃຊ້ຫຼິ້ນໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ງ່າຍຂຶ້ນໜ້ອຍໜຶ່ງສຳລັບກອງໜ້າ ໃນການໂຈມຕີ.

ຫຼັກເກມນີ້ 3 ຄັ້ງສຳລັບທີມກອງຫຼັງ, ເລີ່ມຫຼິ້ນບານຈາກຈຸດຕີມຸມຕະຫຼອດ ແລ້ວປ່ຽນໜ້າທີ່ກັນ.

❖ ອາຈານສັງເກດ:

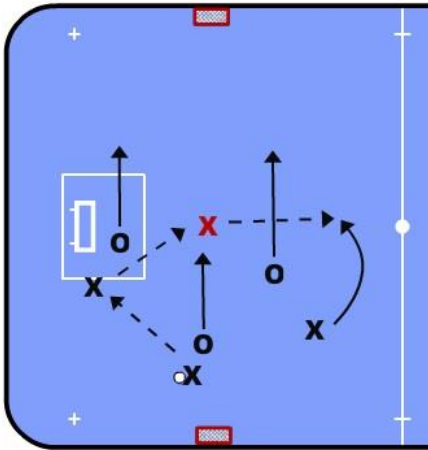
- ນັກກິລາຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນສະໜາມ.
- ແນະນຳວິທີຫຼິ້ນ 1 ຕໍ່ 1 ແລະ ຕິດຕາມການເຄື່ອນທີ່ຂອງນັກກິລາໃນສະໜາມ.
- ຕັ້ງຮັບບໍ່ໃຫ້ການເສຍປະຕູໃນເຂດຕໍ່ໜ້າຂອງປະຕູ, ແຕ່ເປີດຜືນທີ່ທາງຂ້າງໃຫ້ວ່າງ.

9.3 ຫຼັກ 3 ຕໍ່ 3 ດ້ວຍການຊ່ວຍຂອງນັກກິລາເປົ້າໝາຍ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ທີມກອງຫຼັງມີການປ່ຽນແປງສະຖານະການໃນສະໜາມ. ຫຼັກເກມ 3 ຕໍ່ 3 ທີ່ ມີ ນັ ກ ກິ ລ າ ເ ປ ົ້ າ ໝ າ ຍ (ໃ ຫ້ ພ ວ ກ ເ ຂ າ ໃ ສ່ ເ ສິ້ ອ ກ ກ ສີ ຕ່ າ ງ ໆ) ຢູ່ກາງສະໜາມທີ່ເຮັດໜ້າເປັນກອງໜ້າໃຫ້ທັງສອງທີມ.

ທີມທີ່ມີລູກບານໃນການຄອບຄອງສາມາດນຳໃຊ້ນັກກິລາເປົ້າໝາຍນີ້ໄດ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ທີມກອງຫຼັງໄປຕັ້ງຮັບ ໃນແດນລຸ່ມ. ທີມກອງຫຼັງຫຼິ້ນບານກັບນັກກິລາເປົ້າໝາຍ. ທີມກອງຫຼັງຕ້ອງໄດ້ມີການຈັດເປັນກຸ່ມໃໝ່ໃນຕອນທີ່ນັກກິລາເປົ້າໝາຍຫຼິ້ນພວກເຂົາສາມາດຍິງປະຕູໄດ້ຖ້າຫາກມີຜືນທີ່ໃນການຍິງ.

ເມື່ອທີມຂອງນັກກິລາກອງຫຼັງສາມາດເອົາບານມາຢູ່ໃນການຄອບຄອງໄດ້ແມ່ນພວກເຂົາສາມາດໃຊ້ນັກກິລາເປົ້າໝາຍໃນການປ່ຽນການຄອບຄອງບານເພື່ອຫຼິ້ນໃນສະໜາມໄດ້ທັນທີ.

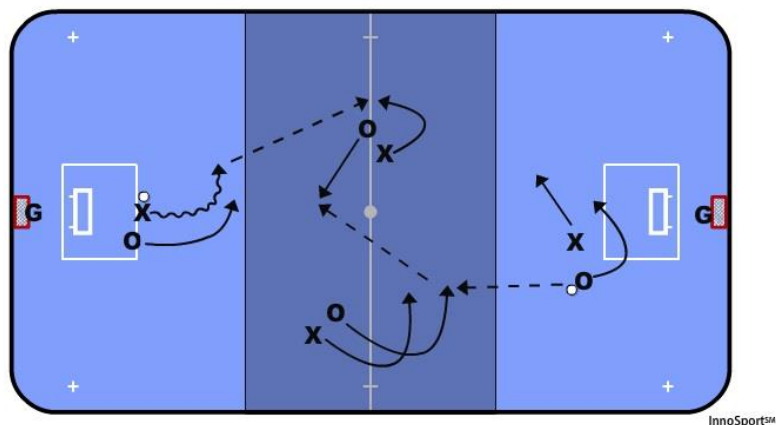
❖ ອາຈານສັງເກດ

- ນັກກິລາສາມາດຈື່ໃນການໃຊ້ນັກກິລາເປົ້າໝາຍ.
- ນັກກິລາເປົ້າໝາຍສາມາດສົ່ງໄປໃຫ້ທີມຖືກຕ້ອງ.
- ນັກກິລາຮັກສາໃນການຈັບຕົວນັກກິລາຂອງຕົນເອງ.

9.4 ເກມສອງບານ

ໃຫ້ເອົາປະຕູໄປວ່າໄວ້ທາງຫຼັງຂອງສະໜາມ. ເກມຫຼິ້ນແບບ 3 ຕໍ່ 3 ຫຼື 4 ຕໍ່ 4 ເຮັດເປັນສອງທີມ ແລະ ມີລູກບານສອງໜ່ວຍ. ສະໜາມແບ່ງອອກເປັນສາມເຂດ ແລະ ຕ້ອງມີນ່ານວນນັກກິລາເທົ່າກັນຂອງກອງຫຼັງ ແລະ ກອງໜ້າ ໃນແຕ່ລະເຂດ. ທັງສອງທີມຫຼິ້ນເພື່ອເປົ້າໝາຍຂອງທີມຕົນເອງ.

ຈຸດປະສົງຄື ການຍິງປະຕູໃຫ້ເຂົ້າຫຼາຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະຫຼາຍໄດ້. ຫຼັງຈາກຍິງເປັນປະຕູຕ້ອງບານໃຫ້ທີມກອງຫຼັງເຊິ່ງເອົາລູກບານໃຫ້ທີມດັ່ງກ່າວພ້ອມກັນທັງສອງໜ່ວຍ. ການປ່ຽນແປງຂອງສະຖານະການແມ່ນຈະເຮັດໃຫ້ ນັກກິລາຕິດຕາມສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນສະໜາມ ແລະ ຕໍ່ແໜ່ງຂອງພວກເຂົາເອງໃຫ້ສອດຄ່ອງ. ນັກກິລາຜູ້ທີ່ມີລູກບານຕ້ອງອ່ານເກມວ່າຈະສົ່ງບານໄປໃຫ້ໃຜ. ນັກກິລາປ່ຽນເຂດໂດຍອາຈານເປັນຜູ້ຈັດແຈງ.

❖ ອາຈານສັງເກດ:

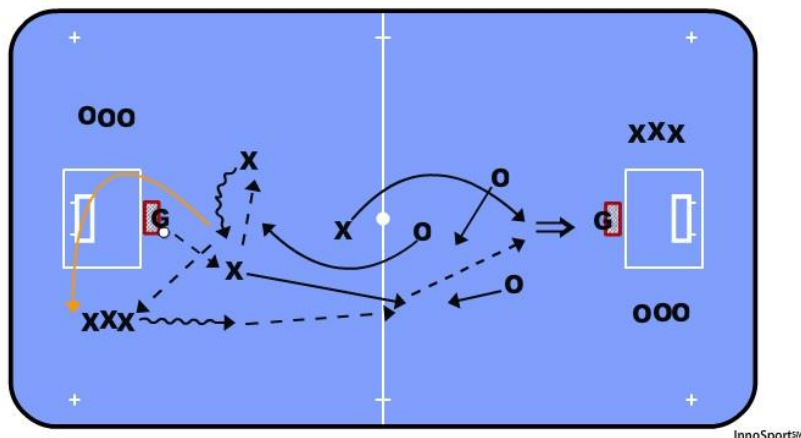
- ນັກກິລາຢູ່ໃນເຂດທີ່ຈຳກັດໄວ້ໃຫ້.
- ແນະນຳໃຫ້ນັກກິລາຊອກຫາຜູ້ທີ່ບໍ່ມີລູກບານ ແລະ ວ່າງເພື່ອຫຼິ້ນຕໍ່.

9.5 ຫຼິ້ນ 3 ຕໍ່ 3 ໂດຍການປ່ຽນຕົວນັກກິລາ

ການເຝິກແອບຮູບແບບນີ້ແມ່ນມີດີຫຼາຍສຳລັບການເຝິກເພື່ອໃຫ້ເຖິງເຕັກນິກການຕັ້ງຮັບ ເພື່ອ ເຮັດ ໃຫ້ ນັກ ກິ ລ າ ສ າ ມ າ ດ ໃ ຊ້ 4 ໜ້າ ທີ່ ໃ ນ ເ ກ ມ ກ າ ນ ຫຼິ້ ນ ໄດ້ , ກ າ ນ ເ ຝິ ກ ແ ອ ບ ອັນ ໜຶ່ງ ທີ່ ດີ ແ ມ່ ນ ກ າ ນ ຫຼິ້ ນ ເ ກ ມ 3 ຕໍ່ 3 ທີ່ເຮົາມີນັກກິລາໂຕສຳຮອງຢູ່ໃນຈຸດມ້ານັ້ງສຳຮອງຢູ່ທາງຫຼັງປະຕູ.

ເປັນເກມການຫຼິ້ນທຳມະດາ 3 ຕໍ່ 3 ດ້ວຍຂໍ້ຍົກເວັ້ນຂອງຕົວສຳຮອງ , ນັກກິລາທີ່ເປັນຕົວສຳຮອງທຸກຄົນທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການສົ່ງບານໃຫ້ຕົວສຳຮອງຂອງທີມຕົວເອງກ່ອນ, ນັກກິລາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບບານຈາກການສົ່ງໃຫ້ແມ່ນເຂົ້າມາໃນເດີ່ນ ແລະ ຜູ້ທີ່ສົ່ງແມ່ນຕ້ອງອອກໄປແທນ. ນີ້ແມ່ນສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມໄວຂຶ້ນຫຼາຍ ແລະ ການປ່ຽນການຄອບຄອງບານຢູ່ໃນສະໜາມ.

ນັກກິລາຈຳເປັນຕ້ອງຕອບສະໜອງ, ຕິດຕາມວ່າແມ່ນຫຍັງເກີດຂຶ້ນໃນສະໜາມ ແລະ ນີ້ບໍ່ສາມາດຫຼິ້ນບານໄດ້ທາງຫຼັງຂອງປະຕູໄດ້.

❖ ອາຈານສັງເກດ:

- ນັກກິລາສົ່ງບານໃຫ້ຜູ້ຊ່ວຍໃນຈຸດມຸມຫາຕົວສຳຮອງ.
- ນັກກິລາດ້ານກັບຄູ່ຕໍ່ສູ້ຂອງຕົນເອງ ແລະ ສັງເກດການປ່ຽນແປງສະຖານນະການ ຖ້າຫາກມີນັກກິລາຜູ້ໜຶ່ງສົ່ງບານຍາວໄປຫາຕົວສຳຮອງໃນຈຸດມຸມຂອງເຂດການໂຈມຕີ.

ບົດທີ 10 ການບຸກໂຈມຕີແບບບຸກຄົນ

ຫົວບົດ: ການບຸກໂຈມຕີແບບບຸກຄົນ

ຄໍາອະທິບາຍສັບ: ເມື່ອນັກກິລາເອົາລູກບານໄປຂ້າງໜ້າເພື່ອຍິງ ຫຼື ສ້າງຄວາມໄດ້ປຽບໃຫ້ກັບທິດຂອງຕົວເອງ.

ຈຸດປະສົງ: ເພື່ອສອນໃຫ້ນັກກິລາສາມາດເລີ່ມຕົ້ນ, ສ້າງເກມ ແລະ ຈົບດ້ວຍການໂຈມຕີຕົວຂອງເຂົາເອງ

ບັດໃຈຫຼັກ: ເຄື່ອນທີ່ໄປກັບບານ ແລະ ຫຼິ້ນແບບ 1ຕໍ່1, 2ຕໍ່1, 3ຕໍ່2

ທັກສະ:

10.1 ການບຸກໂຈມຕີດ້ວຍຕົນເອງ

ນັກກິລາຄົນໜຶ່ງສາມາດແບ່ງອອກເປັນສອງໜ້າທີ່ໃນຂະນະທີ່ໂຈມຕີ, ເຊິ່ງອັນທີໜຶ່ງແມ່ນການໂຈມຕີໃນຍາມທີ່ລາວມີລູກບານໃນການຄອບຄອງ ແລະ ອີກອັນໜຶ່ງຄືລາວມີສ່ວນຮ່ວມໃນການໂຈມຕີແຕ່ບໍ່ມີລູກບານໃນການຄອບຄອງ. ການບຸກໂຈມຕີດ້ວຍຕົນເອງແມ່ນສາມາດບົ່ງບອກເຖິງໜ້າທີ່ຂອງນັກກິລາໃນເວລາທີ່ມີລູກບານໃນການຄອບຄອງ ວ່ານັກກິລາຄົນນັ້ນສາມາດນຳເອົາລູກບານໄປໜ້າດ້ານ ແລະ ເຂົ້າໄປຍິງປະຕູໃນສະຖານະການນັ້ນ ຫຼື ໃຫ້ຫຼິ້ນກັບນັກກິລາຜູ້ອື່ນເພື່ອຫາໂອກາດໃນການຍິງປະຕູໃນສະຖານະການນັ້ນທີ່ດີກວ່າ.

ການຝຶກແອບ: 10.1. ຫຼິ້ນເກມ 1ຕໍ່1

ການຝຶກແອບນີ້ຄືກັບກິລາບານບວ້ງໃນສະຖານະການ 1ຕໍ່1 ມັນແມ່ນຊ່ວງກະແຈໃນຂະນະເກມຂອງການຫຼິ້ນ. ການຝຶກແອບນີ້ເຮົາແບ່ງອອກເປັນກຸ່ມ 3-4 ຄົນ. ການຝຶກແອບສາມາດເຮັດໃນຈຳນວນ 1ຕໍ່1 ພ້ອມກັນໃນສະໜາມ, ເຮັດປະຕູກວ້າງປະມານ 1 ແມັດ ດ້ວຍຈອຍລຽນຊື່ກັນໄປຕາມບໍລິເວນຂອບກັນຂອງສະໜາມ ຫຼື ຝາ ທັງສອງຂ້າງຂອງສະໜາມຂອງແຕ່ລະກຸ່ມ ແລະ ເອົານັກກິລາສອງຄົນມາຢູ່ໃນລະຫວ່າງກັນ. ນັກກິລາຄົນອື່ນໆທີ່ຢູ່ໃນກຸ່ມແມ່ນເປັນຕົວສຳຮອງ. ເບິ່ງຂະໜາດຄວາມໃຫຍ່ຂອງສະໜາມ, ປະຕິບັດ 3-6 ຄູ່ ພ້ອມກັນໃນສະໜາມ.

ຫຼິ້ນເກມ 1ຕໍ່1 ໃຊ້ເວລາ 30 - 60 ວິນາທີ ແລ້ວຂ້າມສະໜາມເປັນຄູ່ແລ້ວນັກກິລາຕົວສຳຮອງເຂົ້າມາຫຼິ້ນອີກຄັ້ງໜຶ່ງກັບຄູ່ນັກກິລາຜູ້ໃໝ່. ທີມໃດທີ່ຍິງປະຕູເຂົ້າຫຼາຍກວ່າແມ່ນເປັນຜູ້ຊະນະແລ້ວໄປຫຼິ້ນກັບຜູ້ຊະນະ, ສ່ວນຜູ້ທີ່ເສຍແມ່ນກັບໄປຫຼິ້ນກັບຜູ້ທີ່ເສຍ. ແລ້ວກໍກັບມາຫຼິ້ນອີກຄັ້ງໃໝ່.

❖ ອາຈານສັງເກດ:

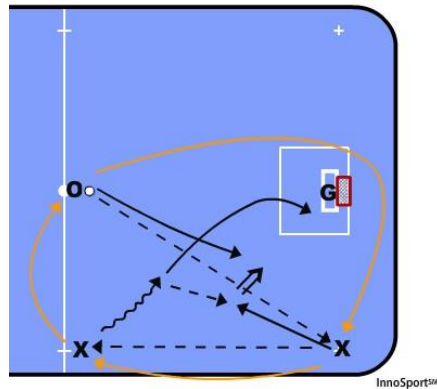
- ນັກກິລາມີຜົນທີ່ຫຼິ້ນພຽງພໍລະຫວ່າງນັກກິລາກັບປະຕູ ແລະ ເພື່ອທີ່ບໍ່ໃຫ້ນັກກິລາຫຼິ້ນຕ່ຳກັນ.
- ແນະນຳໃຫ້ຮູ້ວິທີການປ່ຽນຕຳແໜ່ງຫຼັງຈາກເກມຈົບລົງ.

10.2. 2តំ 1 បែបបទ

ສະຖານະການຂອງການໂຈມຕີທີ່ຄຸ້ນເຄີຍສ່ວນຫຼາຍແມ່ນມີກອງໜ້າສອງຄົນໃນການບຸກພົບກັບບັກກີລາກອງໜ້າທີ່ມີບານໃນການຄອບຄອງສາມາດຍິງປະຕູຫຼືຫຼິ້ນບານກັບບັກກີລາທີ່ຢູ່ໜ້າທີ່ຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງທີ່ດີກວ່າ. ການຝຶກແອບມີ 3 ຮູບແບບດັ່ງນີ້:

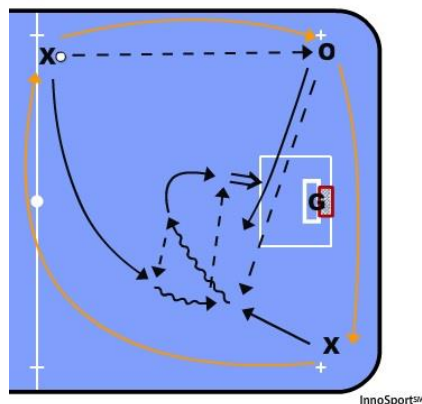
10.2.1. ຈາກຈຸດກາງ

ລູກບານແມ່ນຢູ່ໃນກາງຂອງວົງມົນ ແລະ ນັກກິລາ A ສົ່ງບານໃຫ້ນັກກິລາ B ຂອງຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຈຸດຕີມຸມ. ຈາກນັ້ນນັກກິລາ A ກາຍມາເປັນກອງຫຼັງ. ນັກກິລາ B ສົ່ງບານໄປຊີ້ໄປຫານັກກິລາ C ທີ່ຈຸດມຸມທະແຂງ ແລ້ວນັກກິລາ ຜູ້ນີ້ຕ້ອງເຄື່ອນໄປຫາຈຸດກາງກັບລູກບານເພື່ອຫາຈັງຫວະຍິງປະຕູ ຫຼື ສົ່ງບານໃຫ້ B ທີ່ຊອກຫາພື້ນທີ່ວ່າງ. ກອງໜ້າພະຍາຍາມຍິງປະຕູ, ແລ້ວມີການສັບປຸງນດຳແໜ່ງ A,B,C.

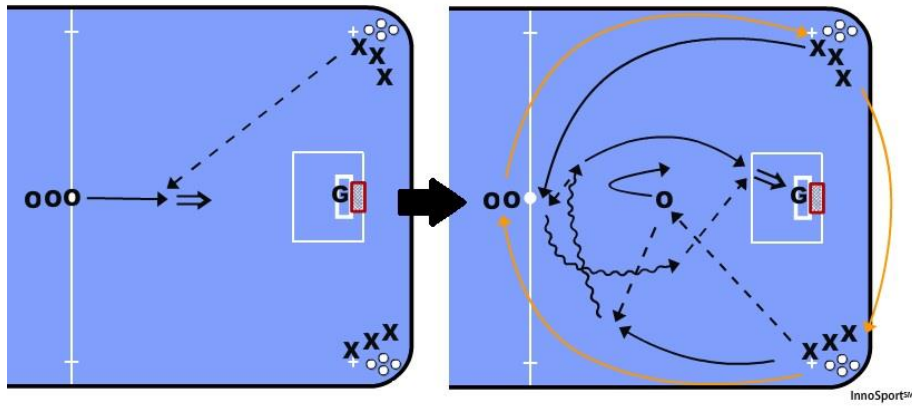

10.2.2. ຈາກຈຸດຕື່ມ

ລູກບານແມ່ນຢູ່ຈຸດຕີມຸມຂອງເປື້ອງໃດໜຶ່ງ ແລ້ວໃຫ້ (A) ສົ່ງບານຍາວຂອບກັນສະໜາມໄປຫາ (B) ແລ້ວ(B) ສົ່ງບານໄປຈຸດກາງສະໜາມຫາ (C) ແລ້ວ (B) ດູ່ ຄື້ ອ ນ ທີ່ ໄ ບ ເ ປ ບ້ ນ ກ ອ ງ ຫຼັ ງ . (C) ຫຼີ້ ນ ບ າ ນ ກັ ບ (A) ທີ່ເຄື່ອນເຂົ້າມາຫາປະຕູຈາກຈຸດຕີມຸມແລ້ວພວກເຂົາຈະຫຼິ້ນໃນສະຖານະການ 2 ຕໍ່ 1. ແລ້ວມີການສັບປ່ຽນຕຳແໜ່ງ A,B,C.

10.2.3. ຈາກຈຸດຕີມູມທັງສອງເບື້ອງ

ລູກບານແມ່ນຢູ່ຈຸດຕີມູມຂອງ ແລ້ວໃຫ້ (A) ສົ່ງບານໄປຫາ (C), ຜູ້ທີ່ຢືນຢູ່ຈຸດກາງສະໜາມ (C) ຍິ່ງລູກບານເຂົ້າຫາປະຕູຕໍ່ໄປເລີຍແລ້ວລາວຮັບເອົາລູກບານອີກຈາກ (B) ແລ້ວ (C) ສົ່ງບານກັບໄປຫາ (B) ແລ້ວ (C) ກາຍມາເປັນກອງຫຼັງ. (B) ສົ່ງມາຂ້າມໄປຫາ (A) ທີ່ສາມາດລອງພະຍາຍາມຍິ່ງເຂົ້າປະຕູ ຫຼືຫຼິ້ນ 2 ຕໍ່ 1 ກັບ (B). ສັບປຸງນຕຳແໜ່ງ A,B,C.

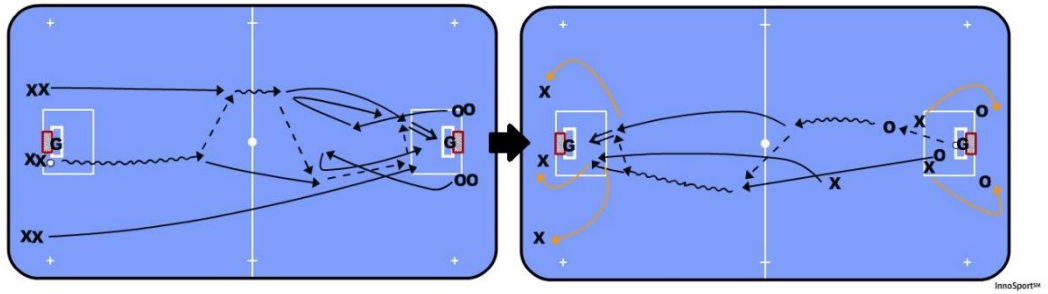
❖ ອາຈານສັງເກດ:

- ນັກກິລາສາມາດຈື່ໄດ້ເຖິງວິທີການເຄື່ອນທີ່ໄດ້ພາຍຫຼັງສະຖານະການ 2 ຕໍ່ 1.
- ນັກກິລາທີ່ໃຈມຕີ ແລະ ບໍ່ມີລູກບານໃນການຄອບຄອງລອກຫາພື້ນໃນການຮັບທີ່ຈະສາມາດຮັບເອົາລູກບານໄດ້, ບໍ່ຢູ່ທາງຫຼັງຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້.
- ນັກກິລາກອງຫຼັງພະຍາຍາມໃນການກົດຂວາງການສົ່ງບານຂ້າມເຂົ້າມາຂອງຜູ້ຈຸໂຈມຕີທີ່ມີລູກບານໃນການຄອບຄອງ ແລະ ຮັກສາຄວາມສົມດຸນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງປະຕູ.

10.3. ການປ່ຽນສະຖານະການ, ການປ່ຽນຈັງຫວະເກມຈາກບຸກໂຈມຕີໄປເປັນການຕັ້ງຮັບ

ໃນເກມການຫຼິ້ນແມ່ນມັນຈະມີສະຖານະການການບຸກໂຈມຕີ 3 ຕໍ່ 2 ແລ້ວທັນໃດນັ້ນກໍປ່ຽນມາເປັນ ສະຖານະການ 1 ຕໍ່ 2 ເຊິ່ງນັກກິລາຕ້ອງສາມາດຕອບສະໜອງຕໍ່ກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້.

ການເຝິກແອບໜັງທີ່ງ່າຍໃນການຝຶກຊ້ອມລັກສະນະນີ້ແມ່ນການຫຼິ້ນໃນສະຖານະການ 3 ຕໍ່ 2 ທີ່ເລີ່ມຈາກປະຕູຂອງຕົນເອງໂດຍໃຫ້ນັກກິລາຜູ້ໜຶ່ງເອົາບານຂຶ້ນມາທາງໜ້າ, ແລ້ວຜູ້ນັ້ນເລືອກສົ່ງລູກບານໄປໃຫ້ຜູ້ຢູ່ທາງຂ້າງ ແລະ ໃຫ້ນັກກິລາຜູ້ຂຶ້ນໄປໜ້າເລິກໆ ແລະ ນັກກິລາກອງຫຼັງພະຍາຍາມຕັດການສົ່ງບານ ແລະ ເຮັດໃຫ້ລູກບານໄປໃນພື້ນທີ່ທີ່ ຍາກ ຕໍ່ ການ ຍິ່ງ ປະ ຕູ . ຫຼັງ ຈາກ ທີ່ ຍິ່ງ ໄປ ແລ້ວ ນັ້ນ ຫຼື ຜູ້ປະຕູສາມາດຮັບເອົາລູກບານໄວ້ໄດ້ແມ່ນໃຫ້ສົ່ງບານຫາກອງຫຼັງ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃກ້ທີ່ສຸດແລ້ວພະຍາຍາມກອງໜ້າທີ່ຢູ່ລຸ່ມທີ່ສຸດຂອງທັງສາມຄົນນັ້ນ, ເຊິ່ງມີນັກກິລາກອງໜ້າທີ່ເຫຼືອອີກສອງຄົນແມ່ນໃຫ້ໄປຕໍ່ຢູ່ແຖວກອງຫຼັງເລີຍ. ກອງຫຼັງພະຍາຍາມຫຼິ້ນໄວໃນສະຖານະການ 2 ຕໍ່ 1 ເພື່ອໂຈມຕີໃນໄປໃນປະຕູຂອງພາກເບື້ອງນັ້ນ. ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນທັງສາມຄົນໄປຢູ່ແຖວຂອງພາກເບື້ອງນັ້ນເລີຍ, ກອງໜ້າສາມຄົນໃໝ່ ແລະ ກອງຫຼັງ ສອງຄົນມາຫຼິ້ນຄືເກົ່າ.

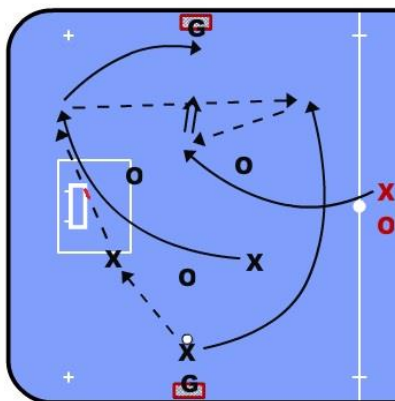

❖ ອາຈານສັງເກດ:

- ນັກກິລາສາມາດຈື່ໄດ້ເຖິງວິທີການເຄື່ອນທີ່ໄດ້ພາຍຫຼັງສະຖານະການ 2 ຕໍ່ 1.
- ນັກກິລາທີ່ໂຈມຕີແລະບໍ່ມີລູກບານໃນການຄອບຄອງຊອກຫາພື້ນໃນການຮັບທີ່ຈະສາມາດຮັບເອົາລູກບານໄດ້, ບໍ່ຢູ່ທາງຫຼັງຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້.
- ນັກກິລາກອງຫຼັງພະຍາຍາມໃນການກົດຂວາງການສົ່ງບານຂ້າມເຂົ້າມາຂອງຜູ້ຈູ່ໂຈມຕີທີ່ມີລູກບານໃນການຄອບຄອງ ແລະ ຮັກສາຄວາມສົມດຸນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງປະຕູ.

10.4. ການໄດ້ບຽບຂອງທີມບຸກໂຈມຕີ

ເພື່ອຍົກລະດັບຄວາມອາດສາມາດຂອງນັກກິລາໃນການຊອກຫາພື້ນທີ່ວ່າງເຂົ້າເພື່ອເຂົ້າມາໃນພື້ນທີ່ຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້. ທີມບຸກໂຈມຕີໃນການຫຼິ້ນແບບ 3 ຕໍ່ 3 ແລະ ນັກກິລາອີກໜຶ່ງຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເປັນຕົວເຊື່ອມເກມລວມແລ້ວເປັນ 4 ຄົນແຕ່ໃນກໍລະນີຂ້າງເບື້ອງໃດໜຶ່ງຕ້ອງໄດ້ສາມາດເອົາລູກບານຂ້າມເສັ້ນກາງຂອງສະໜາມໄດ້ສາກ່ອນແລ້ວຈຶ່ງຈະສາມາດຫຼິ້ນໃນສະຖານນະການ 4 ຕໍ່ 3. ນັກກິລາຕົວເຊື່ອງຫຼິ້ນດົນຈົນກວ່າທີມນັ້ນຈະເສຍບານໄປ ແລະ ພວກເຂົາຕ້ອງກັບຄືນໄປເດີນຂອງຕົນເອງແລ້ວອີກທີ່ມີບານໃນການຄອບຄອງໄວ້ນັ້ນສາມາດໃຊ້ຕົວເຊື່ອມໄດ້ພາຍຫຼັງທີ່ເອົາບານຂ້າມໄປເສັ້ນກາງຂອງສະໜາມໄດ້ແລ້ວ. ນັກກິລາຕ້ອງໄດ້ມີການຕິດຕາມ ແລະ ຕອບສະໜອງສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນສະໜາມ.

❖ ອາຈານສັງເກດ:

- ກ່ອນທີ່ນັກກິລາຕົວເຊື່ອມ (ຄົນທີ 4) ນັ້ນຈະສາມາດເຂົ້າມາໃນສະໜາມໄດ້, ແມ່ນພາຍຫຼັງທີ່ບານຂ້າມໄປເສັ້ນກາງຂອງສະໜາມໄດ້ແລ້ວ.
- ທີ່ນັກກິລາຕົວເຊື່ອມ (ຄົນທີ 4) ອອກຈາກເດີນໄປເມື່ອທີມເສຍບານໃນການຄອບຄອງ.
- ໃຫ້ໃຊ້ເວລາໃນການຫຼິ້ນເກມນີ້ 60-75 ວິນາທີຕໍ່ຄັ້ງ ແລ້ວສັບປຸງນັກກິລາ.

ບົດທີ 11 ການບຸກໂຈມຕີແບບທີມ

ຫົວບົດ: ການບຸກໂຈມຕີແບບທີມ

ຄໍາ ອະ ທິ ບ າ ຍ ສັ ບ :
ໃນເວລາທີ່ນັກກິລາທັງໝົດໃນທີມຮ່ວມກັນໃນການເອົາຂຶ້ນໄປທາງໜ້າເພື່ອຍິງປະຕູ ຫຼື ສ້າງຄວາມໄປບຽບໃຫ້ທີມຂອງຕົນເອງ.

ຈຸດປະສົງ: ເພື່ອສອນໃຫ້ນັກກິລາສາມາດໃນການສ້າງເກມ, ການສະໜັບສະໜູນ, ສ້າງຜົນທີ່ວ່າງໃນການບຸກໂຈມຕີເພື່ອເຮັດໃຫ້ທີມມີຄວາມອາດສາມາດເພື່ອການຍິງປະຕູ.

ບັດໃຈຄໍາສັນ: ການເປີດເກມ, ການເຄື່ອນທີ່ ແລະ ທິດທາງໃນການສົ່ງບານໄປ.

ທັກສະ:

11.1 ການໂຈມຕີເປັນທີມ

ໃນການໂຈມຕີເປັນທີມນັ້ນນັກກິລາທຸກທີຢູ່ໃນສະໜາມລ້ວນແລ້ວແຕ່ມີໜ້າທີ່ສໍາຄັນ. ອັນໜຶ່ງແມ່ນການເອົາ ລູກບານຂຶ້ນໄປເພື່ອສົ່ງ, ອັນໜຶ່ງແມ່ນການສ້າງຜົນທີ່ ຫຼື ຄໍາ ນ ວ ນ ວ່ າ ຜົນ ທີ່ ໃ ດ ສ າ ມ າ ດ ສົ່ ງ ບ າ ນ ໃ ຫ້ ຈ າ ກ ກ າ ນ ເ ຄື ອ ນ ທີ່ ຂ ອ ງ ລ າ ວ ໄ ດ້ . ນັກກິລາອີກຜູ້ໜຶ່ງໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນການໃຫ້ບານແກ່ຜູ້ຫຼິ້ນ ແລະ ອີກຜູ້ໜຶ່ງເຂົ້າໄປຍິງປະຕູ.

ການໂຈມຕີເປັນທີມແມ່ນຈະມີປະສິດທິພາບຖ້າຫາກນັກກິລາທັງໝົດມີການຮ່ວມມືກັນຢ່າງຫ້າວຫັນ.

ການຝຶກແອບ:

11.1 ການເປີດເກມໃສ່

ເ ພື ອ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ້ ນັ ກ ກິ ລ າ ມ າ ດ ນ າ ເ ອົ າ ລູ ກ ບ າ ນ ຂຶ້ ນ ໄ ປ ຂ້ າ ງ ໜ້ າ , ພ ອ ກ ເ ຂົ າ ຕ້ ອ ງ ໄ ດ້ ມີ ກ າ ນ ຕົ ກ ລົ ງ ເ ຕັ ນ ດີ ກ ັ ນ ໃ ນ ທີ ມ ວ່ າ ຈະ ເ ຮ ັ ດ ດ້ ວ ຍ ວິ ທີ ໃ ດ . ວິ ທີ ທີ່ ງ່ າ ຍ ຄື ໃ ຫ້ ມີ ນັ ກ ກິ ລ າ ທີ່ ເ ຄື ອ ນ ທີ່ ໄ ປ ໃ ກ້ ງ ຜູ້ ທີ່ ມີ ລູ ກ ບ າ ນ ແ ລ້ ວ ຮັ ບ ເ ອົ າ ບ າ ນ ແ ລ້ ວ ສົ່ ງ ກັ ບ ຄື ນ ໃ ຫ້ ລ າ ວ ທີ່ ເ ຄື ອ ນ ໄ ປ ທ າ ງ ດ້ າ ນ ໜ້ າ ໄ ປ ແ ລ້ ວ . ຈ າ ກ ນັ້ ນ ຜູ້ ທີ່ ຢູ່ ທາງ ໜ້ າ ຕ້ ອ ງ ເ ຄື ອ ນ ທີ່ ຜົນ ໄ ປ ບ່ ອ ນ ວ່ າ ງ ເ ພື ອ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ້ ຕົ ນ ເ ອ ງ ມີ ເ ວ ລ າ ແ ລະ ຜົນ ທີ່ , ເ ພື ອ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ້ ລ າ ວ ສາ ມ າ ດ ຮັ ບ ເ ອົ າ ລູ ກ ບ າ ນ ໄ ດ້ ງ່ າ ຍ .

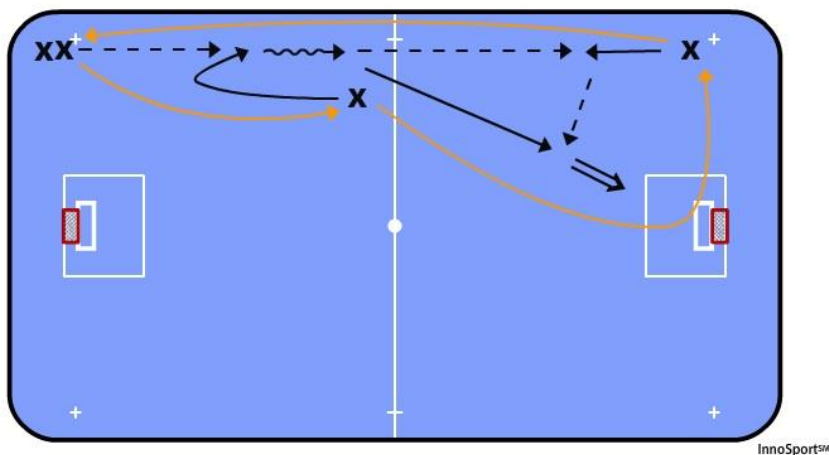
1) ນັກກິລາຜູ້ໜຶ່ງໄປປະທັບປະຄອງຜູ້ທີ່ມີລູກບານໃນການຄອບຄອງຢູ່ທາງລຸ່ມ. ຖ້າຫາກລາວຫາກໄດ້ຮັບບານແລ້ວສາມາດເອົາລູກບານນັ້ນໃຫ້ເຄື່ອນທີ່ໄປທາງດ້ານໜ້າທີ່ສາມາດຫຼິ້ນບານໄດ້ ແລະ ນັກກິລາຜູ້ທີ່ເຄື່ອນທີ່ນັ້ນສາມາດແນມເຫັນທົ່ວສະໜາມໄດ້.

2) ນັກກິລາສາມາດເອົາບານລົງມາຫຼິ້ນກັບຜູ້ນສະໜາມດ້ວຍການເກາະລູກບານໄປມາແລ້ວ ແລະ ນັກກິລາຜູ້ທີ່ໄປທາງດ້ານໜ້າກັບລູກບານ ແລະ ເມື່ອເວລາທີ່ໝູນຕົວອອກໄປແລ້ວນັ້ນໃຫ້ລາວສາມາດແນມເຫັນທົ່ວສະໜາມໄດ້ ແລະ ຊອກທີ່ຈະເຫັນຜູ້ທີ່ວ່າງ.

3) ເຮົາສາມາດວາງນັກກິລາຢູ່ຕ່າງໆ ແໜ່ງກາງສະໜາມກໍໄດ້ ແລ້ວ ອ່າງບານ ຕໍ່ໄປໃຫ້ພວກເຂົາ. ແຕ່ສິ່ງສໍາຄັນແມ່ນເຮັດໃຫ້ນັກກິລາເຫຼົ່ານັ້ນຢູ່ໃນຄວາມພ້ອມເພື່ອໃຫ້ເຂົາສາມາດຮັບເອົາລູກບານ ແລະ ອ່າງບານໄປໜ້າໄດ້. ນັກກິລາທີ່ເປັນມືອາຊີບເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງອ່ານເກມເພື່ອໃຫ້ຮູ້ວ່ານັກກິລາຄົນອື່ນກໍາລັງຈະເຮັດຫຍັງ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຂົາສາມາດຕັດສິນໃຈໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ໄປໃນຜືນທີ່ວ່າງ.

ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນບໍ່ແມ່ນການເຮັດໃຫ້ຜືນທີ່ວ່າງຂອງສະໜາມນັ້ນຖືກເຕີມເຕັມໄປກ່ອນທີ່ລູກໄປບ່ອນນັ້ນ.

ຖ້າຫາກທີມບໍ່ສາມາດເປີດເກມເຂົ້າໃສ່ໄດ້, ນັກກິລາຄົນອື່ນໆຕ້ອງປ່ຽນຜືນທີ່ເພື່ອສ້າງຜືນທີ່ວ່າງໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ບັນປ່ວນລະບົບເກມຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້.

❖ ອາຈານສັງເກດ:

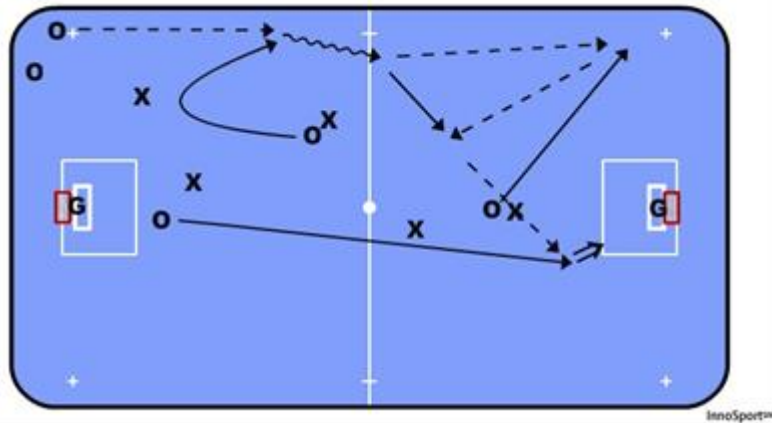
- ນັກກິລາທີ່ຢູ່ໃນທີມທີ່ຫຼິ້ນບານຕ້ອງພະຍາຍາມຫາຜືນທີ່ໃນການເປີດເກມຫຼິ້ນໃສ່.
- ແນະນຳໃຫ້ນັກກິລາຊອກຫາວິທີໃນການເປີດເກມໃສ່.

11.2 ເຝິກແອບການເປີດເກມ

ສໍາລັບການເລີ່ມຕົ້ນການເຝິກແອບແມ່ນທີມໜຶ່ງມີລູກບານໃນການຄອບຄອງແລ້ວເປີດເກມເຂົ້າໃສ່ຈາກຈຸດຕີມຸມແລ້ວຈາກນັ້ນໃສ່ກົນລະຍຸດເຂົ້າໄປເພື່ອພະຍາຍາມເປີດເກມເຂົ້າໃສ່ຄູ່ຕໍ່ສູ້.

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຫຼິ້ນຂອງການເປີດເກມເຂົ້າໃສ່ມີຄວາມງ່າຍຂຶ້ນໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນແມ່ນໃຫ້ກອງຫຼັງໃຊ້ໃນການຫຼິ້ນທີ່ຜິດເບື້ອງຈົນກວ່າລູກບານນັ້ນຈະຂ້າມເສັ້ນກາງເດີນໄປ.

ມັນຈະເປັນການດີຖ້າຫາກປ່ອຍໃຫ້ທີມເກົ່າສືບຕໍ່ການຝຶກແອບຈົນຄົບ 3 ຄັ້ງຕໍ່ແຖວ ແລ້ວສັບປ່ຽນໜ້າທີ. ແລ້ວໃນອີກທີມໜຶ່ງມາເປີດເກມເຂົ້າໃສ່. ຫຼັງຈາກນັ້ນສາມາດເຮັດເກມການຫຼິ້ນແບບປົກກະຕິໄດ້ປະມານ 30 ວິນາທີ. ພາຍຫຼັງແຕ່ລະກຸ່ມຝຶກແອບການເປີດເກມສໍາເລັດແລ້ວ.

❖ **ອາຈານສັງເກດ:**

- ນັກກິລາສາມາດໃນການເປີດເກມເຂົ້າໃສ່ໄດ້.
- ທີມໂຈມຕີສືບຕໍ່ໃນການບຸກພາຍຫຼັງທີ່ເອົາລູກບານເຄື່ອນທີ່ເຂົ້າໄປໃນເຂດການໂຈມຕີໄດ້ແລ້ວ.

11.3 ແກນນ້ອຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນ

ເພື່ອກະຕຸ້ນຄວາມສາມາດຂອງນັກກິລາເພື່ອການຕອບສະໜອງໃນສະໜາມ ແລະ ເພື່ອຊອກຫາຕໍາແໜ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດເພື່ອຈະພ້ອມຫຼິ້ນລູກບານ.

ມັນຈະເປັນການດີທີ່ຈະຝຶກຊ່ອມການການຫຼິ້ນເກມນ້ອຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ເຮົາສາມາດຫຼິ້ນເກມດ້ວຍຮູບແບບ 3ຕໍ່3 ທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ຫຼາກຫຼາຍນີ້ໄດ້:

- ການຫຼິ້ນຟລ໌ບ໌ ໂດຍໃຊ້ຈຳນວນນັກກິລາ 5-6 ຄົນ ໂດຍບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມີການແລ່ນ.
- ຫຼິ້ນແບບໃຊ້ໄມ້ຜິດເບື້ອງ ແລະ ເອົາປະຕູຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ກັນ.
- ຫຼິ້ນແບບປົກກະຕິໂດຍການສົ່ງລູກບານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.
- ຫຼິ້ນເກມປົກກະຕິໂດຍໃຊ້ຈຳນວນປະຕູ 4 ອັນ.
- ຫຼິ້ນແບບມີກະຕິກາ: ສົ່ງບານໄປໜ້າໄດ້ຢ່າງດຽວ, ສົ່ງບານກັບຫຼັງໄດ້ຢ່າງດຽວ, ສົ່ງບານຂຶ້ນໃນອາກາດໄດ້ຢ່າງດຽວ, ໃຊ້ໄດ້ແຕ່ຫຼັງໄມ້ ແລະ ອົງປະຕູໂດຍການສົ່ງບານໃຫ້ກັນກ່ອນເທົ່ານັ້ນ.
- ຫຼິ້ນຕາມປົກກະຕິ ແຕ່ຫ້າມແລ່ນໄປກັບລູກບານ.
- ຫຼິ້ນຕາມປົກກະຕິ ແຕ່ຫຼິ້ນໂດຍການໄມ້ມີພຽງຂ້າງດຽວ.

ບົດທີ 12 – 15 :

ເຮັດຊ້ຳຄືນຂອງການຝຶກແອບທີ່ຜ່ານມາ, ນຳເອົາການຝຶກແອບທີ່ຫຼາກຫຼາຍມາປະສົມເຂົ້າກັນດ້ວຍການຫຼິ້ນໃຫ້ຫຼາຍ.